SUSAN GAYLE

Fata în albastru

Traducerea și adaptarea în limba română de:
CORNELIA ALEXOI-SHILI

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Felicity Vale – Norton era caracterizată de către prietenii săi ca fiind o femeie extrem de drăguță, amabilă, inteligentă, generoasă și cu foarte mult succes la bărbați.

Dacă la cei douăzeci și cinci de ani ai ei era încă necăsătorită, era desigur o simplă întâmplare.

Bine făcută, cu păr blond și ochi albaștri, de o expresivitate deloc comună, Felicity avea o finețe și o fragilitate aparte, care-i incita, întotdeauna pe bărbații care o întâlneau.

Tânăra, însă, se comporta cu foarte multă naturalețe cu ambele sexe, astfel că avea mulți prieteni și o viață socială îndeajuns de bogată.

Putea spune, astfel, că era mulțumită cu modul în care trăia și, cel puțin deocamdată, n-avea de gând să schimbe nimic, în acest sens.

Zilele treceau cu repeziciune și n-avea timp să se gândească

prea mult la viitor, deși realiză, surprinsă, că împlinise deja douăzeci și cinci de ani.

Ducându-și viața la țară, înconjurată de natura atât de îmbietoare, nu-i fusese deloc greu să uite de vârstă.

Felicity își iubea locurile natale mai mult decât orice pe lume.

Uneori colinda împrejurimile însoțită de tatăl ei sau de fratele ei geamăn, Blain, și atunci erau cele mai frumoase momente din viața sa.

Felicity era în relații excelente cu părinții săi, iar pe tatăl ei, colonelul Vale– Norton, care era un adevărat gentleman, îl adora de-a dreptul…

Pentru mama sa, Elvira Norton, avea aceleași sentimente speciale, deși aceasta nu-și ascunsese niciodată slăbiciunea pe care o avea pentru fratele ei.

Blain era căpitan în Garda Națională și era atât de plin de farmec, încât Felicity îl iubea și pe el, din tot sufletul.

Putea spune, astfel, că avea o viață perfectă, își spuse ea, în timp ce Anna, menajera lor de o sumedenie de ani, îi aduse micul dejun.

De obicei, Anna intra în camera ei cu o tavă mare plină cu tot felul de bunătăți la ora opt dimineața.

În ziua aceea însă, pentru că dormise mai mult după petrecerea dată în seara precedentă, cu ocazia aniversării zilei ei de naștere, Anna îi aduse micul dejun la ora zece.

În timpul mesei, Felicity sporăvăi tot timpul cu veselia obișnuită, despre toate cele întâmplate cu o seară înainte, mai

ales că Anna cunoștea pe toată lumea care fusese invitată.

– Dacă aș fi fost în locul tău, comentă Anna zâmbind, m-aș fi măritat până acum cu Zsa Zsa Gabor.

Felicity râse din tot sufletul, pentru că gusturile lor în materie de bărbați erau extrem de diferite.

Totuși, Anna era cea mai bună prietenă a ei și i se confesa fără nicio rezervă, știind că niciodată, nimic din ceea ce-i spunea nu va ajunge dincolo de pereții acelei camere.

Relația lor era departe de a fi aceea dintre o simplă servitoare și stăpâna sa, și Felicity era foarte fericită că lucrurile stăteau astfel.

– De ce n-ai invitat-o și pe domnișoara Staffordly? întrebă Anna. Din câte știu, Blain îi face curte.

– Da, și ea are o mare simpatie pentru el, însă nu m-am gândit s-o invit. Va fi prezentă, desigur, la aniversarea zilei de naștere a lui Blain.

Îmbrăcată întotdeauna după ultima modă, Nora Staffordly avea o mulțime de admiratori, iar Blain era unul dintre ei, deși Nora era cu câtiva ani mai mare și avea un caracter complet diferit.

Felicity se temea foarte mult că fratele ei s-ar putea căsători cu această femeie, atât de deosebită de el și care mai era și căsătorită, deja.

Astfel, la petrecerea ei de aseară, Felicity avu prima discuție în contradictoriu cu fratele său, din întreaga lor existență.

– Ai înnebunit? îl întrebă Felicity. E o femeie căsătorită. Dacă

soțul ei află că îi faci curte, ești un om pierdut, adăugă ea, după ce Blain îi reproșase că n-o invitase și pe Nora în acea seară.

– Problema asta mă interesează doar pe mine, explodă Blain.

– Ești un idiot, îi replică Felicity. Ea n-are nimic de pierdut în toată afacerea asta, dar tu poți pierde totul!….

Felicity o privi un moment pe Anna cum strângea hainele risipite prin încăpere, după care îi spuse cu tristețe:

– Nu știu de ce Blain e atât de atras de Nora Staffordly… Aș vrea atât de mult să cunoască o altă femeie, de care să se îndrăgostească.

– Da, ar fi mult mai bine, răspunse femeia, și ieși din încăpere.

Rămasă singură, Felicity continuă să se gândească la fratele ei și la modul lor atât de diferit de a privi viața.

Ca și tatăl său, ea era o visătoare și o idealistă și era sigură că așa va rămâne mereu.

Aceasta era și cauza pentru care nu era de acord cu aplecarea pe care o avea fratele ei spre băutură și spre femeile excentrice.

Spre bucuria și surpriza ei, Blain nu-i purtase ranchiună și când se întâlniră din nou în acea după-amiază, o invită să facă o plimbare împreună cu tatăl lor, de care amândoi erau foarte mândri.

Seara, Blain o duse la un spectacol, după care luară cina în oraș.

Ca de atâtea alte ori, Felicity observă cu mândrie capetele care se întorceau să-i admire, în momentul când intrară în restaurantul elegant pe care-l alesese Blain.

Abia se așezară la masă, când o mână cu degete foarte subțiri și unghii aranjate impecabil atinse cu blândețe brațul lui Blain.

– Bună, spuse Nora Staffordly. Cum ți-a plăcut spectacolul? Am fost și eu și am stat cu câteva rânduri în spatele tău, comentă ea.

Nora era, în acea seară, în compania a doi bărbați și a unei femei ceva mai în vârstă decât ea.

Era foarte elegantă, iar ochii îi sclipeau la fel de tare precum colierul din pietre prețioase care-i împodobea gâtul.

O femeie fatală, își spuse Felicity, conștientă de prețul frumuseții ei.

Blain, galant ca de obicei, o prinse ușor de mână și, privind-o cu admirație, răspunse:

– Ne-am distrat de minune. Tu?

Ochii tinerei doamne se plimbară cu eleganță spre Felicity, care-i răspunse cu un zâmbet.

– Noi continuăm să ne distrăm. Nu vreți să ne țineți companie? întrebă Nora, după un moment de gândire.

– Îmi pare rău, răspunse Blain. Seara asta i-o dedic lui Felicity. Poate altă dată.

Comandară apoi vinul și Felicity se simți datoare să-și arate recunoștința față de fratele ei pentru decizia pe care tocmai o luase.

– Îmi dau seama că nu ți-a fost tocmai ușor să iei o astfel de hotărâre, spuse Felicity. E, într-adevăr, o femeie foarte frumoasă. Îți mulțumesc că n-ai acceptat să-i însoțim… Nu m-aș fi simțit

prea în largul meu.

– E o dansatoare foarte bună, mi-ar fi plăcut totuși să-mi petrec seara cu ea, dar rămâne pentru o altă ocazie.

– Vrei să spui că e foarte bună și în alte privințe? îl întrebă Felicity, privindu-l insinuant.

Blain se înroși și-și lăsă ochii în jos:

– Hai să nu intrăm în amănunte de acest fel, protestă el.

– Ah, te-am tachinat, doar, răspunse Felicity râzând. Uneori ești ca un copil, dar nu știu dacă să te plesnesc, atunci, sau să te sărut. Bine, n-o să mai fiu indiscretă.

Le sosi vinul și, în timp ce-i turnă în pahar, Blain îi spuse pe un ton poznaș:

– Eu nu sunt sigur că voi fi foarte discret în ceea ce te privește.

– Nici nu-ți cer asta, replică Felicity, apoi, după o pauză semnificativă, adăugă privindu-l insistent:

– Am fost întotdeauna atât de mândră de tatăl nostru și pentru că este un om deosebit de integru.

– Și eu nu sunt. Asta vrei să spui, nu-i așa? întrebă el ridicând paharul la buze.

– Ești mult prea tânăr, încă, pentru a putea spune că personalitatea ta e definitivată, răspunse ea și ridică paharul:

– Pentru noi, murmură Felicity… Poate nu vom reuși niciodată, niciunul dintre noi, să fim atât de perfecți cum sunt părinții noștri, dar merită să încercăm.

Tânăra îl privi pe sub gene, în timp ce ospătarul le aduse mâncarea.

Păcat că era atât de dependent de băutură, se gândi ea… Dar îl iubea așa cum era…

***

Două zile mai târziu, Blain plecă, spunând că vrea ca ultimele zile de vacanță să le petreacă împreună cu un prieten din Londra.

– Ai grijă de tine, îi spuse Felicity, sper să-ți găsești acolo o fată drăguță.

Blain o sărută de rămas-bun și-i răspunse în stilul lui jovial:

– Sunt prea tânăr pentru a mă căsători, dar îți promit că voi fi cuminte.

Elvira Vale-Norton era întotdeauna foarte stresată când fiul ei se întorcea la regiment, astfel că îl îmbrățișă și de astă dată îndelung, sărutându-i obrajii de nenumărate ori, moment în care Felicity nu putu să nu se gândească la faptul că mama ei era răspunzătoare de modul haotic și iresponsabil în care se comporta Blain.

Câteva zile mai târziu, Felicity o găsi pe mama ei în birou, cu o serie întreagă de chitanțe în mâini și cu o expresie foarte concentrată.

– Mamă, îi spuse Felicity, apropiindu-se încet de ea. Te-ai gândit vreodată că nu e bine să te grăbești să plătești toate datoriile pe care le face Blain? Astfel, nu faci decât să-i încurajezi

modul extravagant în care trăiește. E timpul să răspundă pentru faptele lui. Să accepte niște responsabilități. Nu se va putea lăsa tot timpul în seama ta, iar când se va căsători, ce va face? Va arunca totul pe umerii soției sale?

Elvira continuă să analizeze chitanțele și să pună cecurile în plicuri. Apoi se întoarse spre Felicity, zâmbindu-i ca de obicei, cu o căldură absolut fermecătoare:

– Dar nu-l pot lăsa să ajungă la dezastru, iubito. Dacă nu-l ajut eu, cine să-l ajute?

– Lasă-l să se descurce.

– Ești geloasă pe el, draga mea, hai să nu mai discutăm despre asta.

– Geloasă? întrebă uimită Felicity. Îl iubesc pe Blain la fel de mult ca tine, de aceea îți spun toate aceste lucruri, pentru că îi faci rău, chiar dacă nu-ți dai seama. Nu pot să tac, când văd cum îi distrugi șansa de a deveni un bărbat puternic și stăpân pe el.

Felicity se îndreptă gânditoare spre fereastră, după care continuă, uitându-se în zare:

– Mă tem pentru viitorul lui. Mă tem de ceea ce pot face din el femei ca Nora Staffordly și nu vrea să mă asculte de loc. În fond, de ce ar face-o, de vreme ce te are pe tine, care-i plătești toate extravaganțele?

Elvira se apropie de fereastră și-și cuprinse fiica după umeri:

– Draga mea, spuse ea. Te-ai gândit vreodată că și eu mă tem pentru el? Mi-am dat seama de nebunia mea prea târziu, dar dacă nu-l ajut să-și plătească datoriile, ar putea fi încarcerat. Din

păcate, iubește foarte mult luxul. Femeile care-l atrag sunt mult prea neserioase pentru a se căsători cu el și asta-i foarte bine, pe de o parte, pentru că astfel, se întoarce mereu acasă. N-aș suporta să nu-l văd prea mult timp.

– Nu vrei să se căsătorească, nu-i așa? o întrebă Felicity, exasperată. Îl vrei mereu cu tine... Băiețelul mamei, care nu se face mare niciodată!...

– Felicity, ești isterică, draga mea.

– Mulțumesc, răspunse scurt tânăra fată, în timp ce mama ei se îndreptă spre ieșire.

Rămasă singură, Felicity se întoarse din nou spre priveliștea care se desfășura înaintea ei de la fereastra biroului.

N-avea niciun rost să mai încerce să-și convingă mama că greșește. Blain era sufletul ei.

În fond, își spuse ea, sunt o proastă să-mi fac atât de multe probleme în privința lor. Nu trebuie să ma mai implic în aceste lucruri, reflectă ea și ieși din casă.

Seara, Blain o căută la telefon.

Vocea îi suna straniu și Felicity se îngrijoră imediat:

– Trebuie să te văd urgent, îi spuse el. Când crezi că poți veni la Londra?

– Mâine dimineață, dacă e absolut necesar.

– Am intrat în niște belele. Nu spune nimănui că vii să te întâlnești cu mine.

– Bine, ne întâlnim în locul obișnuit. Ne vedem la unu și jumătate. Nu mă lăsa să te aștept. Ești la regiment, deja?

– Da, am avut liber doar până aseară.

– Bine, voi fi acolo.

Felicity puse telefonul în furcă, în timp ce un fior rece îi trecu pe șira spinării. Ce se întâmplase atât de rău?

În mod sigur, nu erau probleme cu banii, de vreme ce mama sa era atât de atentă întotdeauna să-i achite datoriile la timp.

Mai devreme sau mai târziu, tot s-ar fi întâmplat ceva neplăcut sau chiar grav, cu stilul de viață pe care-l ducea el.

A doua zi dimineață, Felicity plecă așadar la Londra și-și parcă mașina în locul în care o făcea întotdeauna când se întâlnea cu fratele ei și intră în restaurantul alăturat, după ritualul obișnuit.

Blain era deja în hol, îmbrăcat în uniforma militară, care cădea extrem de bine pe corpul lui înalt și bine clădit. Era, de altfel, ținta privirilor tuturor femeilor.

– Mulțumesc că ai venit. Am știut că mă pot baza pe tine, spuse Blain.

– Se pare că e ceva foarte serios, îi răspunse Felicity, iar Blain o prinse de umeri, conducând-o în salonul restaurantului, la una dintre mesele de lângă fereastră, unde ospătarul era gata să le preia comanda.

– Am fost nebun de-a binelea, spuse Blain după ce ospătarul se îndepărtă pentru a le aduce cele cerute.

– Ce s-a întâmplat?

– Am fost cu Nora la Paris și bărbatul ei, care e plecat tot timpul cu fel de fel de afaceri, era cazat la același hotel. A venit camerista, care o cunoștea pe Nora și ne-a spus. Ne-am făcut

imediat bagajele și ne-am întors, dar el a aflat, totuși. Mi-a telefonat Nora aseară și mi-a spus. Ea crezuse că soțul ei era în Italia, nu ne așteptam să-l întâlnim la Paris.

Felicity, care aproape se înecase cu o bucată de carne când auzise toate acestea, exclamă:

– Blain! Ești nebun!... Ce se va întâmpla acum?

– Soțul Norei vrea să divorțeze.

– Cred și eu...

– Voi pleca în străinătate, la un curs, până când se vor liniști lucrurile.

– Ce se va întâmpla cu părinții noștri, te-ai gândit? Tata ține foarte mult ca numele nostru să fie nepătat. Mama va fi distrusă că nu te va vedea atât de mult timp.

– Pe mama o liniștesc, eu, răspunse Blain. Cu tata, mă tem că voi avea probleme.

Felicity puse pe masă cuțitul și furculița... Nu mai avea niciun chef să mănânce.

Pentru prima dată în viața ei simțea că nu mai vroia să se-ntoarcă în Norton Towers. Iubise întotdeauna foarte mult locul în care se născuse și nu-și închipuise că va fi vreodată în viața ei un moment în care să dorească să fie departe de el.

Ochii i se umplură de lacrimi și Blain observă imediat.

– De ce ai făcut asta? îl întrebă ea.

– Când o femeie ți se dăruiește ușor, niciun bărbat nu-i poate întoarce spatele, răspunse el... Înțelegi ce vreau să spun?

– Da, dar văd că tu n-ai înțeles niciodată de ce ți-am spus

mereu să-ți schimbi stilul de viață. Asta e partea tragică a problemei. Deși suntem gemeni, suntem extrem de diferiți. Avem cu totul alte noțiuni despre valoare. Dar te iubesc atât de mult și o voi face întotdeauna, încât nu pot să mă supăr pe tine.

– Vrei să spui că vei fi mereu de partea mea? întrebă Blain zâmbind cu bucurie.

– Da, de asta sunt pe lume surorile…

Capitolul 2

De câteva zile Felicity nu mai avea nicio veste de la Blain.

Viața ei intră din nou în rutina de dinainte și zilele se scurgeau la fel de plăcut, cu toate că-i era dor de fratele său și se gândea de foarte multe ori la el.

Reflectând la modul lui de viață, Felicity ajunsese la concluzia că era doar rezultatul unei societăți permisive, de care ea fusese ferită, trăind în atmosfera calmă a satului în care se născuse.

Despre problemele pe care el le avusese cu Nora, Felicity se hotărî să nu discute cu nimeni, nici măcar cu admirabila Anna, căreia până atunci îi dezvăluise toate secretele ei.

– Te-a căutat David Colston la telefon de trei ori, aseară, în timp ce erai plecată cu prietenii tăi, spuse Anna, intrând cu micul dejun.

Felicity începu să curețe ouăle încet și o vreme nu spuse nimic.

David Colston era unul dintre puținii băieți din cercurile ei, pentru care avea o afecțiune specială. Nu era un tip prea arătos, dar se îmbrăca foarte elegant, astfel că era destul de surprinzător că, la cei douăzeci și opt de ani ai lui, era încă necăsătorit.

Obișnuiau să iasă adeseori împreună, înainte de problemele cu Blair, dar în ultimele zile Felicity îl evitase, pentru a se întâlni mai mult cu prietenele.

– Nu a lăsat niciun mesaj?

– A spus că va trece pe-aici astăzi, după-prânz, dar, dacă vrei, îi voi spune că nu ești acasă.

– Nu, nu e nevoie, răspunse Felicity, înfigând lingurița în gălbenușul zemos.

Astfel, imediat după prânz, David Colston își făcu apariția, îmbrăcat într-un costum de golf care îi punea în evidență silueta subțire:

– Felicity, iubito, scânci el intrând în sufragerie, unde tânăra îl aștepta de câteva minute bune. Mi-a fost îngrozitor de dor de tine!… Trebuie să te măriți cu mine, draga mea…

– Dar cum așa? întrebă Felicity privindu-l ca și cum și-ar fi ieșit din minți.

– Nu e numic nefiresc în ideea care mi-a venit, răspunse bărbatul. Ești frumoasă, inteligentă, caldă și veselă. Ai toate calitățile pe care le poate dori un bărbat de la soția lui, iar eu, în plus, te iubesc ca un nebun.

Încă în șoc după aceste declarații atât de neașteptate, Felicity spuse primele cuvinte care-i veniră în minte:

– Dar eu n-o iubesc pe mama ta…

– Dar ce are ea de-a face cu această problemă? Nu te vei căsători cu ea, ci cu mine, replică el, trecându-și mâinile cu nervozitate prin păr, așa cum observase Felicity că făcea când juca golf și pierdea.

– Ba da, dacă mă voi căsători cu tine…

– Vrei să spui că nu vrei să te căsătorești cu mine?

Felicity dădu din umeri, cu regret.

– Îmi place foarte mult să fiu cu tine, spuse ea într-un târziu, dar căsătoria e ultimul lucru din lume la care m-aș putea gândi acum.

– Nu i-am mai cerut asta niciunei fete, înainte, preciză el.

– Da, sunt sigură de asta.

– Și ești la fel de sigură că faci bine dacă mă refuzi?

– Da, răspunse ea, întrebându-se dacă nu fusese totuși prea dură.

David nu era un bărbat fără calități, dar ăsta nu era un motiv să accepte să se mărite cu el.

După această discuție, David nu mai acceptase să rămână la ceai, dar îi spuse că mai avea, totuși, speranțe că ea se va răzgândi.

Într-una din serile următoare, Blain se întoarse pe neașteptate acasă. Părinții lor ieșiseră să cineze cu niște prieteni și, când coborî în sufragerie pentru a lua și ea masa, îl găsi pe Blain acolo.

Imediat ce-l văzu, Felicity știu că se întâmplase ceva rău.

Într-o mână avea o sticlă cu băutură, iar în cealaltă, pe care o

ținea sprijinită de masă, avea un plic.

– Am primit asta, după ce m-am întors din manevre, azi-dimineață. Trebuie să mă prezint la prima înfățișare a divorțului familiei Staffordly. Am fost citat ca persoană implicată în motivele distrugerii uniunii.

– Va trebui să vorbești cu tata, răspunse Felicity deși, mai întâi, dorise să-i spună că își meritase pedeapsa.

– Da, bineînțeles, n-am de ales, răspunse Blain și destupă din nou sticla, după care dădu pe gât o bună parte din alcoolul rămas.

După cină, Blain expuse toată situația părinților lui, care tocmai se întorseseră acasă, după o seară veselă la restaurant.

Poate tocmai de aceea, colonelul răspunse cu destulă indulgență:

– Sper ca situația asta să te maturizeze în sfârșit, spuse el, împăturind la loc scrisoarea pe care i-o dăduse Blain.

– Îmi pare rău, domnule, spuse Blain, mă tem că acest incident în care e târât acum numele meu, mă va împiedica să am cariera politică pe care o visai pentru mine.

– Da, păcat că nu te-ai gândit la asta mai înainte, răspunse colonelul și se îndreptă spre telefon. Trebuie să vorbesc cu Callow, adăugă el.

După ce colonelul părăsi încăperea, Elvira, care nu spusese nimic până atunci, se apropie de fiul ei și-l îmbrățișă protector.

– Bietul meu băiat, spuse ea, îmi pare atât de rău pentru tine, dar nu-ți face griji, o să ieșim noi din asta. Important e că te-ai

întors acasă, iubitule. Mi-a fost atât de dor de tine.

Felicity își înălță ochii spre cer și ieși din sufragerie, lăsându-i singuri.

În seara următoare, la cină fu invitat și Edward Callow, avocatul familiei, un bărbat înalt și în vârstă, pe care părea că nu-l mai impresionează nimic.

După-masă, acesta le spuse pe un ton complet neutru:

– Voi vorbi cu avocatul familiei Staffordly, să vedem dacă procesul va putea avea loc cu ușile închise. Nu pot însă să vă promit că numele lui Blain nu va fi pronunțat în toată această afacere.

– În această situație, spuse colonelul, turnându-și mai mult vin decât făcea de obicei, îl voi contacta pe Curtis Moreau și-l voi ruga pe el să preia cazul.

– Mă tem că Moreau nu e interesat de astfel de cazuri... Totuși, e foarte posibil să-l puteți convinge, având în vedere faptul că e un vechi... ăăă... hmm...

Bărbatul tuși semnificativ, în sensul că nu poate să spună mai multe, după care continuă, totuși:

– După câte am auzit, se întâlnește de mai mulți ani... ăăă... în particular, cu doamna Staffordly...

– Nici nu mă mir, spuse Felicity, cu ironie.

După câteva tentative nereușite de a vorbi cu Moreau la telefon, colonelul îi trimise o invitație de a-și petrece weekendul la Norton Towers.

Avocatul primi cu bucurie invitația, Norton Towers fiind un

loc excelent pentru a te putea relaxa după o săptămână de muncă.

Vinul bun, țigările scumpe, decorul sofisticat, totul te îmbia aici la cele mai diverse discuții, în modul cel mai natural cu putință.

Curtis Moreau sosi, astfel, vineri noaptea, iar Felicity îl întâmpină pentru a-i spune bun sosit.

Deși avea doar vreo treizeci de ani, Curtis Moreau era unul dintre cei mai străluciți avocați din barou.

Cu toate că își dădea seama că nu era cinstit din partea ei să simtă acest lucru, Felicity era extrem de nemulțumită de faptul că faimosul avocat acceptase invitația colonelului. În felul acesta, sfârșitul ei de săptămână era complet compromis.

Ura să nu-și poată face programul după cum dorea ea. Chiar se întreba, din această cauză, dacă nu era mai bine să nu se căsătorească niciodată.

– Nu sunt într-o dispoziție propice pentru a primi vizitatori, Anna, îi spuse ea servitoarei care veni să vadă dacă era necesar s-o ajute să se îmbrace pentru a-l întâmpina pe faimosul avocat. Vroiam să stau în camera mea și să ascult muzică, în seara asta, adăugă ea.

Anna îi prinse părul blond în vârful capului și-i răspunse cu o grimasă de nemulțumire.

– Nu-mi amintesc să fi fost, vreodată atât de puțin dornică să cunoști un bărbat. De data asta, e chiar ciudat comportamentul tău.

– Ciudat?

– Da, pentru că toată lumea știe câte fete se zbat să intre în grațiile lui, răspunse Anna și aruncă o ultimă privire de ansamblu asupra fetei. Ești numai bună de măritat, exclamă ea, mulțumită.

– Dar cine ți-a spus că sunt interesată să mă mărit?

– Dacă nu ești, atunci ar trebui să te gândești de acum încolo la asta. E timpul, comentă Anna și părăsi camera.

***

Fiind obligată să îndeplinească serviciile de gazdă până la sosirea lui Blain, Felicity coborî în sufragerie pentru cină mai repede decât de obicei.

De cum începu să coboare scările, însă, dădu cu ochii de un bărbat înalt, îmbrăcat complet în alb, care aștepta în picioare, în hol.

Când o auzi, tânărul se întoarse zâmbind, privind-o cu o curiozitate nedisimulată.

Felicity își încetini coborârea scărilor, prinzându-se ușor de balustradă, în timp ce îl analiză, la rândul ei, plină de interes.

Curtis Moreau cunoscuse multe femei frumoase până atunci, dar niciuna dintre ele nu avea această expresie atât de senină.

Pentru că fata păru că își pierduse cu totul glasul la vederea lui, avocatul o întrebă cu un surâs plin de căldură:

– Domnișoara Felicity Vale-Norton?

Tânăra încuviință dând ușor din cap și Curtis Moreau continuă cu o voce profundă, extrem de atractivă:

– Eu sunt Curtis Moreau. Tatăl dumneavoastră v-a informat, probabil, că am fost invitat aici pentru weekend, spuse el, întinzându-i mâna. Nu cred că ne-am mai întâlnit înainte.

Felicity îi întinse mâna la rândul ei și încercă să surâdă cât mai amabil cu putință.

– Într-adevăr, răspunse ea, nu ne-am mai întâlnit. Sper să vă simțiți bine la noi.

– Presimt că mă voi simți extraordinar de bine, replică avocatul, continuând să zâmbească, dar Felicity avu un sentiment foarte straniu, simțindu-i degetele reci și rigide.

În timpul cinei însă, privirile ei fură atrase tot timpul de fața bronzată, cu trăsături puternic conturate, ale musafirului lor.

Simțind cât de tare îi bătea inima-n piept privindu-l, Felicity se înfurie pe ea însăși că prezența avocatului o emoționa atât de mult.

De ce era așa de tulburată? se întrebă ea. Niciun alt bărbat, niciodată, nu-i provocase asemenea sentimente.

Își dădea seama acum de ce avea atât de mult succes în barou. Era un bărbat absolut irezistibil, care ar fi atras interesul oricărei femei, indiferent de vârstă.

În același timp, se simțea cât de colo că te puteai bizui pe el.

De asemenea, avea un dar înnăscut de a vorbi extrem de interesant despre orice subiect. Nu domina niciodată

conversația, dar prezența sa domina întreaga cameră.

Felicity observă imediat că tatăl ei era la fel de atras de personalitatea avocatului și privirea lui, tristă și pierdută după ce primise vestea despre problemele lui Blain, se animă dintr-o dată.

Elvira era, totuși, cea mai fericită dintre ei, deschizându-și inima cum își deschide o floare petalele în fața soarelui.

După cină, Felicity și mama sa se retraseră, lăsându-i pe cei doi bărbați să-și bea vinul și să-și fumeze țigările, liniștiți.

– Curtis Moreau e un bărbat absolut fermecător, declară Elvira, când se văzu singură cu fiica sa. Cred că doar din cauza faptului că e atât de ocupat e încă necăsătorit.

Felicity ascultă toate acestea plictisită.

– Bărbații n-au probabil niciun pic de filon romantic în corpul lor, răspunse ea.

– Ah, te-a plictisit pentru că nu ți-a acordat atenția pe care mi-a acordat-o mie, spuse Elvira, pe un ton mai placid. Eu, dimpotrivă, cred că acest bărbat e capabil de o mare pasiune, doar că și-a disciplinat foarte atent caracterul. Merge întotdeauna doar atât de departe cât consideră el.

Felicity începu să se plimbe prin cameră, agitată:

– Nu înțeleg de ce Blain a trebuit să intre în toate aceste probleme, spuse ea, pe un ton plângăreț.

Elvira își puse capul cu tristețe pe una dintre pernele de pe canapeaua pe care se așezase. Anii fuseseră buni cu ea și femeia avea aceeași siluetă zveltă ca fiica sa.

– Blain e doar o ființă umană și ca cei mai mulți dintre bărbați, e egoist, replică Elvira. Vei descoperi într-o bună zi cât de egocentrici sunt bărbații.

– Prefer să nu mă gândesc la asta în această seară, așa că merg la culcare, spuse Felicity și ieși din cameră.

După ce se vârî în pat, însă, Felicity fu urmărită multă vreme de imaginea lui Curtis Moreau și de modul în care o privise când se întâlniseră.

***

A doua zi dimineață, Felicity se trezi foarte devreme, pentru a ieși să-l călărească pe Sandy, înainte de micul dejun.

Când îi fu însă adus calul preferat, Felicity avu surpriza să-l vadă apărând și pe Curtis Moreau, pe unul din caii tatălui ei:

– Bună dimineața, domnișoară Vale-Norton. Îmi permiteți să vă însoțesc?

– Bineînțeles, răspunse Felicity și simți cum inima îi saltă de bucurie.

Avocatul se dovedi a fi un excelent călăreț și Felicity, îl privi cu coada ochiului, plină de admirație.

– Obișnuiți să călăriți adeseori? întrebă Felicity dar își dădu imediat seama cât de prostească era întrebarea ei, având în vedere că musafirul lor era, în general, un om extrem de ocupat.

– Nu atât de des cum aș vrea, răspunse el, laconic.

După un timp se întoarseră și bărbatul o ajută să coboare.

– Mulțumesc pentru cea mai frumoasă plimbare călare din viața mea, spuse el cu gentilețe și Felicity simți cum se înroșește până în vârful urechilor.

Tânăra îi mulțumi la rândul ei pentru companie, după care adăugă:

– Nu știu dacă această plimbare v-a făcut să vă fie la fel de foame ca mie, dar propun să mergem să mâncăm.

– Mi-ar face plăcere, desigur, răspunse avocatul surâzând, ajutând-o să coboare de pe cal.

– Atunci, o să ne luăm micul dejun acum și ne vom schimba hainele după aceea, replică Felicity.

Anna le aduse, așadar, ouă fierte și pâine prăjită, iar cafeaua le-o servi pe terasă.

– În mod obișnuit îți petreci în felul acesta dimineața, sau a fost o excepție? întrebă Curtis Moreau.Vreau să spun… ai un logodnic?

– Nu, răspunse Felicity cu simplitate. Nu am și mă simt bine așa. Îmi place locul în care trăiesc.

– Cu siguranță, e un loc minunat. Am putea să vedem astăzi mai multe, împreună, în împrejurimi?

Felicity se gândi o clipă, după care exclamă plină de entuziasm:

– Bineînțeles. V-ar face plăcere să ieșim chiar acum?

– De ce nu?

Părinții lui Felicity coborâră pentru micul dejun exact când cei doi traversau holul.

Colonelul era îmbrăcat în costum de călărie.

– Văd că ați preferat să călăriți astăzi fără mine, spuse el cu ochii sclipind de bună dispoziție.

Elvira îi salută și ea cu o expresie foarte veselă, după care îi întrebă la fel de zâmbitoare:

– Ați luat micul dejun?

– Da, și acum mergem să facem o mică plimbare, pentru a-i arăta domnului avocat câte ceva din frumusețile acestor locuri. Mai întâi, însă, îi voi arăta casa, spuse Felicity cu mândrie și părinții ei zâmbiră la fel de mulțumiți.

După ce îl îndrumă spre niște scări interioare din capătul holului, Felicity îl invită pe tânărul avocat într-unul din turnurile casei, de unde se vedea toată panorama împrejurimilor.

Acesta ascultă cu atenție tot ce-i povesti Felicity despre istoria familiei sale și despre legătura acesteia cu Cromwell și cu alte mari nume ale istoriei lor.

– Sper că nu vă plictisesc prea mult, spuse Felicity în momentul în care intrară în sala tablourilor, unde erau expuse o serie întreagă de portrete ale strămoșilor celor din familia Vale-Norton.

– Dimpotrivă, răspunse avocatul. Îmi face o plăcere imensă.

Când ajunseră în fața unui tablou în care erau reprezentați cei doi frați gemeni la vârsta de patru ani, Curtis se opri și privi cu atenție cele două figuri angelice, cu plete aurii la fel de mari,

revărsate peste umeri.

– Blain urăște tabloul ăsta, comentă Felicity. Spune că arată ca o fată.

– Ceea ce și explică îndârjirea lui de a arăta că nu e, replică avocatul, continuând să privească tabloul cu atenție. Vorbește-mi, te rog, mai mult despre Blain.

– Ah, e într-adevăr, o persoană foarte deosebită. E un sportiv desăvârșit. Înoată ca un pește, e un călăreț de înaltă clasă, joacă excelent rugbi și își repară singur mașina, surâse Felicity. V-am spus destule, sau trebuie să mai continuu? întrebă Felicity râzând.

– Mi-ai spus destul pentru a-mi da seama că e un bărbat în toată puterea cuvântului, murmură Curtis, devenind dintr-o dată foarte serios.

– Veți lua acest caz, nu-i așa? întrebă Felicity după un moment de ezitare. Vedeți – tata ar vrea ca Blain să urmeze o carieră politică, de aceea a considerat că dumneavoastră îl puteți apăra de neplăcerile care l-ar împiedica să meargă pe acest drum.

– Ca să fiu foarte sincer, aș fi bucuros dacă fratele tău ar renunța la acest gând. Nu cred că ar fi un politician bun. Și ca să fiu și mai sincer, eu, personal n-aș vrea să fiu reprezentat în Parlament de fiul unei mame atât de indulgente.

Felicity se albi, dar răspunse și ea la fel de sincer:

– Da, aveți dreptate.

– Face parte din meseria mea să-mi dau seama de posibilitățile clienților mei, iar fratele tău e foarte ușor de citit. Va

trebui să stau de vorbă cu el foarte serios înainte de a pleca de aici. Pare să creadă că doar el suferă în această situație.

– Vreți să spuneți că îl veți ajuta?

– Cum o reprezint pe doamna Staffordly în acest proces, sunt obligat, răspunse el.

Capitolul 3

Blain sosi imediat după prânz și se închise pentru tot restul după-amiezii împreună cu tatăl său și cu avocatul Moreau, în bibliotecă.

Astfel, când David Colston o sună s-o întrebe dacă e de acord să meargă împreună la un spectacol și pe urmă la cină, Felicity acceptă.

Cum Colston locuia la două mile de casa ei, se oferi să vină s-o ia cu mașina.

Nu vorbiră însă mai nimic până când ajunseră în oraș și tânărul trase într-o parcare.

– Ți-a fost dor de mine? întrebă el.

– Bineînțeles, răspunse Felicity.

– Cât de mult?

– Foarte mult, având în vedere faptul că nici Blain n-a fost acasă.

– Te-ai răzgândit cu privire la cererea în căsătorie pe care ți-am făcut-o?

– Nu. Dar chiar trebuie să vorbim despre aceste lucruri în seara asta? Vreau să mă distrez! spuse Felicity și își așeză capul pe umărul lui,

David nu spuse nimic, dar o privi ca și cum ar fi vrut să-i spună că înțelege asta, astfel că Felicity își spuse că auzise probabil și el povestea dintre Blain și Norma Staffordly.

Filmul pe care-l văzură fu extrem de distractiv, cu unul dintre actorii pe care-i prefera Felicity.

Totuși, David nu se mai amuză așa cum făcea altădată.

Restaurantul pe care-l aleseseră era deja plin când ajunseră ei, fiind sâmbătă seara, dar David ceru să li se pună o masă pe terasă, astfel că cinară afară.

La cafea, David o prinse pe Felicity de mână și o privi adânc în ochi.

– Felicity, trebuie să te căsătorești cu mine. Nu-mi imaginez viața fără tine, oricât de mult aș încerca. Nu mă mai pot concentra asupra niciunui lucru. Mă gândesc doar la tine. Nimic nu mai are importanță pentru mine, în afară de tine. Te iubesc. Spune-mi că te căsătorești cu mine, insistă el. Nu ne putem logodi?

– Te rog, David, nu mai continua, replică Felicity și se ridică în picioare. Aș vrea să plecăm.

David o conduse la mașină și când ajunseră în parcare, se întoarse spre ea:

– Felicity.... Îmi pare rău că te-am supărat, aș vrea să rămâi cu

mine mai mult în seara asta. Ești atât de dulce... Te doresc atât de mult...

Felicity nu vroia să-l rănească, însă nu se putu abține să nu-i spună ce gândea:

– Atunci, băiețelul din tine vrea cu tot dinadinsul ceea ce nu poate avea.

– Nu te juca, Felicity... Sunt foarte serios în propunerea mea, spuse el cu fermitate, analizând-o cât se putea de atent.

– Și eu sunt la fel de serioasă în refuzul meu. Putem pleca?

Când David opri la Norton Towers, Felicity îi întinse mâna.

– Mulțumesc pentru seara asta atât de plăcută, spuse ea.

David îi privi câteva momente mâna întinsă, după care o ignoră.

Felicity murmură un noapte bună rece și coborî.

David porni imediat, fără a se mai uita în urmă.

Privind luminile farurilor îndepărtându-se, fata simți nevoia de aer, pentru a putea respira în voie. Se duse de aceea în grădină, unde se așeză pe una dintre băncuțele de pe aleea cu trandafiri.

Păcat că seara se sfârșise astfel, își spuse ea, regretând de asemenea că prietenia frumoasă dintre ea și David se încheiase în acest mod.

Refuzase până atunci și alte cereri în căsătorie, dar niciodată nu mai fusese atât de afectată de reacția celor care-i ceruseră mâna. Asta poate pentru că David avea un mod foarte apropiat de al lui Blain de a se supăra când întâmpina un refuz din partea

cuiva.

Încă nu era sigură că nu greșise refuzându-l și își spuse, în același timp, că era probabil foarte greu să găsească un soț care nu avea și o mamă.

Totuși, continuă ea să reflecteze, poate nu erau toate atât de nesuferite ca mama lui David.

Felicity oftă.

Peste câteva momente auzi niște pași pe alee, iar când întoarse capul zări mai întâi o țigară aprinsă și, imediat după asta, pe bărbatul din spatele ei.

– Ia te uită, spuse Curtis Moreau, apropiindu-se. Ți-ai dat întâlnire la lumina lunii? întrebă el zâmbind.

– Nu, doar că băiatul cu care am ieșit în seara asta m-a indispus și am simțit nevoia să mă relaxez puțin la aer.

– Păcat că escorta ta a plecat atât de devreme, a pierdut cea mai frumoasă parte a serii, spuse el, așezându-se în capătul celălalt al băncii.

– Depinde din ce unghi privești lucrurile.

– Asta e adevărat, răspunse Curtis, întinzându-și picioarele pentru a sta mai comod. Dar ce se întâmplă cu acest bărbat? E orb? E tâmpit?

– Dacă nu erați musafirul nostru acum, răspunse Felicity cu răceală, aș fi știut cum să vă răspund la acest amestec al dumneavoastră în lucruri care nu vă privesc. Așa, pot doar să vă reamintesc faptul că sunt liberă și îmi place această ipostază. Sunt propria mea stăpână.

– Ah, da? răspunse el cu o ușoară ironie în glas. Doar că e cam rece, acolo, pe piedestal, nu-i așa? Și prea multă singurătate… E adevărat?

Brusc, bărbatul o prinse de braț…

– Ești foarte rece. Ți-e frig, prostuțo. Vrei cu tot dinadinsul să contractezi o răceală? Hai să intrăm înăuntru, spuse el, după care aruncă țigara și o călcă, apăsat, cu călcâiul.

– Când am fost în armată, am făcut o mulțime de gărzi… Știu ce înseamnă să-ți fie frig noaptea, afară… Tu probabil erai pe vremea aia un țânc.

– Am douăzeci și cinci de ani, răspunse ofuscată Felicity.

– Abia dacă arăți de optsprezece, spuse mirat avocatul.

– Asta pentru că n-am experiența dumneavoastră, îi replică Felicity.

– Da, și nici vârsta mea… Eu am treizeci și unu de ani.

Felicity și-l imagină în uniforma gărzilor regale, cele albastre, cu dungi galbene.

Câte fete îmbrățișase în acea perioadă, noaptea, la lumina lunii?

Felicity simți o durere în piept la acest gând.

– Și ce s-a întâmplat? V-au dat afară?

– După tonul tău simt că tare ai mai vrea ca acesta să fie răspunsul, replică amuzat avocatul și Felicity se simți puțin, rușinată.

În fond, ce-i păsa ei? se gândi imediat Felicity. Tatăl ei îl invitase în casa lor nu ea, așa că nu avea de ce să se răzvrătească

astfel că o judecase. N-avea decât.

– M-am retras… Tatăl a fost acuzat de unul dintre angajații firmei lui că a falsificat niște acte și avocatul care l-a apărat a pierdut procesul, astfel că tata urma să fie pedepsit. Din cauza șocului, a făcut însă, un atac de cord și a murit. N-a avut șansa să afle niciodată cum au stat, de fapt, lucrurile. De asta am ales să mă fac avocat… Am terminat studiile cu patru ani în urmă.

Se apropiară de intrarea în casă și Felicity ar fi vrut să-i spună cât de rău îi părea de cele întâmplate cu tatăl lui, dar avocatul nu-i dădu nicio șansă în acest sens.

– Noapte bună, domnișoară Vale-Norton. Nu mai sta noaptea afară atât de sumar îmbrăcată. Bea ceva cald înainte de a merge la culcare. De preferat lapte cald cu puțin whisky… Somn ușor.

***

A doua zi dimineață, Felicity îl însoți pe Blain la o scurtă plimbare călare, iar după-prânz se hotărâră să joace împreună tenis.

Jucau deja de o oră și ceva, când Felicity, încercând să paseze, alunecă și căzu într-un genunchi.

Speriat Blain aruncă racheta și veni imediat lângă ea.

– Dumnezeule, sper că nu te-ai rănit.

– Voi supraviețui, răspunse Felicity, încercând să nu urle din

cauza durerii pe care o simțea la gleznă și în genunchi.

În momentul următor, Curtis Moreau care stătuse până atunci de vorbă cu părinții ei în curte, fu și el lângă ea, prinzându-i cu grjă piciorul și cercetându-i rănile.

– Sunt bine, murmură Felicity.

– Te duc înăuntru, spuse el, privindu-i cu atenție obrajii palizi.

Înainte ca Blain să apuce să facă vreun gest, avocatul o prinse pe Felicity în brațe și se îndreptă cu ea spre casă.

– Felicity și-a scrântit piciorul, îi spuse el Elvirei care veni în fugă de pe terasă pentru a vedea ce s-a întâmplat. Are nevoie să se odihnească, puțin.

– Sunt bine, spuse și fata, încercând să zâmbească. Niciun os rupt…

Colonelul deschise și el ușa de la sufragerie, dar când văzu că musafirul lor se implicase deja în problemele apărute zâmbi mulțumit, ca și cum ar fi vrut să spună că, astfel, era sigur că situația e sub control.

Numai Anna nu era niciunde și Felicity se gândi cu bucurie că nu se ivise și ea prin preajmă, pentru că , spre deosebire de ceilalți, ar fi fost plină de ironie la adresa ei, având în vedere discuția pe care o avuseseră înaintea sosirii lui Curtis Moreau.

Cât despre ea însăși…

Se simțea atât de bine în brațele lui puternice, încât ar fi vrut să rămână așa pentru totdeauna.

În momentul în care o așeză pe patul din camera ei, Felicity

se simți dintr-o dată fără pic de forță, bolnavă și deprimată.

Tot ce-și dori însă, fu ca el să plece și s-o lase singură.

Ceea ce Curtis și făcu.

După câteva minute însă, se întoarse cu o tavă cu o ceașcă de ceai fierbinte

La vederea lui, Felicity își ridică perna și se înălță în capul oaselor.

Curtis Moreau așeză tava pe masă și-i cercetă cu multă atenție piciorul.

– Te simți mai bine? întrebă el.

– Da, vă mulțumesc pentru ajutor. Acum simt că mi-am revenit.

– Te vei simți și mai bine după ce vei bea o ceașcă de ceai cald, răspunse el și-i dădu ceașca, după care se așeză pe marginea patului și o privi zâmbind cu blândețe.

– Ai jucat cu atâta ură, încât am avut impresia că ți-ai închipuit că mingea aceea sunt eu, râse el, amuzat. E adevărat?

Felicity aproape scăpă ceaiul din mână, văzând cât de bine îi ghicise sentimentele.

Apoi îi zâmbi și, pentru că nu era ea cea care să se ascundă după degete, îi spuse simplu:

– Da.

– Am avut, deci, dreptate. Oricum, apreciez întotdeauna sinceritatea, spuse el, după care îi examină încă o dată piciorul. Te mai doare? continuă el.

– Foarte puțin.

– Ai vreun bandaj pe-aici? întrebă Curtis Moreau, uitându-se prin încăpere.

– În baie, răspunse Felicity.

Curtis traversă camera, intră în baie și se întoarse într-un timp record, înarmat cu un sul de tifon, o sticlă cu dezinfectant și un sul de bandă adezivă.

– Trebuie să dezinfectez înainte rana, comentă el. O să te usture puțin, dar n-avem ce face. Trebuie să suporți.

Gesturile lui fură extraordinar de atente și de dibace în timp ce îi îngriji rana și Felicity se gândi că era pentru prima dată când întâlnea un bărbat de o asemenea calitate, care îi stârnea deopotrivă și mintea și fantezia.

Pentru o clipă, i se făcuse frică, dar nu de ceea ce simțea în picior, ci de ceea ce simțea pentru el… Frică de… dragostea pe care i-o inspira el.

După cum i se ridicase pulsul, Felicity știu imediat că acest bărbat, pe care-l cunoștea doar de două zile pusese stăpânire pe inima și pe corpul ei ca și cum ar fi făcut, deja, dragoste împreună.

Îl iubea. Oricât ar fi părut de incredibil.

Fiorul pe care-l simțea în tot corpul când o atingea era același descris de toți poeții îndrăgostiți. I se întâmplase și ei asta.

Cataclismul care o atinsese pe ea nu pusese însă stăpânire și pe el, se gândi ea, pentru că privirile lui erau absolut profesionale, ca ale unui medic, în momentul în care îi aplică adezivul.

– Sper că totul va fi în regulă, acum, spuse el.

– Da, e minunat, răspunse Felicity și bărbatul se duse din nou în baie, pentru a pune la loc lucrurile pe care le folosise pentru a-i bandaja piciorul.

În timp ce-l privi străbătând încăperea, Felicity simți că întreaga ei viață se schimbase.

Înainte ca avocatul să se fi întors din baie, Anna deschise îngrijorată ușa și o întrebă grăbită:

– Ce s-a întâmplat?

– Domnișoara Vale-Norton a căzut în timp ce juca tenis și s-a lovit la picior, răspunse Curtis Moreau în locul ei, ieșind din baie. Acum, trebuie să se odihnească puțin.

– Înțeleg, răspunse Anna, uitându-se lung la obrajii înroșiți ai fetei și pe urmă spre tava de pe masă. Vreți puțin ceai proaspăt?

– Eu mă voi retrage acum, spuse avocatul.

Felicity nu-și mai amintea să mai fi petrecut așa de mult timp în pat, în toată viața ei.

După ce se odihni până aproape de cină, Felicity făcu o baie se îmbrăcă într-o rochie albă care îi punea în evidență silueta zveltă și coborî pentru cină.

Abia ajunse în capătul scărilor și-l văzu pe Curtis Moreau urcând spre ea:

– Te simți mai bine? întrebă el.

– Da, mulțumesc încă o dată pentru ajutor.

Coborâră împreună în hol, unde îi aștepta părinții ei, împreună cu Blain.

În timpul cinei, Felicity se uită într-una spre avocat, ca atrasă de un magnet.

Ceea ce era mai interesant, era faptul că și mama ei îl privea fără încetare, cu o strălucire în ochi pe care Felicity nu i-o mai văzuse niciodată până atunci.

Aproape cochetează cu el, se gândi Felicity amuzată.

După un timp, văzând că tânărul avocat era prea prins în discuții cu părinții ei pentru a o mai lua în seamă, Felicity părăsi dezamăgită sufrageria, spunându-i mamei sale că trebuie să-l sune pe un prieten despre care aflase că se îmbolnăvise.

Ieși astfel pe terasă, unde, după ce trase adânc aer în piept, se simți mai bine.

Viața ei era la Norton Towers.

Era complet fericită aici, unde îl avea pe Blain. De ce trebuia să-și altereze această fericire cu alte planuri?

Era sigură, acum, că își pierduse capul după Curtis Moreau doar pentru că o îngrijise cu atâta devotament.

Nu putea fi nimic serios, mai ales că acum știa că ar fi ajutat astfel, pe oricine altcineva în locul ei.

Stând cufundată în gândurile sale, Felicity nu observă, până târziu, mirosul fin de tutun care împânzi aerul în vecinătatea ei.

În următoarea secundă, Curtis Moreau se apropie de ea și-i spuse zâmbind:

– La noapte mă întorc la Londra, domnișoară Vale-Norton. Aș vrea să-ți mulțumesc pentru faptul că ai făcut ca această vizită a mea aici să fie memorabilă. M-am simțit foarte bine în prezența

ta.

– Plecați atât de curând? întrebă ea cu inima bătând să-i sară din piept, de surpriză și de părere de rău.

– Da, trebuie, spuse el și-i cuprinse mâna într-a lui. Mă veți conduce la mașină când voi pleca?

Felicity încuviință și-l urmă.

– Aveți o casă foarte frumoasă. Eu locuiesc într-un apartament de bloc.

– Nu aveți familie? îl întrebă ea, uimită.

– Am o mamă care locuiește la Paris. Am de asemenea un om bun la toate, care vine în fiecare zi să-mi facă menajul și cumpărăturile. Îl cheamă Henri.

– Sunteți francez?

– Tatăl meu era francez.

Mama e englezoaică, dar locuiește la Paris, de când a murit tata.

Când ajunseră lângă mașină, Curtis Moreau îi întinse din nou mâna și o întrebă pe un ton de conversație:

– Vei accepta să cinezi într-o seară cu mine?

Felicity ezită o clipă, dar pe urmă se gândi că n-avea niciun motiv să-l refuze și spuse cu un zâmbet scurt:

– Da, cu plăcere.

– Atunci, putem planifica asta pentru marți seară?

Voi veni să te iau la ora șase seara, având în vedere faptul că fac o oră de la Londra până aici și că avem nevoie de o altă oră pentru a ne întoarce.

Și, nu crezi că e timpul să-mi spui… Curt, Felicity?

Aceasta încuviință zâmbind din nou și bărbatul adăugă:

– Roag-o pe Anna să-ți schimbe pansamentul mâine, spuse el și-i strânse din nou mâna. Ai grijă de tine.

Capitolul 4

În acea noapte, Felicity dormi extrem de agitată și se trezi obosită. În plus, senzația de teamă pe care o simți în timpul visului se prelungi și în starea de trezie, când dădu cu ochii de Anna, care intră în cameră și se duse să tragă draperiile.

– Ce dimineață frumoasă, spuse aceasta, uitându-se lung pe fereastră.

Felicity își strânse mâinile la piept, peste pilotă.

– Curtis Moreau mi-a cerut să cinez cu el marții seară, spuse brusc Felicity.

– Și ai acceptat? întrebă Anna punându-i în față tava cu micul dejun.

– Bineînțeles. Ești surprinsă?

– Ai fi fost o proastă dacă nu erai de acord.

Felicity își turnă cu grijă ceaiul în ceșcuță.

– Nu voi accepta însă nimic mai mult, spuse ea.

– Ah, de ce nu mai sunt eu tânără?

– Numai un bărbat foarte special m-ar putea face să-mi schimb viața, comentă Felicity.

– Dar Curtis Moreau e foarte special, replică Anna.

– E un bărbat ca toți ceilalți. De ce au inventat oamenii căsătoria? întrebă Felicity cu un oftatt de disperare. Eu nu vreau să mă căsătoresc. Sunt fericită așa. De ce trebuie ca cineva să devină obiectul celuilalt?

– De ca spui asta? Simți cumva că vrei o anume prăjitură, dar nu o poți avea? întrebă Anna cu un surâs ironic și ieși din încăpere.

Felicity așteptă totuși ziua de marți cu nerăbdare, dar în seara de luni simți un fel de teamă în suflet.

Inima începu să-i bată cu mai multă putere în piept și obrajii i se colorară.

Deveni dintr-o dată foarte conștientă de cât de mult se gândise la Curt.

Simțind că vrea să-și pună ordine în gânduri, Felicity se hotărî să facă o plimbare.

Departe de casă, încercă să gândească rațional.

Ce vroia de la viață, de fapt?

Un soț și copii?

Nu vroia o căsătorie fără pasiune.

Dar lângă Curt simțea pasiune. Era un lucru verificat.

În plus, devenise din ce în ce mai sigură că era imposibil să-i reziste.

Dacă acceptase să-l întâlnească era sigură că fusese o decizie care-i va schimba toată viața.

Felicity continuă să se plimbe pe străzile înguste și pustii, dar în fața ochilor îl avea doar pe Curt.

De ce mi-a făcut asta?

Răspunsul veni imediat.

Fuseseră atrași unul de celălalt încă din primul moment. Acum era sigură de asta.

Chiar dacă nu-l va mai vedea niciodată, el ar rămâne pentru totdeauna în inima ei. Nu ar mai putea fi niciodată liberă de el.

Marți îi păru o zi incredibil de lungă.

Anna fu și ea la fel de emoționată, iar seara alese pentru Felicity o rochie albastră, pe care ar fi ales-o cu siguranță pentru ea însăși dacă ar fi fost în locul stăpânei sale.

Era un caftan decorat cu o broderie aurie, care se potrivea incredibil de bine cu ochii și cu părul tinerei.

Anna îi strânse părul la spate cu o bentiță de aceeași culoare și, după ce o privi câteva momente, îi spuse:

– După ce îți vei pune colierul de perle cu trei șiraguri, cred că vei fi gata de plecare, spuse ea, căutând în caseta de bijuterii.

În acest timp, Felicity își aplică un ruj roz-sidefat și își coloră puțin obrajii.

Anna veni lângă ea și-i puse colierul în jurul gâtului.

După câteva momente și după ce o privi din nou cu atenție, îi așeză pe mână și o brățară din același set.

– Sper că domnul Moreau nu te va lăsa să te întorci singură

acasă, comentă Anna.

– În niciun caz nu este un bărbat de acest gen, replică Felicity.

Exact la ora șase, auziră o mașină oprindu-se în fața casei.

Anna o prinse imediat de umeri pe Felicity și-i deschise ușa, la fel de emoționată ca și ea.

Când ajunse însă pe scările de la ieșire, Felicity se opri câteva momente, surprinsă.

Bărbatul care ieși din mașină, așteptând-o politicos nu era Curt, ci un bărbat între două vârste.

Henri se gândi ea.

– A, ți-am spus, cred, că azi-dimineață a sunat Henri, valetul domnului Moreau, să întrebe dacă mai poți merge la întâlnirea cu stăpânul lui...

– Anna... nu mi-ai spus, altfel aș fi contramandat, dacă știam...

– Nu, nu puteai contramanda o astfel de întâlnire... Hai, nu te lăsa așteptată atât de mult...

– Dar...

Fără nicio altă vorbă, Anna o împinse ușor pe scări.

– Bună ziua, à votre service, madame, spuse Henri, pe un ton curtenitor. Domnul Curtis Moreau n-a putut să vină după dumneavoastră, de aceea m-a trimis pe mine să vă iau. Vă roagă să-l așteptați în apartamentul lui, dacă va întârzia.

Cuprinsă de un sentiment foarte straniu de panică, Felicity se așeză totuși pe bancheta din spate.

Un moment după asta, vru să coboare și să-l trimită pe valet

singur la Londra. Apoi se gândi cât de absurdă ar fi fost această reacție și încercă să se relaxeze.

O oră mai târziu ajunseră în centrul Londrei, unde Henri coti pe o străduță și opri într-o curte mare, pavată cu dale de granit.

Inima lui Felicity începu să bată nebunește, în timp ce valetul o conduse printr-o ușă mare, în stil saxon, și o îndrumă spre primul etaj.

Acolo, deschise o ușă capitonată și o invită într-un apartament elegant, în care erau deja aprinse câteva veioze de perete.

– Nu veți aștepta foarte mult, spuse Henri, după care o invită să se așeze, în timp ce el îi pregăti un pahar cu sherry. Poate vreți să ascultați puțină muzică?

– Nu, mulțumesc, spuse ea, pe un ton destul de nervos.

Abia după ce Henri ieși din cameră, Felicity începu să se mai relaxeze.

Își bău încet licoarea din pahar, până când simți că se încălzește și gâtul îi era mai puțin rigid.

Fiecare secundă însă îi păru o oră.

Privi apoi cu atenție prin cameră și, în timp ce analiza cu atenție un tablou reprezentând o scenă de vânătoare, intră Curt.

După ce închise încet ușa în urma lui, continuă s-o privească, oprindu-se câteva momente locului.

Profilul ei fin și părul auriu căzut peste rochia albastră, îi aduse în ochi o strălucire specială, iar când Felicity întoarse capul, în loc de salut începu să recite cu o voce profundă și senzuală:

– „ O fată în albastru…
Cum să o salut?
Am așteptat de-o viață
S-o întâlnesc…
Ea se teme, cred,
în timp ce mă apropii
și tremură tăcută,
ca-n fața puștii-o ciută…
Ochii ei adânci și azurii,
precum iazu-n soarele verii,
mă imploră acum
să plec grăbit.
Dar eu voi rămâne
și-i voi spune
că am jurat
să-i fiu iubit."

Felicity îl ascultă cu încântare, zâmbind emoționată.

Era, cu siguranță, un bărbat desăvârșit.

Un bărbat de un farmec devastator, care – acum știa – o considera și pe ea, la fel de atrăgătoare.

– Intenționez să te cunosc cât se poate de bine, spuse el, apropiindu-se. Ai ceva împotrivă?

– De ce aș avea?

– Perfect… Acum, să mergem….

Seara fu extrem de reușită. Filmul pe care-l văzură împreună

fusese unul de excepție, iar mâncarea pe care o serviră la restaurant, de asemenea.

Deși îi spusese Annei că avocatul era doar un bărbat ca ceilalți, acesta se dovedi, într-adevăr, a fi mult deosebit. Nu încercă s-o impresioneze prin nimic și nici nu o plictisi.

La întoarcere, atmosfera dintre ei fu deosebit de relaxantă, astfel.

Totuși, când ajunseră în dreptul porții casei lui Felicity, Curt refuză să intre la un ceai, deoarece mai avea ceva de lucru pentru a doua zi.

– Atunci, nu-mi rămâne decât să-ți mulțumesc pentru seara aceasta atât de specială.

– Când aș putea să te văd din nou? Mâine e posibil? întrebă, Curt, foarte hotărât.

– Nu, mâine nu,replică Felicity.

– Atunci, sâmbătă? insistă el.

– Da, sâmbătă da, răspunse Felicity simțind că nu putea rezista mai mult farmecului avocatului.

Apoi, fără a-i mai da timp să răspundă, Felicity alergă în casă.

Târziu, în patul ei, dându-și seama cât de mult se gândea la Curt și cât de tulburată se simțea amintindu-și vocea și gesturile lui, Felicity își spuse că ar fi fost mult mai fericită dacă nu l-ar fi întâlnit niciodată.

Zilele petrecute înainte la Norton Towers, atât de pline de bucurie și de mulțumire, îi părură pierdute pentru totdeauna.

A doua zi dimineață, când Anna intră în camera ei cu micul

dejun, Felicity era trează.

Nu avu însă niciun chef să vorbească despre seara precedentă, deși Anna ardea de nerăbdare să audă cum decursese totul.

Umbrele adânci de sub ochii ei nu scăpară bătrânei sale prietene, care îi spuse imediat:

– Arăți foarte obosită. Ești îngrijorată din cauza lui Blain? Nu mai fi. Știi că întotdeauna cade în picioare…

La ora unsprezece, Felicity primi un buchet mare de trandafiri roșii, cu o carte de vizită a lui Curt.

Anna puse imediat florile într-o vază și le așeză pe masa din dormitorul tinerei fete.

Privindu-le, Felicity simți cum sângele îi aleargă cu o viteză uimitoare prin vene.

Următoarele două zile, câte mai erau până îl putea întâlni pe Curt din nou, îi păruseră incredibil de lungi.

Felicity simțea instinctiv că celebrul avocat nu se implica fără sens în nicio relație și că poziția sa în societate îl obliga să fie foarte selectiv cu femeile cu care se întâlnea.

În această perioadă, Felicity simți cel mai mult cât de rău îi părea că nu fusese niciodată destul de apropiată de mama ei pentru a-și face confidențe.

O avea însă pe buna Anna și se hotărî să vorbească de acum înainte mai multe cu ea, privitor la relația ei cu avocatul Curtis Moreau.

Timpul trecu totuși, deși cu mare încetineală și ora la care Curt opri în fața casei sale, sâmbătă, sosi în sfârșit.

Felicity era încă în camera ei, împreună cu Anna, făcând ultimele pregătiri în vederea întâlnirii.

– A venit! exclamă Anna, privind pe fereastă, la auzul motorului oprit în fața porții lor.

Pentru acea seară, Anna alesese pentru Felicity o rochie de șifon roz, care-i lăsa umerii goi și care îi accentua albastrul ochilor.

– Arăți răvășitor, îi spuse Anna, privind-o cu admirație și-i așeză pe spate o jachetă de hermină albă.

– De data asta a venit chiar el, spuse Felicity ridicându-și cu bucurie ochii spre cer. Ah, spuse ea emoționată… Ce bărbat!…

După asta, își luă în grabă poșeta de seară și coborî fericită scările.

Curt o aștepta în mașină, îmbrăcat și el într-o ținută de seară foarte elegantă.

Când o văzu, coborî imediat din mașină și, cu un murmur de admirație, îi deschise galant portiera.

– Ți-a fost dor de mine? întrebă el imediat ce se așezară.

– Eu aș vrea să te întreb același lucru, replică Felicity.

– Și eu ți-aș răspunde: da, Felicity, mi-a fost îngrozitor de dor de tine.

Felicity se înroși. Curt spusese exact ceea ce dorise să audă de la el, astfel că inima îi bătu cu și mai multă putere ca înainte, în timp ce-și lăsă privirile în jos.

– Sper că nu vei avea nimic împotrivă că astă-seară vom lua cina împreună cu un coleg de-al meu, Judge Greatman, pe care

cred că-l cunoști deja foarte bine.

– Ah, da, e un vechi prieten al familiei noastre, răspunse Felicity, bucuroasă. Îl știu de când eram mică.

La cină însă, Felicity fu așezată între Curt și un scriitor foarte la modă, care, după ce băuse puțin vin, începu să-i șoptească la ureche tot felul de complimente:

– Ești cea mai specială fată pe care am întâlnit-o. Ești tot atât de frumoasă pe cât de inteligentă, un lucru foarte rar întâlnit. Când aș putea să te văd din nou?

– Domnișoara e deja logodită, răspunse Curt, în locul ei.

– A fost o plăcere să te avem printre noi în seara aceasta, Felicity, spuse de pe scaunul din fața ei, Judge. Transmite, te rog, salutările mele părinților tăi.

Apoi, Judge se întoarse cu un zâmbet larg spre Curt și adăugă:

– Sunt obișnuit să te văd însoțit de femei frumoase, dar în seara asta te-ai întrecut pe tine însuți. Domnișoara aceasta e cea mai frumoasă și mai inteligentă persoană feminină pe care am văzut-o vreodată. Și unde mai pui că o cunosc de când era doar de-o șchioapă… Ai grijă de ea, te rog.

La întoarcere, Curt fu foarte tăcut, dar când o ajută pe Felicity să coboare o sărută pe buze, după care îi spuse cu un surâs fermecător:

– În seara asta ai fost o bucurie pentru toată lumea invitată de mine la cină și, bineînțeles, pentru mine în mod special. Mulțumesc. Mi-ar plăcea să mergi cu mine la Paris în weekendul următor, s-o cunoști pe mama mea. Îți voi telefona pentru a-ți

spune ora la care voi veni să te iau.

Zicând acestea, Curt intră în mașină și demară, după ce-i mai făcu un semn scurt cu mâna tinerei care rămase ca paralizată, uitându-se după el până când nu-l mai văzu.

Pe urmă urcă direct în camera ei, cu un sentiment de confuzie în toată ființa sa.

Vineri seara, Felicity și Curt erau în avionul spre Paris.

Totul era atât de nou pentru ea, încât încă nu-i venea să creadă că bărbatul de lângă ea o invitase să-i cunoască mama.

Era foarte emoționată și încercă să nu se mai gândească la asta, concentrându-se doar asupra zborului spre cel mai romantic oraș din lume.

Curând vor fi pe Champs Elysées, vor vedea Place de la Concorde și minunata Sacré Coeur, așezată ca o coroană pe dealul Montmartre. Curt era, în mod sigur, o companie deosebită.

La șapte și patruzeci de minute, avionul ateriză la Beauvais și pe urmă luară mașina pe care Curt o închiriase pentru perioada în care vor sta la Paris.

– Pe mama o vom întâlni în hotelul ei preferat, spuse Curt, amuzându-se în același timp de roșeața care apăru pe obrajii lui Felicity.

Drumul spre Paris le luă mai mult de două ore, iar Felicity încercă să-și imagineze cum arăta mama lui Curt. După o vreme însă, renunță, gândindu-se că oamenii nu erau niciodată așa cum îi plăsmuiești în minte. Spera, totuși, că nu va fi dezamăgită.

***

Madame Moreau apăru în holul hotelului, cu respirația puțin întretăiată de graba cu care coborâse, dar era un etalon de eleganță franceză.

Îmbrăcată într-un costum Claude Rivière, zveltă și surâzătoare, și Felicity simți imediat farmecul ei desăvârșit.

– Curt, spuse ea cu o voce absolut cuceritoare, ce fericită sunt să te văd!...

– De fiecare dată când te revăd îmi pari tot mai tânără, spuse Curt, sărutând-o pe amândoi obrajii, după care se întoarse spre Felicity și o prinse de mână:

– Mamă, ea e Felicity, o anunță el.

După un alt moment, Felicity fu inundată de apa de colonie a doamnei Moreau, care o sărută pe față, de câteva ori.

– Curt, dar e ravissante!...

– Da, sunt de acord, spuse el, privind-o pe Felicity cu ochi strălucitori, prinzându-le pe amândouă de braț și conducându-le spre parcarea în care își lăsase mama sa mașina.

Apoi le așeză pe amândouă pe bancheta din spatele mașinii și se așeză la volan.

Doamna Moreau era foarte volubilă și își exprimă regretul că Felicity nu l-a cunoscut și pe soțul ei. Ca și fiul ei, spuse ea, era

inteligent, fermecător și cu o personalitate foarte distinctă.

Felicity îi vorbi pe urmă despre viața ei la Norton Towers.

– Ah, viața la țară n-a fost niciodată pe gustul meu, spuse doamna Moreau, eu am fost întotdeauna o citadină convinsă. Am fost născută în inima Londrei, îmi place să trăiesc în locuri confortabile, să merg la teatru, să am viață de noapte, de asta ador să stau la Paris.

– Și mie îmi place viața la oraș, dar îmi ador casa părintească, răspunse Felicity și zâmbi, simțind că avea totuși ceva în comun cu femeia de lângă ea: dragostea pentru umerii largi și părul negru care se profila în fața lor, care întoarse acum mașina pe o stradă îngustă, la capătul căreia apăru o vilă acoperită cu iederă, în fața căreia era o grădină plină de flori de toate tipurile.

– Te vei simți acasă aici, spuse doamna Moreau.

Înăuntrul vilei era la fel de plăcut ca în grădină, observă Felicity.

Peste tot se vedea mâna femeii care transformase casa într-un cămin deosebit de primitor.

Sufrageria în care îi invită doamna Moreau era, probabil, cea mai încântătoare încăpere de acest fel pe care o văzuse, vreodată, Felicity.

Tavanul era zugrăvit într-un albastru-pal deosebit de relaxant și atrăgător, iar pereții erau acoperiți cu un tapet de mătase, crem.

Vasele decorative din cristal roșu, așezate cu artă peste tot, o făcură pe Felicity să exclame de admirație.

-Îți plac toate aceste obiecte decorative? o întrebă doamna Moreau.

– Da, foarte mult, răspunse Felicity și se îndreptă spre fereastră, de unde se uită încântată peste grădină.

– Ești iubita fiului meu? întrebă doamna Moreau.

– Nu… Nu știu, răspunse Felicity, surprinsă de această întrebare.

Doamna Moreau zâmbi cu căldură, amuzată:

– Ah, iartă-mă, nu era cazul să pun o asemenea întrebare. Iartă-mă, dar te-am întrebat asta pentru că ești prima fată pe care o aduce acasă. Când a avut alte prietene și eu i-am spus că aș vrea să le cunosc, Curt mi-a răspuns întotdeauna că nu sunt atât de importante pentru el…. Acum… vezi de ce te-am întrebat.

– Da, dar, vedeți… nu sunt sigură… Curt e atât de dinamic, atât de … bărbat…

– Și ți-ar plăcea să fie mai puțin bărbat? întrebă râzând doamna Moreau.

– Nu, e adevărat, nu mi-ar plăcea, dar, în același timp, am sentimentul că… iubind… ești folosit de celălalt, într-un fel sau altul… Îți simte slăbiciunea și…

– Și crezi că nu e posibil ca fiul meu să nu procedeze astfel? Cred că l-am învățat să facă diferența dintre bine și rău în viață. Nu l-am cocoloșit niciodată. Căsătoria mea cu tatăl lui Curt a fost foarte fericită și eu i-am permis soțului meu să se ocupe de educația fiului nostru, mai mult decât mine. Asta tocmai în ideea de a face din el un om plin de forță.

– Da, îmi dau seama foarte bine de asta, în momentul în care îl compar pe Curt cu fratele meu Blain, care e complet neajutorat, acum, ca adult, din cauză că mama l-a răsfățat.

– Da, cu toții învățăm de la viață, mai ales atunci când suntem tineri. Și mamele, de cele mai multe ori, fac greșeala să uite că un băiat trebuie ghidat în viață mai mult de tată. Totuși, ce a învățat Curt de la mine a fost că dragostea e cel mai important lucru în existența fiecăruia dintre noi și că cei mai bogați oameni, sunt de fapt extrem de săraci, dacă n-au iubit niciodată.

– Curt e foarte arogant și egocentric…

– Ah, dar ce bărbat care și-a câștigat un nume prin forțe proprii, nu e puțin arogant, draga mea?

Felicity râse scurt și nervos:

– Se pare că încercați să mă convingeți să mă căsătoresc cu el, spuse ea, privind-o în ochi pe doamna Moureau.

– Da. Pentru că știu că îl poți face cu adevărat fericit. Ești foarte dulce, foarte feminină și înțelegătoare. Înainte de moartea tatălui lui, Curt nu lua viața prea în serios, dar acum a devenit extrem de atent în tot ce face. A fost un elev strălucit, este un avocat eminent și este extraordinar de inteligent. Acum are nevoie de o soție și de copii. E tot ce-i mai lipsește.

– Da, e fermecător și nu știu cât timp voi mai putea să nu mă las vrăjită cu totul de farmecele lui.

– Nu te mai opune sentimentelor tale… Haide, mă duc să pregătesc cina. Vă aștept pe amândoi în sufragerie.

Capitolul 5

Weekendul petrecut la Paris a fost pentru Felicity unul dintre cele mai frumoase din viața ei…

Curt o dusese prin cele mai importante locuri ale orașului, intraseră în cele mai mari magazine, cumpăraseră o mulțime de lucruri, băuseră bere rece la câteva dintre cele mai cunoscute terase situate pe trotuarele încântătoarei capitale.

Sâmbătă luaseră prânzul în Cartierul Latin și Felicity sugeră cu poftă atât supa cremă de legume, cât și plăcinta mare cu șuncă și friptura cu garnitură asortată.

Vinul de Burgundia și cafeaua întregiseră cu succes atmosfera și le pregătise spiritele pentru a savura munca artiștilor din piața Montmartre și splendorile Luvrului.

Doamna Moreau fusese prea împovărată de activitățile ei sociale pentru a-i putea însoți, dar Curt insistă totuși să ia cina împreună cu ei, sâmbătă seara.

Tânărul avocat fusese foarte atent cu ea tot timpul, dar n-o mai sărutase din nou și nici n-o mai îmbrățișase.

Totuși, fusese tot timpul extrem de generos și-i făcuse o mulțime de daruri, iar când cumpărase pentru mama lui o sticlă mare cu parfumul ei preferat, cumpără una și pentru Felicity. În plus, ei îi oferi și un colier de perle, absolut minunat.

Parisul abundă de perechi de îndrăgostiți care se plimbă îmbrățișați strâns și Curt zâmbise amuzat când trecuseră pe lângă ei.

În timpul zilelor petrecute la Paris, Felicity își dădu seama cât de mult greșise înainte, crezând că dragostea pentru fratele ei, pentru părinți și pentru casa în care se născuse îi era de-ajuns pentru o viață fericită și împlinită. Acum vedea cât de importantă era în viața unei femei dragostea pentru un bărbat care o iubea la rândul lui și care-i putea oferi protecție.

Se întoarseră la Londra duminică noaptea și când Curt o lăsă în fața casei, Felicity simți că îl iubea cu disperare.

Îl vroia cu ea pentru totdeauna și casa pe care o îndrăgise înainte atât de mult nu mai însemna nimic pentru ea fără el.

Viața ei era complet goală, acum că se despărțise de el deși era, spera ea, doar o despărțire temporară.

Weekendul următor îi păru lui Felicity incredibil de lung.

Nu mai primise niciun telefon de la Curt, deși, în fiecare zi sosea un buchet mare de trandafiri roșii, pe numele ei, însoțit de cartea lui de vizită.

De câteva ori ridicase receptorul să-l sune, dar mândria o

oprise de fiecare dată.

Blain venise și el acasă, pentru sfârșitul de săptămână și călăriseră împreună, jucaseră tenis, ieșiseră să cineze cu prietenii, dar nimic nu mai fusese ca înainte, pentru ea.

Deși îl iubea pe Blain la fel de mult ca întotdeauna, Felicity realiză că ar fi renunțat oricând să stea cu el, dacă ar fi sunat-o Curt.

Sâmbătă noaptea, Blain se întoarse la regimentul său, dar înainte de a pleca ieșiseră împreună să cineze la restaurant.

În drum spre Londra, în mașina lui confortabilă, Blain îi spuse privind-o cu coada ochiului:

– L-am văzut pe Curtis Moreau în două seri de-a rândul în cursul săptămânii trecute. Ghici cu cine era…

– Nu știu, răspunse Felicity, încercând să pară indiferentă.

Blain deschise o sticlă cu brandy, bău puțin, după care răspunse:

– Cu Nora Staffordly. Cred că știi că sunt foarte vechi prieteni.

Felicity îi luă sticla de brandy și bău la rândul ei câteva înghițituri. Acum înțelegea de ce în weekendul de la Paris, Curt nu o sărutase și ținuse relația lor în limitele unei legături platonice.

Astfel, amintirea zilelor petrecute împreună începu să n-o mai bucure deloc.

Curt își rezerva, așadar, farmecele pentru femei mult mai experimentate și mai excitante decât ea.

Felicity făcu un efort să răspundă, deși buzele i se uscaseră

brusc:

– Nora e o veche clientă a lui. Nu uita că tu și Nora ați fost împreună.

– Da, dar am crezut că relația ei cu acest bărbat s-a terminat de mult.

– Oricum, spuse ea atingându-i brațul cu afecțiune, Curt va face pentru tine tot ce e posibil, pentru a te ajuta.

– Da, știu asta, iubito.

După plecarea lui Blain, Felicity se retrase în camera ei. Nu reuși însă să adoarmă până târziu, dar se hotărâse să nu se mai gândească la Curt.

Astfel, luni seara, când o sună David Colston și o invită să cineze împreună în oraș, Felicity acceptă.

Pentru a nu se mai gândi deloc la Curt, Felicity ieși în fiecare seară cu prietenii, iar ziua îi însoți la club, unde jucară cu toții tenis.

Florile sosiră însă în fiecare zi la fel ca înainte, și Felicity își spuse că ar fi trebuit să anunțe că nu mai vroia să le primească.

– Domnul Moreau e ocupat? o întrebă Anna joi, când Felicity se pregăti pentru a merge la aniversarea unui prieten.

– Foarte, replică ea cu o grimasă plină de candoare.

– Florile sunt foarte frumoase. Cred că a dat o groază de bani pe ele. Îți e dor de el?

– Nu știu ce să spun, răspunse Felicity. Asta e marea problemă.

– Problema ta e că nu recunoști un bărbat adevărat atunci

când îl întâlnești. De ce nu accepți ce ți-a trimis soarta? Un bărbat ca domnul Moreau nu ți se arată de două ori în viață.

La petrecere, Felicity dansă tot timpul, schimbând parteneri după parteneri, dar acasă fu condusă de unul dintre colegii lui Blain, care-i spuse, cu timiditate, înainte de a se despărți:

– Săptămâna asta va fi un bal dat de ofițerii regimentului nostru. Ar fi o mare onoare pentru mine dacă ai accepta să mă însoțești.

– Poate altădată, răspunse Felicity și intră în casă, după care urcă direct în camera ei.

În dimineața următoare, Felicity primi din nou un buchet de flori, dar de data asta însoțit de un bilețel semnat de Curt:

,, Vin să te iau la ora două".

– Cine se crede? protestă Felicity cu nervozitate. Regret, dar am alt program în după-amiaza asta.

Anna o privi indignată și scoase florile din învelitoare, pentru a le așeza într-o vază. Apoi, uitându-se cu insistență spre Felicity adăugă:

– Cred că rochia albastră ar fi cea mai potrivită pentru a-l întâlni pe domnul Moreau azi.

Când coborî Felicity, Curt stătea sprijinit de mașina sa, zâmbindu-i larg și seducător.

După ce o ajută să se urce în mașină, Felicity întrebă cu răceală:

– Unde mergem?

– În Paradis, răspunse el, râzând scurt.

– Spune-mi, insistă Felicity.

– Vei vedea imediat, replică el, laconic.

Când ajunseră la Glyndebourne, Felicity simți imediat că era cea mai importantă zi din viața ei.

Era o după-amiază foarte frumoasă și apa lacului strălucea cu putere în lumina soarelui, dar Felicity era atentă doar la bărbatul de lângă ea și la mișcările lui nonșalante.

– E un loc foarte frumos, nu-i așa? întrebă el.

Felicity încuviință.

Am fost îngrozitor de ocupat toată săptămâna trecută, dar am obținut rezultatele dorite și cred că săptămâna asta va fi săptămâna mea norocoasă.

Curt o luă după umeri și o conduse în restaurantul de la marginea apei.

Felicity nu-l mai întrebă ce vroia să spună cu cele explicate mai înainte și se mulțumi să se așeze la masă lângă el, privind peste lacul care se întindea în fața ferestrei.

Muzica în surdină, adecvată cu totul locului în care erau o vrăji, de asemenea, pe nesimțite.

– Îți place aici? întrebă el, urmărind direcția în care privea.

– Da, foarte mult.

Imediat după masă, Curt întinse mâinile spre ea și-i cuprinse degetele într-ale lui.

– N-aș mai suporta încă o săptămână fără tine, spuse el. Trebuie să te căsătorești cu mine!... Și repede!...

În momentul care urmă, Felicity auzi în spatele ei foșnetul

unei rochii de mătase, în timp ce un parfum extrem de fin se împrăștie deasupra capului ei.

Înainte de a apuca Felicity să se întoarcă, o voce plină de inflexiuni senzuale se auzi cu vioiciune peste umărul ei:

– Curt!... Ce surpriză plăcută! Nu mi-ai spus că vei veni aici, când ne-am văzut aseară, băiat rău ce ești!...

Felicity recunoscu imediat vocea Norei.

Curt se ridică încet în picioare:

– Mă bucur să te văd, Nora și mai ales mă bucur că ești prima care află ce i-am propus lui Felicity exact cu câteva momente înainte. N-am primit răspunsul ei pentru că tocmai ai apărut tu, dar refuz să primesc un răspuns negativ.

Felicity își ridică ochii spre Nora și, de cum o văzu, se gândi că nu fusese niciodată mai frumoasă. Părul roșu îi cădea în valuri mari pe umerii albi, iar ochii aveau o strălucire aproape nepământească. Doar zâmbetul îi păli ușor la auzul celor spuse de Curt, însă doar pentru o fracțiune de secundă, pentru că în momentul imediat următor întinse mâna spre Felicity cu bucuria care o anima întotdeauna în prezența celorlalți:

– Felicitări, domnișoară Vale– Norton, spuse ea, însă văzând că Felicity nu-i întinde mâna, la rândul ei, se întoarse spre Curt:

– Curt, dragule, mă bucur foarte mult pentru tine. Acum trebuie să mă întorc la prietenii mei, anunță ea și se îndepărtă.

După plecarea ei, Curt deschise o sticlă de șampanie:

– Ei, bine, domnișoară Vale-Norton, spuse el în timp ce turna șampania în pahare... Ce spui de apropiata noastră căsătorie?

– Se pare că n-am de ales, spuse Felicity.

– Ba da, ai. Să te căsătorești cu mine, râse el.

– Întotdeauna iei atât de repede o hotărâre?

– Întotdeauna!… Pentru noi, spuse și ridică paharul. Ce-ai zice de un sărut care să pecetluiască hotărârea noastră? întrebă el.

– Cred că nu e tocmai locul potrivit pentru un sărut.

– Eu cred că e și locul și momentul, dar facem cum spui tu. Mai aștept.

În drumul spre casă, Curt o prinse pe Felicity cu o mână după umeri și o sărută ușor pe buze. Felicity simți că e în al nouălea cer.

Inima îi bătu cu putere și aproape că își pierdu respirația.

– Draga mea, mi-ai furat mințile, spuse Curt. Am și uitat să-ți dau inelul de logodnă, adăugă el și o clipă mai târziu inelul se afla pe mâna ei.

– Ah, cât e de frumos, comentă Felicity îmbujorată, privind inelul fin de aur, cu un safir în mijloc.

– Albastru ca ochii tăi, răspunse Curt, privind-o cu bucurie cum mângâie cu delicatețe safirul.

Când ajunseră la Norton Towers, Felicity observă că la ferestrele bibliotecii era încă lumină.

– Părinții mei nu s-au culcat încă, spuse ea.

– Foarte bine. Îmi face o mare plăcere să-i revăd, răspunse Curt.

Coborâră așadar din mașină și intrară în casă. Colonelul, care tocmai își căuta o carte pe care s-o citească înainte de culcare, își

ridică sprâncenele surprins când dădu cu ochii de ei:

– Îmi cer iertare dacă vă deranjez, domnule, dar am să vă dau o veste importantă, spuse Curt, cuprinzând-o pe Felicity după umeri. Astăzi am cerut-o de soție pe fiica dumneavoastră. Sper că veți fi de acord.

– Voi fi, dacă ea a aprobat, răspunse acesta, uitându-se cu uimire de la unul la celălalt.

Felicity înțelese însă imediat că tatăl ei nu era pe deplin mulțumit de alegerea ei. Curt era un bărbat pe care-l admira, dar nu-l considera potrivit pentru fiica sa.

Astfel, în timp ce Felicity îl îmbrățișă, colonelul spuse cu o voce mai degrabă îngrijorată, decât bucuroasă:

– Ai găsit o comoară, băiete… Ai grijă de ea… E tot ce-ți cer.

– Îmi pare rău că v-o răpesc, colonele, dar sper să vă obișnuiți cu ideea. Mai am însă o veste: Staffordly a renunțat la divorț. El și soția lui se vor muta curând la Paris.

Felicity se gândi mai târziu, în camera ei, la cele spuse de Curt.

Blain va fi mulțumit de această situație. Tatăl ei cu atât mai mult, pentru că nu s-ar fi putut obișnui niciodată cu ideea că numele său și al fiului lui a fost târât în scandal.

Acum îi părea rău că se purtase cu Nora atât de urât când o văzuse la restaurant, dar, în fond, făcuse asta pentru a-și arăta dezaprobarea că îl târâse pe Blain în viața ei sordidă.

Felicity se întrebă, apoi, de ce intrase această femeie în viața ei?

Mai întâi o irită relația în care era cu Blain, iar acum cu

logodnicul ei…

Cine îl determinase pe soțul Norei să nu divorțeze?

Curt sau ea?…

Erau întrebări care o măcinară o bună parte din noapte.

Pe urmă însă, adormi, în sfârșit, obosită…

Capitolul 6

Petrecerea pe care o organizase Elvira weekendul următor, fusese pe de o parte, pentru a sărbători logodna fiicei ei și, pe de altă parte, pentru a-și manifesta bucuria că fiul ei scăpase de scandalul care fusese gata să izbucnească, în legătură cu divorțul Norei.

Curt, care rămase la Norton Towers peste weekend, duminică seara se retrase în bibliotecă împreună cu tatăl ei, pentru un ultim pahar de brandy înainte de culcare, iar Felicity se duse în camera lui Blain.

Acesta tocmai își făcuse dușul și o primi în pijama și cu părul ud:

– N-ar fi trebuit să fii în pat? o întrebă el și Felicity se gândi că arată ca un adolescent și își aduse aminte de zilele frumoase petrecute împreună cu ani în urmă.

– Aș vrea să vorbesc cu tine, spuse Felicity.

Blain se așeză pe scaunul din fața ei și-i spuse râzând:

– Hai, zâmbește, ce e cu tine? Regreți deja că te-ai logodit?

– Nu, eu sunt fericită. Din pricina ta mă îngrijorez. Cred că îți dai seama cât de norocos ai fost că ai scăpat de scandalul cu divorțul.

– Și ce-i cu asta? întrebă el, punându-și cu nonșalanță mâna pe spătarul scaunului.

– Blain, spuse Felicity , sper că îți dai seama că nu mai poți continua cu viața pe care ai dus-o până acum. Femei și băutură… Ești capabil de lucruri mult mai importante…

– Iubito, de ce trebuie să fii atât de serioasă? Eu sunt foarte fericit pentru tine astăzi, deși îmi vei lipsi foarte mult.

– Și tu îmi vei lipsi, spuse ea, cu lacrimi în ochi. Dar știi că poți veni să stai cu noi oricând și îmi poți cere ajutorul în orice problemă.

– Da, ai fost întotdeauna generoasă. Moștenești asta de la mama… Dar pe viitor, voi încerca să mă descurc singur.

– Vei continua să vii în weekend acasă, nu-i așa? Mama va fi foarte supărată dacă nu vei mai veni.

– Da, știu asta. Dar poate mă voi căsători și eu, spuse el făcându-i cu ochiul.

Felicity, care pe moment uită de această posibilitate, îl privi uimită. Pe urmă, însă, îi spuse aproape plângând în hohote:

– Te iubesc atât de mult, Blain… Și asta pentru că n-ai fost niciodată rău… Nu începe acum să te pierzi prin vreun apartament al vreunei iubite și să uiți să mai vii acasă, la părinții

tăi… Ei te iubesc atât de mult… Nu uita, asta.

– Îți promit că voi fi băiat bun și voi veni acasă în fiecare permisie.

Felicity oftă:

– Numai dacă te-aș putea crede…

***

Felicity nu-și aminti niciodată cu exactitate cele câteva săptămâni dinaintea nunții ei.

Elvira se ocupase de toate pregătirile, o însoțise pe Felicity la cumpărături și, în general, se strădui să respecte toate dorințele lui Curt, care ținu să precizeze că își dorea o nuntă fără prea mare fast.

Ceremonia fusese planificată a avea loc la biserica din sat, unde se căsătoriseră toți cei din familia sa, încă din cele mai vechi timpuri.

Cu o zi înaintea căsătoriei, Curt o sună și o întrebă cu o voce profundă și extrem de caldă:

– Bună, iubito… Cum te simți? Ești înspăimântată, sau veselă și emoționată?

– Din toate câte puțin. Te iubesc foarte mult.

– Mulțumesc. Eu îți voi arăta cât de mult te iubesc mâine. Somn ușor.

Spre surpriza ei, chiar dormi foarte bine.

Mica biserică era plină de flori și de invitați a doua zi, când Felicity, îmbrăcată în rochia de mireasă și foarte fericită, apăru la brațul tatălui ei.

Curt, care o aștepta, în capătul scărilor, o privi cu mândrie.

Mirosul florilor împânzea toată atmosfera și inima ei bătu cu putere când ajunse lângă el.

Apoi, când primi verigheta de aur, răspunse cu claritate și foarte hotărâtă la toate întrebările.

Astfel, Felicity porni spre o nouă viață…

În avionul care-i purta spre Grecia, unde urmau să-și petreacă luna de miere, Felicity privi tot timpul spre bărbatul bronzat de lângă ea, nevenindu-i încă să creadă că era soțul ei.

O așteptau zile fericite, se gândi ea, foarte sigură de asta.

Visând la bucuria care se așternea înaintea ei, Felicity privi extaziată pe fereastră soarele oglindit în marea Egee.

Apartamentul pe care-l închiriase Curt era unul dintre cele mai frumoase pe care Felicity le văzuse vreodată.

În mod sigur, se gândise ea, fusese conceput special pentru proaspeții căsătoriți.

În momentul în care Felicity se dezbrăcă și se așeză în patul larg și elegant, Curt era încă îmbrăcat în costumul de călătorie, fumând în salon.

După câteva minute, însă, veni și se așeză pe marginea patului.

Îi luă mâna într-a lui, apoi, și-i spuse cu o voce nespus de

caldă și de profundă:

– Te doresc, acum, mai mult decât orice pe lume, îi spuse el, dar țin cont de faptul că ai avut o zi lungă și obositoare. Nu ai de ce să te temi de mine, Felicity... Una din calitățile care m-au atras la tine a fost extraordinara ta naturalețe. Ascultă-ți instinctul și de astă dată și poartă-te absolut natural cu mine în noaptea asta. Ai înțeles?

Felicity încuviință, zâmbind puțin mai relaxată.

Curt începu s-o sărute încet, coborând cu delicatețe spre pieptul ei.

– Spune-mi dacă vrei să mă opresc, șopti el.

Felicity însă nu-i mai putu rezista și buzele ei le căutară pe ale lui.

Îl iubea și era al ei...

– Spune-mi, insistă el cu respirația întretăiată, dar Felicity continuă să-l îmbrățișeze cu pasiune. Totul era atât de natural între ei și de minunat, încât simți dintr-o dată că nu mai vroia nimic altceva decât ca îmbrățișările lor să nu mai aibă sfârșit.

Astfel, Felicity începu viața ei de tânără soție cu o fericire atât de mare, cum nu se gândise vreodată că ar fi posibil, într-un abandon total în fața dragostei.

Felicity era așa de fericită încât nici nu observă, un timp, modul în care o domina Curt. Într-o dimineață însă, când apăru la micul dejun în blugi și tricou, acesta îi spuse cu răceală:

– Arăți ca dracu' în ținuta asta, du-te să te schimbi, imediat... Îmi place să te văd în rochie.

– Ah, dar mă simt bine așa...

– Ai cinci minute să te duci să te schimbi și să-ți pui o rochie. Îmbracă astea când ești la tine acasă, dacă vrei, dar nu când ești aici, cu mine.

Felicity râse și se duse în dormitor, unde își puse o rochie albă, strânsă pe corp.

– Așa, comentă el, e mult mai bine. Vino aici, adăugă el, deschizându-și brațele.

– Trebuie să fiu atentă, de acum încolo... Cred că e ușor să te pierd...

– Dacă mai spui vreodată asta, te plesnesc, surâse el. Astăzi mergem într-un loc important și vreau să arăți ca o femeie demnă să-mi fie soție, nu ca un băiețoi de cartier.

Curt o așeză pe urmă la masă pentru micul dejun, pe terasa apartamentului, și o sărută pe vârful nasului.

– E un obicei înrădăcinat în această localitate ca primarul să-i invite pe tinerii căsătoriți, înaintea plecării, să stea de vorbă și să le înmâneze certificatul de membri ai clubului ,,Al nouălea cer", îi explică el, luând loc pe scaunul din fața ei. În cazul în care n-ai aflat până acum iubito, grecii își numesc insula ,, Mireasa Soarelui".

Primarul, un bărbat de vreo patruzeci și ceva de ani, scund, dar încă destul de arătos, îi primi cu cea mai mare amabilitate posibilă și, după o scurtă prezentare a istoricului obiceiului, le înmână certificatul, într-o ceremonie plină de tot respectul pe care-l merita acest eveniment.

– Nu-i așa că primarul a fost extrem de drăguț cu noi, Curt? întrebă Felicity, puțin mai târziu, când intrară să bea un ceai cu gheață, într-o cafenea liniștită.

– Da, și cred că ți-a făcut și puțină curte, după modul cum s-a uitat la tine tot timpul.

– A fost vina ta, iubitule, tu ai insistat să mă îmbrac în rochie, râse Felicity. Oricum, a fost foarte drăguț că ne-a invitat să ne dea acest certificat de tineri căsătoriți.

– Da, dar pentru mine tu ești mai importantă decât orice altceva.

– Mulțumesc, surâse Felicity cu ochii sclipind de fericire.

– Acum, tot ce îmi mai doresc e să avem copii.

Felicity surâse larg, privind-l în ochi cu dragoste și încuviință dând încet din cap.

– Așa că să nu-ți închipui că vom avea vreodată paturi separate. A dormi împreună e absolut necesar, pentru ca o uniune să dureze.

– Eu, oricum, n-am de gând să te părăsesc vreodată, spuse Felicity.

– Abia aștept să fim împreună din nou, la noapte, șopti Curt.

– Și eu, îi răspunse Felicity, fericită.

Curt se dovedi un soț special, pe tot parcursul lunii de miere.

Astfel, pe lângă faptul că o înconjurase cu foarte multă dragoste, fusese și extrem de generos, cumpărându-i o serie întreagă de lucruri, de bijuterii și chiar doi cai, pentru că știa cât de mult o bucura să călărească.

Admise până și s-o însoțească la baluri, dansând până la ziuă, deși recunoștea că pe urmă îi era dificil să se concentreze asupra treburilor de a doua zi.

Pentru prima dată în viața ei, Felicity fu extrem de atentă cu fața și trupul ei, străduindu-se să-l satisfacă pe soțul său atât fizic, cât și vizual.

În același timp avusese grijă să nu-l plictisească, vorbindu-i despre tot felul de nimicuri, așa cum făceau, de obicei, femeile.

Astfel, petreceau minute în șir contemplând cerul sau apa mării, fără să spună niciunul dintre ei nimic.

În scurt timp, Felicity simți că erau la fel de mult prieteni, ca și iubiți.

Căsătoria o făcu să descopere, de asemenea, o pasiune de care nu s-ar fi crezut niciodată capabilă și care aproape o durea… În așteptarea nopților, zilele deveniseră aproape o tortură.

Dându-și seama cât de nocive puteau fi aceste sentimente pentru relația cu soțul ei, Felicity se hotărî să vegheze asupra căsătoriei lor, ca și cum ar fi avut de-a face cu dezvoltarea unei cariere. Plănui, așadar, înființarea unor adevărate fundații, care să se ocupe cu drămuirea senzațiilor și dragostei lor în așa fel încât să nu-l obosească și să-i dea mereu impresii proaspete, astfel ca nicio altă femeie să nu-l mai atragă vreodată.

***

Nici Anna și nici părinții ei nu o întrebară dacă era fericită, când se întorseseră din călătoria de nuntă și asta pentru că Felicity strălucea toată de mulțumire.

– Văd că mânzul a fost strunit cu succes, spuse Anna, privind-o cu subînțeles. Acum ai grijă să știi să-l surprinzi, pentru a nu-și pierde interesul, continuă ea cu înțelepciune, în timp ce o ajută pe Felicity să-și facă bagajele pentru a se muta la locuința lui Curt.

– Da, sper să reușesc. Ah, Anna, spuse Felicity, vibrând de emoție… Aș fi vrut să fii și tu căsătorită. E minunat!…

– Dacă nu știi cum e, nu-ți lipsește, surâse Anna. Sper ca doar asta să-ți întunece bucuria.

– Mai vreau o casă frumoasă pentru mine și Curt… Și să vii și tu acolo…

Anna surâse și o mângâie cu tandrețe, ca pe un copil.

Dorința de a avea o casă i se împlini abia după câteva luni de căutări, la câteva mile de Norton Towers.

Era o casă mare, cu ferestre în stil francez și cu o pajiște mare în apropiere.

În plus, în fața ferestrelor erau o mulțime de cireși, ceea ce îi făcu pe cei doi tineri soți să îndrăgească această proprietate încă din primul moment.

Astfel, aleseseră împreună mobila și optaseră pentru un stil simplu, dar relaxant.

Primiseră de asemenea câteva piese de mobilier de la părinții lui Felicity, iar doamna Moreau le dărui câteva tablouri de o

frumusețe și o valoare excepționale.

Curt era foarte mulțumit de inteligența și de modul cum se dezvolta personalitatea soției lui. Dacă se întâmpla să existe vreo mică problemă între ei uneori, Curt o rezolva cu umor, calitate care-l ajutase de atâtea ori în viața sa.

Hotărâseră, astfel, împreună, că vor păstra apartamentul din Paris, dar valetul lui va veni să locuiască la Cherry Trees, noua lor locuință. Asta și pentru că Henri era un excelent bucătar, care îi putea arăta lui Felicity ce feluri de mâncare prefera soțul ei.

Felicity deveni atât de ocupată cu noua ei viață, încât interesul pentru Norton Towers îi scăzuse în mod vizibil și proaspăta căsătorită își vizita foarte rar părinții.

La scurt timp de la mutare, Felicity dădu o petrecere la care participaseră atât Elvira și colonelul, cât și doamna Moreau. Spre regretul ei, Blain era plecat cu regimentul în Irlanda, astfel că nu putuse onora invitația pe care i-o adresase.

Doamna Moreau însă rămăsese câteva zile în casa fiului ei și atmosfera fusese extrem de armonioasă.

Totuși, pentru că avocatul avea foarte mult de lucru, mai ales că în luna de miere nu se mai ocupase deloc de lucrurile legate de serviciu, nu mai invitaseră un timp pe nimeni.

Peste zi Curt era la Londra cu diverse probleme, dar seara venea acasă, pentru cină.

Uneori, când programul îi era foarte încărcat, Felicity mergea ea la Londra, unde cinau împreună, după care rămâneau peste noapte în vechiul apartament al lui Curt.

Cu aceste ocazii, Felicity făcu niște schimbări și aici.

Într-una din aceste zile extrem de încărcate pentru soțul ei, la aproape o jumătate de an de la căsătoria lor, Felicity îl vizită pe Curt la apartamentul lui din Londra, de unde plănuiseră să meargă la o petrecere dată de Judge Greatman.

Întreaga zi fusese extrem de agreabilă, iar seara, după cină, Felicity și Curt ieșiră la aer, pe terasa înconjurată de o mică grădină. Se așezară pe o banchetă, privind relaxați spre musafirii pe care-i avuseseră la cină și care acum se strânseră în grupuri mici și vorbeau, bine dispuși, despre tot felul de lucruri.

După câteva minute, Judge Greatman își făcu apariția pe terasă și-i ceru lui Curt să îl urmeze în birou.

– Curt, să nu stai mult, dragule, se auzi o voce de femeie din unul dintre grupurile din hol și Felicity se întrebă dacă a fi soție de avocat nu era tot atât de chinuitor ca a fi soție de medic.

Imediat, însă, îi fu extrem de rușine de gândurile ei și încercă să se relaxeze privind florile din jur.

Își sprijini capul de perna de pe banchetă și închise ochii.

Era atât de îndrăgostită de soțul ei… Chiar mai îndrăgostită decât atunci când se căsătoriseră, dacă așa ceva era posibil.

Deodată, realiză că la câțiva pași de ea, dar fără a o vedea, pentru că bancheta era umbrită de o plantă mare, exotică, doi dintre invitați vorbeau aproape șoptit, în timp ce își fumau țigările fine.

Conversația lor nu atrăsese lui Felicity atenția până în momentul în care pomeniră numele Norei Staffordly.

– Nu mă mir că soțul ei a renunțat la divorț, spuse unul dintre bărbați.

– Da, dar, oricum, Nora nu mai are libertatea pe care o avea înainte, din partea lui, răspunse cel de-al doilea vorbitor.

– Bineînțeles, toată afacerea asta cu tânărul Vale-Norton a făcut să se umple paharul.

Felicity strânse cu putere marginea banchetei și încercă să nu scape niciun cuvânt din conversația celor doi.

– Da, de-asta s-au și mutat la Paris, dar mă întreb dacă nu cumva Curtis Moreau a influențat această hotărâre. Știm cu toții că Nora face orice îi cere Curt.

– E puțin ciudat că Moreau a ales-o de soție chiar pe tânăra Vale-Norton, râse pe un ton ironic bărbatul care stătea cel mai aproape de ea.

– Drăguță fată, răspunse celălalt. Mă întreb dacă ea știe ceva despre Curt și Nora. L-am văzut cu ea, la un restaurant, chiar săptămâna trecută, după ce abia se întorsese din călătoria de nuntă.

– Era de așteptat, spuse cealaltă voce.

Restul conversației se pierdu în briza ușoară a vântului de seară, în timp ce se îndreptară spre salon.

Felicity deveni rigidă... Ultima parte a dialogului pe care tocmai îl auzise o paralizase pur și simplu.

Căsătoria ei era ruinată.

Se simțea ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis frumos, într-o realitate rece și neprimitoare.

I se făcuse greață… Părea că se îmbolnăvise subit, foarte grav.

În momentul în care o văzu, Curt își dădu imediat seama de paloarea ei.

– Iubito, ce s-a întâmplat? Te simți rău?

– Du-mă acasă.

În mașină, Curt privi tot timpul cu îngrijorare spre Felicity, care stătea pe banchetă cu ochii închiși, palidă ca un mort.

O atinse ușor cu mâna, dar ea nu făcu nicio mișcare.

Odată ajunși acasă, Curt o luă în brațe și o urcă în camera ei.

Magia funcționă și de astă dată și Felicity simți că nu poate să-l piardă. Îl iubea cu disperare, indiferent ce ar fi făcut…

Nu… Nu-i va spune nimic despre conversația pe care o auzise, hotărî ea.

Curt o așeză cu grijă pe pat și Felicity își deschise ochii, zâmbindu-i cu dulceață:

– Mă simt mai bine, acum.

– Eu cobor să-l sun pe doctor, totuși, răspunse el.

– Nu, Curt, nu e nevoie, mă simt absolut perfect, acum.

– Bine, atunci mă duc să-ți aduc un brandy.

După ce se întoarse cu băutura, Curt se așeză pe marginea patului, privind-o cu îngrijorare.

– Vino în pat, spuse ea, am nevoie de tine.

Cuvintele auzite însă îi sunară din nou în urechi și Felicity încercă să le elimine din mintea ei și să se bucure de tandrețea soțului ei.

Acesta, ca de obicei, o sărută atât de mult, până când Felicity

începu să îi răspundă cu sărutări pasionale.

Nu, își spuse ea din nou… Nu-i va da niciodată soțului ei niciun motiv să plece la o altă femeie.

***

Câteva zile mai târziu, după ce Curt plecă la serviciu, Elvira îi telefonă pentru a o anunța că, în timpul nopții, colonelul a făcut un preinfarct, dar doctorul, pe care îl chemaseră imediat, o asigurase că n-avea de ce să se îngrijoreze.

Felicity însă se urcă imediat în mașină și se duse să vadă ce se întâmplase.

Mama ei o aștepta în hol.

– Doarme acum, dar respiră normal, îi spuse ea imediat, cercetând-o cu atenție pe Felicity. Și tu pari să ai ceva probleme, ce s-a întâmplat? Nu te simți bine?

– N-am nimic, spuse Felicity surâzând, dar în momentul următor căzu la picioarele mamei sale.

Elvira o întinse pe canapeaua din sufragerie, după care chemă doctorul.

– Vei avea un copil, îi spuse el lui Felicity, după ce o examină cu atenție și aceasta își aținti ochii mari spre fața lui concentrată. O veste bună pentru domnul colonel, care desigur, se va înzdrăveni imediat când va auzi că va deveni bunic.

După plecarea doctorului, care urcase să-l examineze și pe colonel, Felicity se ridică încet și se duse în camera tatălui său.

Când o văzu intrând, acesta îi spuse cu bucurie:

– Felicity, ce frumos din partea ta că ai venit… Nu e nevoie, însă, să te îngrijorezi. Nu e nimic serios.

Felicity îl îmbrățișă cu toată dragostea:

– Cum te simți, tăticule?

– Mult mai bine. N-am nicio durere, doar că mă simt obosit. În curând, însă, mă voi ridica din pat. Trebuie, nu-i așa?

– Te gândești la copil? Da, vei avea nevoie de energie să alergi după el prin grădină.

Felicity rămase lângă tatăl ei până când acesta adormi din nou.

Pe urmă coborî, își sărută mama și-i promise că de acum înainte va veni mult mai des să-i vadă.

Curt fu foarte fericit la auzul noii vești și începu să se poarte cu Felicity ca și cum ar fi fost un bibelou de porțelan chinezesc.

Aceasta se amuză și-i spuse zâmbind că a avea un copil era un lucru natural, astfel că nu era necesar s-o menajeze chiar atât de mult.

Peste o săptămână, colonelul se ridică într-adevăr din pat, iar Felicity se duse să-l vadă în fiecare zi.

Blain fu de asemenea foarte entuziasmat că sora sa va avea un copil și spera că va veni în curând să o vadă.

Felicity începu să pregătească o serie întreagă de lucruri necesare pentru copil, știind că soțul ei se va atașa mai mult de

ea, odată cu venirea bebelușului.

Își propuse să uite de Nora și chiar reuși să nu se mai gândească la ea, până într-o zi când se duse cu mama sa la Londra pentru a face niște cumpărături.

Elvira avu ideea să meargă împreună la o prezentare de modă și reușiră să obțină ultimele locuri libere, pe rândul din spate.

Se așezaseră de câteva minute, când una dintre cele două femei care trecură pe lângă ele ezită puțin, după care se opri în fața lor și le spuse, toată numai zâmbet:

– Vreau să profit de această oportunitate de a vă fi întâlnit pentru a vă ura multă fericire, la amândouă.

Nora era îmbrăcată cu un costum negru din catifea, cu dungi verzi la guler.

Părul îi era perfect aranjat, iar machiajul impecabil.

– Mulțumesc, răspunse Felicity, neputând să nu constate cât de bine arăta și de astă dată femeia considerată de către toată lumea ,,la femme fatale". Am venit la Londra să cumpărăm hăinuțe pentru copil.

Cuvintele îi veniră pe buze aproape fără voia ei, dar acum că le spusese, Felicity se bucură că această femeie atât de frumoasă aflase, astfel, că bărbatul despre care se spunea că îi este amant face dragoste cu soția sa.

Pentru o clipă, o durere adâncă apăru în ochii Norei, dar trecu atât de repede, încât Felicity se îndoi, apoi, că o văzuse.

– Ah, cât de mult mă bucur… Sunt sigură că și Curt e foarte fericit. Eu și cu el suntem foarte vechi prieteni, spuse ea pe tonul

cel mai natural cu putință.

– Felicity îi zâmbi, cuprinsă de o simpatie bruscă pentru ea.

Elvira însă se dovedi mai puțin sentimentală și-i șopti fiicei sale, imediat după ce Nora se îndepărtă:

– Ce tupeu!… Cum a aputut să se oprească să stea de vorbă cu noi când era cât pe-aci să ruineze întreaga viață a fiului meu?…

Felicity nu răspunse, dar, la un moment dat în timpul spectacolului, uitându-se spre locul pe care se așezase Nora, văzu că acesta era gol.

Primele luni de sarcină decurseseră absolut normal pentru Felicity, care, știind că aerul proaspăt îi face bine copilașului, stătea foarte mult la iarbă verde.

Uneori mergea singură, alteori însoțită de admirabilul Henri, care o înconjura cu o grijă deosebită.

Într-una din zile, Felicity se hotărî să meargă să-și vadă părinții, mai ales că îi făcea foarte bine să se plimbe prin grădina vechii sale case.

Îl găsi pe tatăl său pe terasă, făcându-și somnul de după-amiază. Alături de el stătea un cățeluș de o frumusețe rară, care, când o văzu, își ridică imediat botul spre ea.

Auzindu-i exclamația de surpriză, colonelul se trezi.

– Tăticule!… Ce cățeluș frumos!… Pot să-l ating? întrebă ea, dar îl cuprinse în brațe înainte de a mai aștepta răspunsul. Cățelușul o linse imediat pe obraji.

– Hei, spuse colonelul, nu uita să te ștergi cu alcool pe față,

înainte de a pleca.

– Tăticule, e adorabil…Dar ce spune mama? N-a fost niciodată de acord să avem câine.

– Mama ta a plecat azi-dimineață în Irlanda, să-și vadă fiul adorat. Nu știi că se îmbolnăvește dacă trece o săptămână și nu-l vede? Acum chiar n-a mai rezistat.

– Îl iubește foarte mult, tăticule. Trebuie să fim îngăduitori cu ea. Eu însă nu voi proceda la fel cu copilul meu. Cred că te va iubi foarte mult, tăticule… S-ar putea să fie fată.

– Aș vrea foarte mult. În mod sigur, va semăna cu tine.

– Mă flatezi, tăticule. Ce zici? Vii să iei cina cu noi? Îi voi telefona lui Curt să te ia cu mașina în drum spre casă.

La ora șapte, mașina lui Curt opri în fața casei celor doi tineri căsătoriți.

– Bună, iubito, spuse el intrând. N-am uitat să aduc și musafirul.

Pentru Felicity casa prindea viață abia când sosea Curt, așa că se grăbi să-l îmbrățișeze, apoi își îmbrățișă cu căldură tatăl.

În timpul cinei, Curt îl tratã pe colonel ca și cum ar fi fost propriul lui tată și atmosfera fu foarte destinsă și plăcută.

După masă, se duseră cu toții pe terasă pentru a-și bea cafeaua și colonelul și-o bău pe a lui cu foarte mare poftă și satisfacție.

– Mmm, ce bine miroase, spuse el, când Henri aduse cafeaua. Henri e o comoară. Am mâncat cu o poftă extraordinară mâncarea gătită de el.

– Da, o învață pe Felicity să gătească în stil franțuzesc, preciză

Curt.

Colonelul o privi cu afecțiune pe fiica sa, pe care o adora…

Îl apreciase pe Curt din clipa în care îl întâlnise pentru că își dăduse seama imediat că era acel gen de om care nu și-ar trăda niciodată un prieten. Totuși, avea un fel de răceală care-l punea pe gânduri. Spera ca fiica sa să fie cu adevărat fericită.

La plecare, o îmbrățișă pe Felicity cu multă căldură și, deși îi zâmbi, privirea lui era extrem de tristă.

Seara, în pat, printre îmbrățișări și sărutări scurte și delicate, Felicity îi spuse lui Curt cu îngrijorare:

– Sper că tata e bine. Privirea lui era atât de tristă când a plecat…

– Da, am observat și eu, răspunse Curt. Sunt însă sigur că nu e nimic foarte grav.

– Mama a plecat în Irlanda la Blain și el și-a luat un cățeluș să-i țină companie.

– De ce nu-i spui să vină să stea cu noi, până când se va întoarce mama ta?

În noaptea aceea, Felicity visă că era din nou la Norton Towers. Se făcea că era doar o fetiță, pe vremea când obișnuia să se joace în curte cu Blain, să danseze în ploaie, fericiți că venise primăvara. Apoi Blain se ascunse după copaci, așteptând ca ea să-l găsească, dar îl căutase până obosise și căzuse în iarba înaltă și tot nu-l găsi. De acolo continuă să-l strige cu disperare și, deodată, îi simți buzele pe obraji și deschise ochii.

– Trezește-te iubito, ai visat, spuse Curt cuprinzând-o în

brațe.

Felicity îl privi cu ochi speriați...

– Am visat ceva ce m-a tulburat foarte mult. M-ai sărutat înainte de a mă trezi?

– Nu. M-am trezit când ai început să țipi ,,Blain"...

– Blain m-a trezit... M-a sărutat pe obraji. I-am simțit prezența... Oh, Curt, crezi că s-a întâmplat ceva rău cu el?

– Oh, haide, Felicity iei un simplu vis prea în serios. Mama ta e acolo, cu el, liniștește-te, nu i s-a întâmplat nimic. Blain e băiat mare, acum, iubito, spuse el și o sărută pe fruntea înfierbântată. Hai, închide ochii, spuse Curt și o sărută pe pleoape.

Felicity adormi aproape imediat...

Capitolul 7

A doua zi dimineață, Curt plecă la Londra foarte devreme, lăsând-o pe Felicity dormind.

La ora nouă, simțind razele de soare bătându-i pe față, Felicity se trezi și își aminti imediat visul care-i tulburase noaptea.

A fost doar un vis, își spuse ea, mult mai optimistă în fața razelor calde care îi invadară încăperea.

Se ridică totuși din pat în mare grabă, îngrijorată din pricina tatălui ei.

Își făcu un duș cu apă rece, se șterse cu vigoare pe tot corpul, după care îmbrăcă o rochie largă de bumbac, își pieptănă părul și ieși.

Regreta foarte mult că nu-l reținuse la ea aseară, pe tatăl ei.

În timpul micului dejun, Henri veni în sala de mese s-o anunțe că fusese terminată camera bebelușului și muncitorii vroiau să știe dacă era mulțumită.

Felicity urcă să arunce o privire peste odaia pregătită pentru viitorul ei copil și când deschise ușa, exclamă de bucurie și surpriză.

Pereții erau tapetați cu lambriuri până la jumătate, iar de acolo în sus erau pictate păsări, pești și flori, ca într-o veritabilă grădină a paradisului.

Felicity se duse apoi la fereastră pentru a vedea priveliștea minunată pe care o va putea zări micuțul din brațele ei.

Pierdută în visare, Felicity nu-l auzi intrând pe Henri și tresări când acesta îi spuse că era chemată la telefon.

Era Anna:

– Poți veni până aici? o întrebă ea pe Felicity, cu o voce disperată. Colonelul a primit o telegramă cu câteva minute în urmă și după ce a citit-o i s-a făcut rău, dar s-a retras la el în birou și nu mă lasă să intru.

Felicity puse receptorul la loc, cu mâna tremurându-i ca varga.

Bietul tata, se gândi tânăra femeie, avea nevoie de ea acum și suferea că era singur.

Fără a se mai duce să ia pe ea un pardesiu sau o jachetă, Felicity alergă doar în rochie până la garaj, scoase mașina și demară în forță.

După câteva sute de metri însă, prinsă în gânduri, Felicity se trezi cu un pâlc de copaci în față. Încercă, din răsputeri să întoarcă volanul, dar își dădu seama că era prea târziu.

Mașina se izbi cu putere de unul dintre copaci, iar Felicity mai

putu să realizeze doar zdruncinătura infernală pe care o simți.

Apoi, căzu în întuneric.

Când se trezi, mirosul de antiseptic îi iritase deja nările, iar vocea uneia dintre surori îi șopti infirmierei de lângă pat:

– Biata de ea… Te doare când pierzi un copil, darmite doi…

Gemeni, se gândi ea. Pierduse doi gemeni…

Durerea pe care o simți fu atât de mare încât Felicity simți că se sfârșește ea însăși.

Nu va putea trăi cu o astfel de durere în suflet..

Și toate aceste femei, de ce stăteau acum în jurul ei? De ce veniseră să pălăvrăgească la capul ei?

De ce nu era dusă acasă, unde putea avea liniștea necesară după o astfel de durere?

Chiar și animalele sunt lăsate într-un loc liniștit, unde pot să-și lingă rănile.

Apoi auzi ușa deschizându-se și, privind ușor printre gene, văzu că era transportată printr-un coridor, departe de vocile atât de nesuferite. Mulțumită, Felicity adormi.

Timp de o săptămână, tânăra femeie aproape că nu se putu mișca.

Vizitele fuseseră interzise. Doar din când în când, simțea niște mângâieri calde pe mână.

Apoi, în sfârșit, Felicity deschise ochii și-l văzu pe Curt stând pe pat, lângă ea.

– Biata mea fetiță, spuse el și Felicity îi surâse, fericită că-l revede.

O cuprinse în brațe și atunci, pentru prima oară după mult timp, lumea ei se însenină.

– Îmi pare rău, Curt… Vei putea să mă ierți vreodată? A fost numai vina mea.

Bărbatul o strânse cu și mai multă putere în brațe.

A pierdut copiii, dar îl avea pe Curt, care însemna pentru ea mai mult decât orice pe lume.

Continuând s-o mângâie și s-o sărute, Curt nu răspunse. Erau totul unul pentru celălalt și asta simțeau amândoi, fără a mai fi nevoie de cuvinte.

– Dragul meu… Ce ți-am făcut? Izbucni deodată în plâns Felicity. De ce am gonit așa?

– Nu te mai gândi, spuse el cu fermitate.

– Da, e mai bine. Dar mă grăbeam să ajung la tata… I se făcuse rău… Unde e? Ce i se întâmplase și de ce n-a venit să mă vadă?

– Tatăl tău e plecat, pentru o vreme. Nu te îngrijora, e bine… Și eu sunt fiul lui, nu uita…

– Dar știe că sunt aici? Și mama…. și Blain… Știu că sunt aici?

Curt făcu o pauză, apoi îi spuse în timp ce-i prinse mâna în mâna lui:

– Dulcea mea…Ai avut noroc că ai scăpat… Să ne gândim la asta… Pentru numele lui Dumnezeu, Felicity, nu-ți dai seama că ai fost foarte grav, ai fost aproape moartă, n-au fost lăsați niciun fel de vizitatori, aici.

– Trebuie să-l văd pe tata, pot? Acum.

– Astăzi, trebuie să te odihnești. Altfel vei fi din nou foarte grav. Doar mie mi-au permis să intru și dacă vor descoperi că am vorbit cu tine ceva ce ți-a produs neliniște, nici pe mine nu mă vor mai lăsa să vin. Fii fată bună, ca să nu avem probleme. Te asigur că e bine și îți transmite toată dragostea lui.

Felicity își trase mâna dintr-a lui.

– S-a întâmplat ceva rău, nu-i așa? Te rog, n-o să mă simt mai rău, niciodată nu voi mai fi bolnavă, te rog, Curt…

– Bine… Văd că trebuie să te conving cu ceva.. E în regulă dacă vorbești cu el la telefon? E plecat cu afaceri…

– Da.

– După care nu vei mai pune nicio întrebare până când nu te vei restabili?

Felicity încuviință.

Atunci, Curt ieși din salon și se întoarse cu un telefon mobil. Formă un număr internațional și, în așteptare, se întoarse zâmbind spre Felicity.

– Alo, spuse Curt. Ați putea să mi-l dați pe colonelul Vale-Norton la telefon, vă rog? Mulțumesc.

– Alo, se auzi de la celălalt capăt al firului…

– Îmi pare rău că vă deranjez, domnule, dar fiica dumneavoastră insistă să vă vorbească. Nu mă crede pe cuvânt că sunteți bine și nu e cazul să-și facă probleme. Vă rog să vorbiți cu ea.

– Tăticule, spuse Felicity luând receptorul… Anna mi-a spus înainte de a avea accidentul că ai primit o telegramă cu o veste

rea, pentru că ți s-a făcut rău. Când m-am izbit de acel copac, eram în drum spre tine.

Urmă o pauză la capătul celălalt al firului, după care colonelul vorbi cu o voce foarte fermă:

– Draga mea, în ultimul timp veștile proaste s-au ținut lanț, așa că una în plus nu mai conta pentru mine. Stai liniștită. Ascultă-l pe Curt. Nu știu ce m-aș fi făcut fără el, în toată această situație.

– Mama unde e?

– E cu Blain, iubito. Vezi că în ziua accidentului Blain ți-a trimis o scrisoare, roagă-l pe Curt să ți-o dea. Acum, fii fată bună și concentrează-te pe însănătoșirea ta… Dacă te consolează cu ceva, vreau să-ți spun că și mama ta a pierdut prima ei sarcină. Într-o zi, a insistat atât de mult să călărească, încât până la urmă i-am permis. A căzut și a pierdut copilul. Hai, dă-mi-l, te rog pe Curt, mai trebuie să vorbesc ceva cu el. Fă-te bine, iubito. Dumnezeu să te ajute. Ai grijă de tine.

Curt preluă din nou telefonul și după ce îl ascultă pe colonel încă vreo câteva minute, salută politicos și închise.

Felicity îl privi cu ochi mari și întrebători:

– Acum, ce mai e? întrebă Curt.

– Ai o scrisoare de la Blain pentru mine?

– Da. O vei citi după plecarea mea, pentru că în curând asistenta va veni să mă dea afară.

Nici nu termină bine de vorbit și asistenta deschise ușa, cu un zâmbet larg și amabil.

Felicity se agăță de gâtul lui Curt și acesta o îmbrățișă cu căldură.

– Nu te îngrijora pentru mine, nu mă gândesc la nimic altceva, decât să mă fac bine.

Curt o sărută pe amândoi obrajii, apoi o privi câteva clipe și pe urmă ieși din salon.

După câteva minute, când plecă și asistenta, Felicity deschise scrisoarea lui Blain, în care era un pachețel cu o pereche de cercei de aur cu diamante și un mic bilet.

,,Dragă Felicity , scria el, sper să-ți facă plăcere micul meu cadou. Te iubesc, Blain."

Ah, ce mult îl iubea și ea… Nu amintea nimic de pierderea copiilor și de accident, pentru a nu-i trezi amintiri neplăcute, în schimb îi făcu acest cadou, pentru a o bucura, urmând ca despre lucrurile dureroase să vorbească mai târziu, când se va simți mai bine.

Salonul era plin de flori și Felicity își spuse că își va aminti întotdeauna parfumul și culorile lor, care îi înseninaseră zilele de durere și de izolare.

Într-una din zilele imediat următoare scoaterii bandajelor, Curt o duse acasă, cu mașina, cărând-o în brațe din salon la mașină și de la mașină în sufrageria casei lor. În timpul prânzului, între șampanie și înghețată, Henri îi spuse cu amabilitate:

– Ce mult mă bucur că vă revăd, doamnă…

Curt, care luă loc pe scaunul din fața ei, îi spuse cu blândețe:

– Bea puțină șampanie, iubito, vreau să celebrăm

reîntoarcerea ta acasă și, bineînțeles, prânzul special făcut de Henri.

Într-adevăr, valetul le pregăti paté de foie gras, pui cu legume și o tartă delicioasă, cu cremă proaspătă.

Urmă apoi excelenta cafea făcută în stilul lui Henri, deosebit de aromată și de gustoasă.

După prânz, Curt insistă ca Felicity să se odihnească, dar aceasta refuză categoric.

– Dar te-am văzut atât de puțin, Curt, aș vrea să stăm mai mult în acest weekend împreună, replică Felicity.

Curt însă o luă pe brațe și o duse în dormitorul lor.

Numai o oră, draga mea, pentru că am de scris niște scrisori. Pe urmă sunt al tău.

Între timp, Felicity făcu un duș și își schimbă hainele, iar când se întoarse Curt în încăpere, îi spuse foarte hotărâtă:

– Refuz să fiu tratată ca o invalidă. Sunt perfect sănătoasă.

Curt închise ușa în urma lui și o privi cu ochi flămânzi:

– E ceva în tine, draga mea, spuse el, care mă face să fiu primitiv și să te doresc cu o patimă nemăsurată.

Felicity îl îmbrățișă cu ardoare.

Ce vrei să facem azi?

Ieșim la iarbă verde, după care cinăm la un restaurant și pe urmă ne întoarcem în camera noastră să ascultăm bucățile noastre muzicale favorite?

Așa și făcură.

Când Felicity se îmbrăcă pentru cină, își puse cerceii primiți

de la Blain.

Curt o felicită pentru ținută, dar schimbă subiectul.

– I-am scris lui Blain ca să-i mulțumesc pentru cercei. Oricum, sunt sigură că vor veni în curând acasă. Cred că mama așteaptă să se întoarcă odată cu Blain.

– Trebuie să fii tare, iubito, n-am putut să-ți spun până acum. Am așteptat să te mai întremezi pentru a putea să suporți mai ușor șocul.

– Curt, nu mă ține în această tensiune, spune-mi mai repede. Ce s-a întâmplat?

Curt o îmbrățișă și, ținând-o strâns la piept, îi spuse rar…

– Blain și mama ta au fost uciși într-un accident de mașină în ziua în care mama ta s-a dus în Irlanda să-l vadă.

Felicity fu scuturată imediat de o convulsie puternică și își duse mâinile în jurul trupului.

– Aș da orice să mai putem schimba asta, dar, din păcate, nu se mai poate face nimic.

– Curt, ai știut ce s-a întâmplat cu ei și mi-ai ascuns?

– Da.

– Ai știut că au murit amândoi? întrebă ea cu o voce de nerecunoscut.

– Da, au murit pe loc. Blain s-a dus să o ia pe mama ta de la aeroport, cu o mașină împrumutată. La întoarcere, Blain, la un moment dat s-a încadrat pe mijlocul șoselei. Pierduse, evident, controlul volanului. O mașină care venea din față a intrat în ei și i-a zdrobit.

– Dar mi-a trimis cerceii în ziua aia.

– Nu Blain. Ordonanța lui, pe care Blain l-a rugat cu o zi înainte să facă asta.

– Dar de ce? De ce să moară amândoi deodată?

Curt nu răspunse.

Luni, înainte de întoarcerea tatălui ei din Irlanda, Felicity se duse la Norton Towers. Vroia să fie acolo când va veni el.

Anna îi deschise, tristă și gânditoare.

În momentul în care păși în hol, Felicity fu izbită de liniștea dinăuntru, care era tipică pentru casele vechi.

– Biata mea copilă, îi spuse Anna, strângând-o cu putere la piept. Ce mult ai suferit…

– Acum mă gândesc doar la tata. Când va veni, vom lua masa în sufragerie. E camera lui preferată.

Colonelul era de nerecunoscut, în momentul în care intră în hol.

Arăta mult mai bătrân, dar când o văzu, zâmbi fericit și mulțumit.

– Oh, tăticule!… Tăticule!… spuse Felicity și alergă să-l îmbrățișeze.

– Copila mea! Haide nu plânge, tu ai fost mult mai rău decât mine. Acum ești bine, nu?

Colonelul o prinse după umeri și o conduse în sufragerie, unde se așezară pe sofa.

– Da, tăticule, acum sunt bine. A fost foarte greu pentru Curt, însă. L-am dezamăgit și a fost doar vina mea.

Da, știu. Ai vrut să vii să vezi ce s-a întâmplat. Aș fi vrut ca Anna să nu-ți telefoneze. Nu te-ngrijora, vei avea alți copii.

De unde pot să știu? Poate nu voi mai putea avea alt copil.

– Ești puternică, așa cum au fost toți din familia Vale-Norton. Aparent, ești delicată, dar ai o mare forță în tine. Așa că tu și Curt veți face alt copil. Sunteți prea sănătoși și viguroși pentru a rămâne fără.

– Spune-mi despre mama și Blain…

Regretând că nu se gândise la asta înainte, Felicity îi dădu un whisky.

– Bea și tu ceva, îi spuse el, luând paharul.

Felicity își turnă un sherry și se așeză pe sofa lângă el.

În acel moment, ușa se deschise încet și o mogâldeață mică și albă alergă imediat, traversând încăperea și așezându-se în brațele colonelului.

– Ah, băiete, spuse acesta punând paharul deoparte, cum am uitat de tine!…

– El n-a uitat de tine… Haide, tăticule, continuă…

– Ah, da… N-am fost de acord cu plecarea mamei tale în Irlanda. Nu era necesar. Blain urma să vină în vacanță, foarte curând. I-am adus … Acum se odihnesc în capela familiei noastre, din biserică, spuse el și mai luă o gură de whisky. A fost o ceremonie foarte sobră. Doar patru persoane din cercul meu de prieteni.

– Dar tu ne ai pe Curt și pe mine, tăticule, vino să locuiești cu noi…

– Doamne Dumnezeule, nu… Tinerii au modul lor de viață… M-am gândit să stau o vreme la clubul meu din Londra. Sunt prea multe amintiri în casă, care mă tulbură…. Poate după un timp mă voi mai obișnui cu ideea că i-am pierdut…

– Ești sigur că asta dorești, tăticule?

– Da… Și tu ai putea veni la Londra câteodată, să iei prânzul cu mine. Și nimic nu vă oprește dacă vreți să luați, tu și Curt, cina cu mine. La club au avut întotdeauna o mâncare excelentă. Aici n-aș putea îndura acum tot cortegiul de persoane care ar veni să-și exprime condoleanțele cu fața, în mod voit, mult trasă în jos.

Capitolul 8

În următoarele săptămâni, Felicity nu-și mai văzu tatăl…

După plecarea lui, tânăra femeie făcu o singură vizită la Norton Towers, pentru că Anna vroia să știe unde să pună uniformele lui Blain.

Când intră în camera fratelui ei, Felicity izbucni în lacrimi văzând uniformele în care-i stătea atât de bine și de care fusese atât de mândru.

Dominația mamei lor asupra lui Blain învinsese până și-n moarte, se gândi Felicity.

Dădu săracilor toate hainele lui Blain, dar uniformele le păstră în dulapul lui.

Într-o zi va avea un copil și i le va arăta, povestindu-i ce unchi nemaipomenit a avut.

Hainele Elvirei fură date și ele, iar mobilierul din cameră fusese schimbat, pentru ca tatăl ei să se simtă mai puțin apăsat de

trecut când va veni.

În timpul convalescenței, stătu la Cherry Trees, deși Curt, ocupat după cum i-a spus cu un caz foarte grav, venea acasă doar noaptea târziu și pleca foarte devreme.

În ultimele trei zile nici nu mai venise și dormise la apartamentul lui din Londra.

Cu o seară în urmă, fiindu-i foarte dor de el, rămase tot timpul lângă telefon, așteptând s-o sune. Astfel, la ora la care de obicei o suna, ridică receptorul în clipa în care se auzi telefonul, dar o făcu mult mai rapid decât de obicei.

– Alo, ești tu, Curt? se auzi o voce de femeie de la celălalt capăt al firului.

– Nu, Curt nu e aici, răspunse Felicity. Vreți să-i lăsați un mesaj?

– Nu, nu, nu e important, replică vocea.

Felicity o recunoscu imediat pe Nora…

A treia zi, i se făcu atât de dor de el, încât se duse să-l caute pentru a lua prânzul împreună.

Când îl sunase de dimineață pentru a-i spune ora la care sosea și unde s-o aștepte, Curt fusese foarte surprins, dar la ora fixată era pe scările restaurantului și o aștepta.

După-prânz, se duseră în apartamentul lui Curt.

– Am cerut un caz la Paris, spuse el, în timp ce își băură cafeaua pe terasă. Nu te pot lăsa singură acasă, așa că vom pleca împreună.

– Curt, dar e atât de important pentru tine acest caz?

– Da... La ora actuală, cei mai importanți avocați sunt la Paris.

Felicity privi spre degetul cu verighetă și inima i se strânse de durere.

– Și cât timp va trebui să stai acolo?

– Șase luni...

Ochii ei se umplură de lacrimi...

– E atât de important pentru tine?

– Da.

– Atunci, du-te, spuse ea încet.

– Am, într-adevăr, permisiunea ta?

Felicity nu răspunse. Lacrimile începură să i se prelingă pe obraz.

– Felicity, spuse el prinzând-o de bărbie, plângi!... E chiar atât de importantă plecarea mea, pentru tine?

– Ah, Curt... Ești prost? Cum să nu fie importantă?

– Vreau să te aud admițând că plecarea mea e importantă pentru tine.

– Când... vei pleca?

– Când... vom... pleca, preciză el.

– Nu te încurc?

– Nu...

– Dar... nu-l pot lăsa pe tata aici...

– Tatăl tău te-a părăsit, pentru că așa a considerat că e mai bine. E la club și se simte excelent. Vom cina cu el în seara asta, ca să te convingi și să te liniștești.

Colonelul arăta mult mai bine decât fusese ultima dată când îl

văzuse Felicity.

– Cred că voi rămâne aici peste vară și mă voi întoarce la Norton Towers doar când începe ceața londoneză… Deci… mergeți la Paris… Mă bucur… E un oraș pentru tineri…

– Pentru toți cei tineri în inimă, domnule, răspunse Curt. Aș vrea să ne vizitați acolo, mama va fi foarte fericită să vă revadă.

– Mama ta e o femeie extraordinară, nu uita să-i mulțumești că a fost atât de drăguță cu fata mea, tot timpul… Eu mă simt bine aici, nu vă faceți griji.

În drumul spre Cherry Trees, Felicity îi spuse lui Curt:

– Tata are dreptate. Mama ta e o femeie nemaipomenită. Mi-a scris o mulțime de scrisori de consolare după ce am pierdut copiii…. Curt, n-am știut că ai avut un frate…

– Ți-a spus mama asta? întrebă el, uimit.

– Da, mi-a spus că a fost primul născut și că era cu cinci ani mai mare decât tine. Cum era?

– Ca și mama. Iubea viața de la oraș, spuse el pe un ton care nu mai admitea nicio altă întrebare.

Felicity simți astfel că erau niște umbre în viața lui Curt, despre care nu vroia să vorbească.

Îl va întreba altă dată. Acum se va gândi doar la călătoria lor la Paris, care va fi o a doua lună de miere a lor, se gândi ea.

***

– Ah, ce vilă extraordinară! spuse Felicity, intrând în fiecare cameră și uitându-se cu admirație în jur la încăperile cu lambriuri și mobilă mărginită cu auriu… Cât spațiu și ce flori minunate! exclamă ea, ieșind pe terasa luxoasă, plină de plante orientale.

– Îți place, într-adevăr?

– Da, Curt, ce minunat că te-ai gândit să cumperi o vilă, dar eu eram bucuroasă să stau cu mama ta…

– Nu, aveam nevoie de un spațiu al nostru, în care Henri să ne gătească felurile lui extraordinare de mâncare și în care să ascultăm, într-un cadru plăcut și conform cu gusturile noastre, muzica noastră preferată.

– Înțeleg, ai vrut să mă faci să uit cât mai repede cele întâmplate…

Casa era situată la o oră depărtare de Paris și Curt o cumpărase de la un sculptor renumit, simțind că sensibilitatea lui Felicity avea nevoie de un cadru special pentru a se dezvolta.

Doamna Moreau fu și ea foarte fericită când, seara la cină, Curt îi vorbi despre vilă.

– Dar îl cunosc pe acest sculptor, spuse ea. E un geniu!… Sunt sigur că ar vrea să-i facă lui Felicity un bust…E foarte sensibil la frumusețea feminină.

– După cum mi-ai vorbit despre el, cred că ar vrea mai degrabă să-i facă un nud și asta n-ar fi posibil, spuse Curt.

Își băură cafeaua pe terasă, după care Curt le sugeră o plimbare cu barca pe lac.

Amândouă fură extrem de voioase la auzul acestei propuneri.

După o oră în care s-au distrat, astfel traseră din nou la mal, rămânând apoi pe o bancă, pentru a privi apa cristalină.

După câteva minute, Felicity observă o siluetă care-i păru cunoscută, stând cu spatele la ei, ceva mai departe.

După ce o privi cu mai multă atenție, Felicity realiză că silueta în rochie roșie nu e nimeni alta decât Nora.

Cum Curt și mama lui își exprimară dorința să intre în restaurantul aflat în vecinătate, Felicity nu le atrase atenția asupra Norei.

După ce intrară însă și luară loc la o masă de lângă geam, Nora intră și ea în sala restaurantului, însoțită de un tânăr blond foarte bine făcut.

Observându-l pe Curt, acesta se apropie de masa lor, și după saluturile de rigoare, Curt îi spuse:

– Nu cred că am avut ocazia până acum să ți-o prezint pe soția mea… Felicity – Clifford Staffordly… Nora Stafordly…

Astfel, urmă o oră în care discutară despre tot felul de lucruri, dar Blain nu fu adus nici măcar o clipă printre subiectele lor, ceea ce o îndureră foarte mult pe Felicity…

Cei doi aflaseră, desigur, despre tragedie, dar nu-i prezentară niciun fel de condoleanțe.

Curt o conduse apoi pe mama sa, însă Felicity își exprimă dorința de a se întoarce acasă. Probabil mama și fiul aveau să-și spună lucruri care nu erau pentru urechile ei, se gândi Felicity, așa că, înainte de a-și conduce mama, Curt o lăsă pe ea la noua lor vilă.

Înainte de a adormi Felicity se gândi din nou cu indignare la faptul că Nora nu-i prezentase condoleanțe, ca și cum Blain ar fi ieșit cu totul din mintea ei. Curând, însă, adormi și nu simți cât de târziu se întoarse Curt acasă.

***

A doua zi la micul dejun, Curt o întrebă, plin de curiozitate, pe soția sa:

– Cum ți-a părut întâlnirea cu Nora, de aseară?

– N-aș putea spune că mi-a făcut plăcere. Nu pot uita ce i-a făcut lui Blain.

– Înțeleg ce simți, iubito și faptul că eu și Nora suntem foarte vechi prieteni nu înseamnă că trebuie să fii și tu prietenă cu ea.

– De când vă cunoașteți?

– De când eram atâtica, spuse el, punându-și palma la câțiva centimetri de podea. E cu trei ani mai mare decât mine. Când o cunoști, e imposibil să n-o îndrăgești.

– Chiar așa?

– Trecutul e trecut, să-l lăsăm să moară, spuse el, privind-o adânc în ochi.

– Un lucru e sigur. Nora nu va fi niciodată prietena mea!

– De ce? N-ai aici nicio cunoștință… Te-ai simți bine cu ea.

– Îmi ceri să fiu prietenă cu o femeie care a târât în mizerie

viața fratelui meu? întrebă Felicity strângându-și cu putere pumnii.

– Blain avea deja o viață dubioasă când l-a cunoscut ea. Nu uita asta.

– Nu uit nimic, dar Blain era fratele meu și l-am iubit așa cum era. Știu că tu nu l-ai plăcut niciodată, dar cred că ai avut motivele tale să nu-l placi.

– Da, răspunse Curt, laconic.

Felicity îl privi înfuriată.

– Pentru că ai fost gelos! izbucni ea.

– Ce vrei să spui?

– Ai fost gelos, pentru că era iubitul Norei.

În momentul imediat următor, o mână de fier îi prinse încheietura:

– Repetă ce ai spus! replică el cu o voce periculos de înaltă.

Felicity își lăsă ochii în jos. Nu vroia să-l incite la violență.

– Vreau să-ți ceri iertare în seara asta când ne vom vedea din nou și când sper că vei fi mai cu mințile acasă, continuă Curt Și să nu mă mai implici niciodată pe mine în greșelile fratelui tău!

Bărbatul îi lăsă brusc mâna și ieși.

Pe urmă îl auzi vorbind ceva cu Henri și mașina care se îndepărtă…

Felicity căzu, palidă, pe scaunul de lângă ea, privind urmele degetelor lui Curt în carnea ei.

– Mai vreți cafea, doamnă? o întrebă Henri intrând și uitându-se lung la ea.

Felicity refuză și se duse în camera ei, unde se așeză îmbrăcată în vârful patului, iar după câteva momente adormi.

Spre prânz, niște glasuri care ajungeau până la ea prin fereastra întredeschisă, o treziră brusc.

– Nu, domnule Staffordly, doamna nu e acasă, dar îi voi transmite că ați căutat-o, spuse Henri...

Felicity se ridică din pat, făcu un duș, se schimbă cu o rochie simplă de bumbac și coborî pentru a-l întreba pe Henri dacă era vreun autobuz până la Paris... Nu mai putea sta între patru pereți!...

Henri îi spuse ora și de unde putea lua autobuzul, iar după câteva minute Felicity se afla printre călătorii pentru orașul care, se gândi ea, e făcut parcă anume să-i vindece pe cei ce suferă...

Mâncă la un restaurant care se învecina cu Școala Militară, după care colindă pe străzi până obosi și se întoarse din nou în stația de autobuz.

Seara, în așteptarea lui Curt, se îmbrăcă într-o rochie veselă și se așeză în grădină să citească. Nu peste mult auzi însă mașina soțului ei și alergă spre el.

Se întâlniră în sufragerie.

– Oh, Curt, iubitule, iartă-mă pentru ce am spus...

– Numai dacă nu mai plângi, răspunse el, ștergându-i lacrimile care-i udau obrajii.

Apoi o luă în brațe și se așeză cu ea pe un scaun;

– Ești așa de proaspătă, ca un izvor de primăvară... Nu știu cum ai reușit să mă faci să-mi pierd cumpătul...

– Amândoi ne-am pierdut cumpătul... Iartă-mă... Te iubesc...

– Poți s-o mai spui o dată, îi sugeră el și o sărută cu pasiune mai înainte ca ea să poată scoate un cuvânt.

***

Zilele la vilă erau pline de frumusețe și de relaxare...

Curt îi cumpărase lui Felicity o mașină, astfel că uneori mergea singură la Paris, făcând cumpărături, bând câte un ceai sau o cafea într-una din cafenelele de stradă, care îi plăceau atât de mult.

Totuși, clipele petrecute pe terasă, cu o carte în mână, printre flori, erau cele care o bucurau cel mai mult.

Stând astfel într-una din zile, după-prânz, auzi o voce în spatele ei:

– Am venit să vă iau în oraș, doamnă Moreau.

Felicity se întoarse imediat și nu mică îi fu surpriza când dădu cu ochii de Clifford Staffordly.

– Ah, mulțumesc, dar am mașina mea, răspunse Felicity cu amabilitate. Poate altă dată.

– Nu, veni răspunsul, rece și scurt. Păcat... Ne-am fi distrat bine împreună...

– Domnule Staffordlly, sunt o femeie măritată și...

– Da, păcat și de această loialitate aflată doar la una din părți…

– Ce vreți să spuneți?

– Soția mea… și soțul dumneavoastră… Chiar nu știți?

– Nu cred o vorbă din ce-mi spuneți, domnule.

– Da? Crezi că doar s-a amuzat cu ea, în trecut?

– Ieșiți afară, cu insinuările dumneavoastră perfide!… Plecați imediat de-aici! strigă Felicity.

După plecarea lui, Felicity traversă terasa și se uită după el…

Curt venise la Paris pentru că Nora era aici, se gândi ea, urmărindu-l pe Cliford Staffordly cum trece printr-o poartă din capătul grădinii…

Felicity își spuse că va trebui să nu se mai gândească la toate acestea pe viitor și se duse în camera ei, unde se îmbrăcă, după un moment de ezitare, cu rochia pe care o purtase la primul ei bal… O rochie albă de șifon, ale cărei falduri se unduiau cu grație când pășea și care mamei ei îi plăcuse întotdeauna foarte mult.

Ceasul de perete din hol o anunță că era ora șapte seara.

Foarte târziu…

Curt obișnuia să vină mult mai devreme…

Peste câteva minute, însă, mașina lui se opri în fața casei.

Felicity coborî în fugă scările, dar se opri imediat locului.

Lângă Curt, pășind încet lângă el, plină de lumină în obraji, era Nora…

– Bună iubito, spuse Curt intrând și sărutând-o pe obraji.

Nora s-a oferit azi să-mi facă cina, după ce am stat puțin de vorbă în apartamentul meu din Paris... Arată-i te rog care e camera unde va sta aici, în calitate de musafir al nostru.

Felicity înlemni.

– Eu mă duc să-i spun lui Henri că avem o persoană în plus la masă...

Cina din seara aceea fu una dintre cele mai triste din viața lui Felicity.

Curt aproape n-o luă în seamă, conversând mai mult cu Nora...

Felicity o privi cu atenție pe femeia din fața ei...

Curt și Blain, victime ale aceluiași păr roșu și al aceluiași glas dulceag...

– Îmi pare rău, doamnă Moreau, pentru ce s-a întâmplat cu Blain și cu mama ta.

Felicity nu răspunse.

– Mulțumim, interveni Curt, am venit aici tocmai pentru a uita de cele întâmplate.

Nora nu mai aduse vorba despre Blain și după aproape o oră, timp în care Curt păru că uitase cu totul de soția lui, se ridicară de la masă, iar Curt o conduse pe Nora acasă, lăsând-o pe Felicity singură, într-un ocean de disperare.

Se întoarse pe terasă și, sprijinită de balustradă, cu ochii peste lac, se întrebă îndurerată: unde putea pleca de acolo? Cum să continue să-și vadă soțul atras de această femeie și să nu ia nicio atitudine?

Dar nu putea trăi fără dragostea ei…

Însemna că n-avea altă alternativă decât să lupte pentru această dragoste.

Se duse în sufragerie și, dând draperiile la o parte, se uită afară, în noaptea care se lăsase…

Curând după asta, Curt intră și el în sufragerie.

Pierdută în gânduri, Felicity nici nu auzise mașina lui oprind în fața casei.

– Vino aici, iubito, spuse el cu aerul lui obișnuit, așezându-se pe canapea și deschizând brațele spre ea. Vreau să-mi spui de ce m-ai privit atât de incisiv când am plecat cu Nora…

– Incisiv? Interesant. O aduci aici pe femeia pentru care ai întârziat acasă, mă pui să-i pregătesc baia și camera în care să se aranjeze pentru cină, îi acorzi numai ei atenție și pe urmă mă întrebi de ce te-am privit incisiv?

Felicity tremura toată și fața i se albise tot mai mult.

Curt o privi cu asprime. Nicio femeie nu-i va spune lui cum trebuie să se comporte… Nici măcar soția lui…

– Nora e o prietenă veche și nu trebuie să-ți explic de ce am întârziat cu ea… Dar de ce te-ai enervat, așa?.. Uite ce e… Nu vreau să ne certăm doar pentru că am adus la cină un prieten…

– Când acest prieten se întâmplă să fie o femeie pentru care ai o pasiune de ani și ani, nu cred că e un lucru atât de neînsemnat… Ce-ai fi zis tu dacă eu veneam cu soțul ei târziu acasă și te anunțam cu un surâs că va rămâne și la cină?

– Asta era o problemă total diferită.

– Da, pentru că eu am alt gen de respect pentru statutul meu de femeie măritată… Aș fi putut să ies azi cu Cliff Staffordly în loc să stau acasă să te aștept…

– Sunt sigur că ai fi putut, iubito… Nu vreau însă să-i lăsăm să intre astfel în viața noastră.

– Tu ai adus-o aici!…

– Vino la mine!

– Ai uitat de timp cu ea, că ai venit așa târziu?

– Nu, iubito, dar mi-a cerut ajutorul și nu puteam s-o refuz.

– Da, sunt sigură, răspunse Felicity cu ironie.

Următoarele cuvinte fură înăbușite de sărutul lui.

Pe urmă, Curt o îmbrățișă și mai strâns:

– Chiar nu crezi că tu ești femeia pe care o iubesc și nu Nora? Dar.. de ce mi-ai vorbit de soțul ei? Ce s-a întâmplat?

– Nu, tu trebuie să-mi spui de ce ai venit atât de târziu…

– Te folosești de asta ca să nu facem dragoste în această noapte? întrebă el, îndepărtând-o și cercetându-i fața cu atenție.

– Cum poți să spui asta când știi cât te iubesc?

– Atunci, ce e?

– Vreau să știu de ce ai întârziat cu Nora astăzi.

– Iubito, sunt avocatul ei. E confidențial ce am discutat împreună. Sper că nu mă vei mai lua la întrebări pe viitor. Eu sunt stăpânul în casa mea, ai înțeles?

– Da, dar că eu refuz să te împart cu altă femeie înțelegi? întrebă Felicity cu buzele albe de mânie.

Curt o prinse din nou în brațe…

– Ești atât de prostuță încât îți trece prin minte că aș putea avea altă femeie în afară de tine? Mai bine ascultă ce veste am să-ți dau…

– Ce e? întrebă Felicity, puțin speriată.

– Mi-am terminat lucrul aici și în curând ne vom întoarce la Cherry Trees. Așa, vom fi acolo când se va întoarce acasă colonelul, pentru a-l întâmpina cum se cuvine.

– Oh, e minunat, Curt!…

– Nu mă întrebi dacă Nora vine cu noi? o întrebă el, tachinând-o.

– Ah, ești o bestie, spuse Felicity lovindu-l cu pumnii în piept și râzând. Ar trebui să te ucid acum!…

– Mai bine sărută-mă.

Capitolul 9

Anna îi așteptă în hol, la Cherry Trees, deoarece Curt îi telefonase și o rugase ca toată casa să fie plină de flori, la întoarcerea lor.

Ceea ce se și întâmplase.

Cu fața ei de o bunătate rară și cu două, trei lacrimi în ochi, Anna o îmbrățișă pe Felicity, bucuroasă că o revede și-l îmbrățișă cu aceeași căldură pe Curt.

– E și un cadou, în camera ta, Felicity…Tare aș vrea și eu să știu ce ai primit, înainte de a pleca.

Astfel, în timp ce Curt și Henri duseră mașina în garaj, ele urcară în dormitor, unde pe pat era un pachet mare, legat cu o fundă roșie.

Era de la Curt.

– Oh, Dumnezeule, e fabuloasă, exclamă Felicity, în timp ce Anna o ajută să despăturească blana albă, de o finețe și o eleganță

uluitoare. Curt nu mi-a suflat o vorbă despre asta!....

Apoi, Felicity deschise un alt pachet, cu un cadou pentru Anna. O altă blană, aproape egală în frumusețe și eleganță cu cea a lui Felicity.

Obrajii femeii se înroșiră de plăcere și mulțumire, după care, extaziată, își puse fața pe gulerul fin.

– Cadoul pentru tata va aștepta până la sosirea lui, spuse Felicity surâzătoare.

Colonelul se întoarse la Norton Towers la începutul toamnei și-și reluă viața liniștită de dinaintea tragediei. Felicity și Anna îl întâmpinară bucuroase, încă de pe scări, iar Curt veni și el puțin mai târziu.

Colonelul se schimbase destul de mult în timpul petrecut la Londra și, deși râdea adeseori, râsul nu-i ajungea niciodată în ochi.

Ca și mine, se gândi Felicity, nu se va obișnui niciodată să trăiască fără dragostea lui.

Tânăra femeie fu recunoscătoare Cerului, în acel moment, pentru fericirea pe care o trăia, iubindu-l pe Curt. Aproape nu-i venea să creadă că e adevărat.

– E foarte adevărat, îi spuse Curt, seara târziu, în patul lor, când Felicity îi explică la ce se gândise. Întinde doar mâinile, prinde bine acest adevăr și fii fericită.

Felicity mergea adeseori să-și vadă tatăl, mai ales că soțul ei era extrem de ocupat cu munca sa. Se plimbau prin grădină și-l încuraja să-și invite prietenii la cină.

– Eu sunt un om bătrân, de-acum, draga mea, nu trebuie să-ți petreci atât de mult timp cu mine, îi spuse colonelul într-o zi. Ai acum un soț și propria ta casă și sper că, în curând, vei avea și copii.

– Cred că am pierdut această șansă, tăticule…

– N-are niciun sens să spui asta, draga mea. Ești tânără și sănătoasă. Ai vorbit despre asta cu soțul tău?

– N-am vorbit despre asta după ce am pierdut copiii și el e un om foarte ocupat cu munca sa; fiind deja atât de celebru, e foarte solicitat.

– Știu. E și foarte deștept. Iartă-mă, dar cred că ai fi fost mult mai fericită cu cineva care nu era așa de preocupat de carieră, cum e el. Tu ești foarte sensibilă și mă tem că uneori te-ar putea neglija din pricina muncii lui și asta te va răni.

– Sunt foarte fericită, tăticule, așa că nu-ți mai face griji din pricina mea. Îl iubesc pe Curt și nu mă va interesa niciodată alt bărbat. Am avut foarte mult noroc atât cu familia mea, cât și cu soțul meu, spuse Felicity și știa că era adevărat.

Curt era de asemenea foarte generos…N-o întreba niciodată ce făcea cu banii, indiferent cât de mult cheltuia.

Henri era, de asemenea, mai mult decât mulțumit de stăpânul lui, mai ales că primea vacanțe plătite de Curt, în locuri foarte frumoase și exotice.

Într-o duminică seara, Curt o anunță:

– Săptămâna viitoare voi sta în apartamentul meu din Londra, îi spuse el, privind în paharul cu brandy.

– Oh, Curt, chiar trebuie?

– Mă tem că da, iubito. Nu e cazul, însă, să fii atât de supărată din pricina asta, replică el, după care sorbi gânditor din pahar. Doar pentru vreo patru zile, după care vom pleca într-o vacanță. Ce zici de asta?

– Ar fi minunat, zâmbi ea. Unde vom merge?

– Ce zici, să mergem din nou în Grecia, unde ne-am petrecut luna de miere?

– Oh, da, te rog, răspunse Felicity, încântată.

– În timp ce sunt plecat, tu poți face cumpărăturile în vederea vacanței. M-ai iertat, așadar?

Felicity încuviință și Curt o sărută pe buze, mai întâi încet, apoi cu o pasiune din ce în ce mai mare, până când tânăra soție simți că nimic nu avea importanță în această lume, în afara dragostei lor și a credinței că își aparțin pentru totdeauna.

După o săptămână în care nu-l văzuse, Felicity simți că îi era atât de dor de el, încât lumea din jur se-ntunecase.

Colonelul avea acum oaspeți în fiecare seară la cină, după care jucau cărți până târziu, astfel că Felicity era mai mult singură.

Deprimată de această schimbare din viața ei, nu se dusese să facă niciun fel de cumpărături pentru vacanță, așteptând momentul în care Curt o va putea însoți.

Sâmbătă dimineață, Felicity se trezi bucuroasă că peste câteva ore putea fi din nou în brațele lui Curt.

Astfel, după o plimbare călare, Felicity se simți extrem de relaxată și se duse să-și ia micul dejun. Înainte, însă, luă de pe

măsuța din hol ziarul de dimineață.

Pe frontispiciul primei pagi stătea scris, cu litere de-o șchioapă, un titlu care o șocă: ,, Magnat financiar găsit mort". Alături, era fotografia lui Clifford Staffordly.

Fusese găsit mort vineri dimineață, de către o servitoare, în sufrageria vilei sale de lângă Paris. Nu se cunoșteau încă detalii despre această moarte, dar se bănuia că fusese otrăvit.

Felicity începu să tremure…

Bietul om… Nu-l suportase niciodată, dar acum îi părea rău de el…

Se întrebă imediat dacă soțul ei văzuse acest articol.

Felicity puse ziarul la loc pe măsuță, hotărâtă să nu se mai gândească la asta. Nu era problema ei. Spera însă că nu suferise foarte mult înainte de a muri.

Gândurile îi zburară din nou la Curt. Probabil sunase deja la Paris, având în vedere faptul că soția decedatului îi era prietenă.

Oricum, era hotărâtă să nu se lasă influențată de vestea acestei tragedii și să-și strice ziua.

Ora la care ar fi trebuit ca soțul ei să fi ajuns deja acasă trecuse, însă, și Felicity începu să se îngrijoreze.

Ziua trecu încet și disperarea se instală din ce în ce mai insistent în sufletul ei.

Spre seară, telefonul sună, totuși.

– Curt, tu ești, dragule? întrebă ea, cu respirația întretăiată.

– Da, iubito, te sun din Paris…

Felicity simți că nervii i se întind la maximum.

– Dar ce cauți acolo? Nu trebuia să vii acasă, astăzi?

– Ba da, dar nu pot să-ți explic totul prin telefon. Ne vedem mâine, spuse el și adăugă după o pauză: ai citit ziarele?

– Da, răspunse ea cu duritate, supărată că soțul ei plecase la Paris fără ea și fără măcar, s-o fi anunțat înainte. O făcuse intenționat, se gândi ea, pentru a nu-i da nicio șansă să poată merge cu el.

Felicity trânti receptorul la loc în furcă și își plesni palmele, nevenindu-i să creadă că în viața ei interveniseră toate aceste probleme.

Îl chemase Nora, sau se dusese din proprie inițiativă?

Oricum ar fi stat situația, important era că el era cu ea, acum. Probabil își vor petrece seara împreună, vorbindu-și de pasiunea dintre ei, care nu vroia să moară.

Cum devenise foarte clar că nu va avea parte de compania lui Curt în acea seară și cum nu mai suporta să stea singură, Felicity se duse la Norton Towers, să-și vadă tatăl.

Văzând-o acolo, atât de curând după cină, colonelul știu că se întâmplase ceva rău.

– Ai venit singură? Unde e Curt? întrebă el, observând cu îngrijorare că de pe fața fiicei sale dispăruse cu desăvârșire lumina fericirii care o animase până atunci.

– Are de lucru, spuse ea, așezându-se pe un scaun din fața focului alături de el și acceptând paharul pe care i-l întinse.

Sperase ca tatăl ei să nu fi observat cât era de supărată și să nu-l împovăreze cu problemele ei. Dar tatăl ei își dădu seama

imediat de schimbarea intervenită în viața ei.

– Sper că nu e nimic rău între voi, draga mea, replică el, ducându-și paharul cu whisky la buze.

– Cred că ai văzut ziarele de dimineață, spuse ea, așezându-și paharul cu băutură pe covor, lângă scaun.

– Da. O întâmplare foarte nefericită.

– Curt m-a sunat azi din Paris. Probabil s-a dus să se întâlnească acolo cu Nora Staffordly. Sunt foarte supărată pe el.

– De ce?

Felicity îl privi surprinsă. Părea să nu-și dea seama de gravitatea situației ei.

– Cum? întrebă ea, indignată.

Aprobi gestul lui?

– Nici nu-l aprob, nici nu-l dezaprob. E prea inteligent pentru a-l judeca eu. Mă gândesc, însă, că doamna Staffordly e prima suspectă…

– Crezi că soțul meu s-a dus la Paris cu intenția de a o apăra, atunci? întrebă ea, luând din nou paharul, cu degetele tremurând de nemulțumire și de enervare. La asta nu m-am gândit.

– De ce altceva crezi că s-a dus la Paris? o întrebă colonelul, cercetând-o cu atenție.

Felicity se înroși, simțindu-i privirile scrutătoare, și răspunse cu jumătate de gură:

– El și Nora sunt prieteni foarte vechi. Mi-a spus-o chiar el. Având în vedere reputația Norei, ce concluzie pot trage din toate astea?

Colonelul îi zâmbi cu căldură.

– Draga mea… Curt e un bărbat foarte atractiv și cred că e dorit de multe femei. În plus, cred că toată lumea se gândește la el ca la un mare seducător. E posibil să fi avut multe legături în viața lui și ca Nora să fi fost una dintre ele. Despre celelalte nu știi nimic, și atunci nu te gândești la ele. Ce-ar fi să nu te gândești nici la asta?

– Dar de ce a ales să fie avocatul ei? Erau atâția alții care ar fi putut face asta.

– Are probabil motivele lui, dacă a făcut-o, răspunse colonelul zâmbindu-i cu subînțeles.

– De ce nu-mi vorbești pe șleau, dacă tot lași să plutească în aer bănuiala ta? îl întrebă Felicity, iritată.

– Pentru că, draga mea, nu știu mai multe despre acest subiect, decât ce știi tu. Ți-am spus asta, pentru că am văzut că te obsedează Nora, dar tu ești soția lui, nu uita niciodată acest lucru.

– Căsătoriile sunt foarte ușor de desfăcut în zilele noastre.

– Și asta-i foarte bine, pentru că nimic nu-i mai rău pe lume decât să rămâi într-o relație în care nu mai există dragoste. Nu trebuie să faci din asta o tragedie. Cunosc o mulțime de tineri foarte capabili, care încă te mai iubesc. David Colston, de exemplu.

– Mulțumesc că îmi susții moralul, tată, surâse Felicity. Oricum, nu voi ieși cu niciunul dintre ei, atâta timp cât sunt căsătorită, tăticule…

***

Felicity se pregăti să-l aștepte pe Curt, în ziua următoare, cu sentimente extrem de contradictorii în suflet.

În primul rând era foarte supărată pe el că plecase la Paris fără s-o anunțe măcar.

La Nora se strădui să nu se mai gândească atât de mult... Dacă femeia era bănuită de crimă, trebuia să fie ajutată, într-adevăr. Dar de ce de către Curt? se întrebă ea imediat.

Pe de altă parte, vroia să nu se mai gândească la nimic, în brațele lui, decât la dragostea și la căsătoria lor. Se temea însă că avea parte de o falsă siguranță, în această uniune.

Oricum, nu mă voi grăbi să-l întâmpin, își spuse Felicity și se hotărî să-și prelungească plimbarea călare.

Pe urmă, se duse în baie și făcu un duș, astfel că nu auzi mașina lui Curt.

Când intră în camera ei, îl găsi acolo.

Sângele începu imediat să-i curgă mai repede prin vene și inima-i săltă de bucurie.

Totuși, când vorbi, parcă altă persoană făcu asta în locul ei:

– Te-ai distrat bine la Paris? întrebă ea, cu ironie în glas.

– Ți-a fost dor de mine? surâse el, sărutând-o.

Felicity își dădu seama că nu-i va spune nimic din ce făcuse la

Paris, ceea ce o enervă și mai mult.

Îl privi cu răceală prin pânza de lacrimi care se formă în ochii ei și se retrase brusc când el încercă s-o îmbrățișeze. Curt însă o prinse din nou și o sărută pe buze, senzual și cald.

De data asta, Felicity nu mai putu opune rezistență.

Parcă îmi propusesem să-l primesc cu răceală, se gândi ea… De ce nu sunt în stare să fac asta? se întrebă ea, rușinată că își pierduse toată mândria.

Astfel, după ce el se îndepărtă, Felicity rămase cu privirile plecate un timp, furioasă pe ea însăși.

Curt o prinse de umeri.

– Hai, îmbracă-te, vreau să mâncăm, spuse el și ieși din cameră.

Felicity se pregăti în grabă și coborî pentru micul dejun, însă nu se atinse de mâncare.

– Hai, fii fată bună și mănâncă, îi spuse el. Colonelul e bine?

– Da..

– Atunci, ce e?

– De ce nu m-ai anunțat că mergi la Paris?

– De ce aș fi făcut-o? întrebă el, ridicându-și sprâncenele.

– Te-am așteptat sâmbătă. Henri a gătit pentru cină toate mâncărurile tale favorite și tu n-ai venit.

Curt își împinse deoparte farfuria goală și se șterse ușor la gură, cu un șervet de masă:

– Îmi pare rău. Nu m-am gândit că Roger, asistentul meu, nu te va anunța, pentru că-l rugasem, înainte de a pleca, să nu uite

asta.

– Nu, n-a sunat, dar de ce nu m-ai sunat chiar tu?

– Pe de o parte pentru că am fost ocupat, spuse el, deschizând calm ziarul de dimineață pe care i-l adusese Henri.

– Și pe de altă parte? întrebă Felicity, abia stăpânindu-și nervozitatea.

Curt împături la loc ziarul și-și aținti privirile, cu duritate, în ochii ei.

– Ascultă, ce faci tu acum?… Mă interoghezi?

– Nu m-ai anunțat pentru că știai că n-aș fi fost de acord.

– Draga mea fetiță… Tu nu trebuie să te implici în munca mea… N-aveai de ce să te opui să plec, de vreme ce am fost în interes de serviciu, continuă el calm.

Felicity se ridică în picioare și se duse la fereastră, unde se așeză cu spatele la el.

– Vrei să spui că n-ai plecat în legătură cu cazul familiei Staffordly? întrebă ea, fără să se-ntoarcă.

– N-am spus asta. M-am dus acolo anume pentru a prelua cazul Norei Staffordly, care e acuzată de uciderea soțului ei.

Felicity se întoarse brusc, uimită:

– Ah, ce îngrozitor, spuse ea. Îmi pare rău pentru ea, desigur, dar puteau să preia alții cazul.

Curt se apropie de ea și, după ce o prinse de mijloc, îi răspunse vorbind peste capul ei.

– Îmi pare rău, iubito, dar n-am ajuns încă un trădător. Nora e o veche prietenă a mea și nu puteam s-o las acum, când are

atâta nevoie de mine.

– Dar Curt, nu e drept, stai atât de puțin cu mine. Ai deja destule cazuri care te presează și mi-ai promis că vom pleca în vacanță.

– Regret, iubito, dar n-am avut de ales. Nu-mi pot lăsa un prieten când e la greu.

– Dar așa, nu vei avea timp nici măcar să mai vii în weekend acasă.Te rog, Curt, predă cazul altui avocat… Te rog, adăugă ea, prinzându-l după gât și uitându-i-se rugător în ochi.

– Răspunsul e nu, replică el cu fermitate. Și nu te mai amesteca în munca mea, iubito. În curând, însă, mă voi asocia cu Roger și cu Judge Greatman, și atunci voi avea mai mult timp să stau cu tine.

Felicity îl privi cu reproș, dar nu mai spuse nimic. Îi devenise foarte clar că nu-l va putea face să-și schimbe hotărârea.

Îl iubea și o iubea și el, dar nu era dispus să-i asculte rugămințile.

Duminică și în cursul zilei de luni, Curt rămase cu ea, dar gândurile îi erau, în mod evident, în altă parte.

Urmă o săptămână în care Curt fu extrem de ocupat la Londra, dar își făcuse totuși timp să vină la cină în fiecare seară.

La sfârșitul weekendului, plecă din nou la Paris.

Cu o seară înainte, Felicity se întrebă tot timpul dacă să meargă cu el sau să rămână acasă. El nu-i propuse, însă, să-l însoțească.

Nu-mi propune să merg cu el pentru că așa nu va putea sta cu

Nora, își spuse ea. Nu poate avea alt motiv să nu mă cheme, reflectă ea, iritată.

– Ar fi mai bine dacă te-ai duce să stai cu tatăl tău la Norton Towers, în perioada în care voi lucra la Paris, îi spuse Curt la aeroport, înainte de a se despărți.

– Nu, voi sta în casa noastră. Vreau să fiu acolo, când te vei întoarce în weekend…

Felicity rămase pe aeroport, privind avionul în care se urcase Curt până nu-l mai văzu și lumea ei toată păru atunci că se stinge, odată cu dispariția totală a imaginii care-i mai legase.

În prima săptămână, Felicity se simți foarte singură fără Curt…

Această despărțire interveni într-o perioadă în care fusese centrul universului, pentru ea.

Din păcate, realiză Felicity, nu voi fi niciodată totul pentru el.

Încercă însă să-și ocupe timpul cu tot felul de treburi, să accepte invitațiile prietenelor la diverse petreceri și să-l viziteze mai des pe tatăl ei.

Se gândea adeseori la Blain și la mama sa, care lăsaseră un gol imens în viața ei, dar le mulțumea din suflet pentru amintirile frumoase pe care le păstra cu sfințenie în inima ei.

La sfârșitul săptămânii, Felicity îl așteptă pe Curt la aeroport și când se întâlniră se aruncă în brațele lui cu disperare.

– Ce bucuros sunt că te revăd, iubito, spuse el, după ce o sărută cu înfocare.

Urmară două zile de vis, în care niciunul dintre ei nu pomeni

nimic despre cazul familiei Staffordly.

Sâmbătă seara văzură un spectacol la Londra, după care cinară la unul din restaurantele lor preferate.

La întoarcerea acasă, în mașină, Curt îi spuse lui Felicity, abordând un zâmbet de-a dreptul fermecător:

– Mama a fost foarte surprinsă că n-ai venit cu mine la Paris, dar i-am explicat că n-ar fi fost prea amuzant pentru tine, de vreme ce sunt ocupat tot timpul cu munca mea. Ea, însă, a insistat să te iau cu mine măcar pentru vreo săptămână sau două.

Curt, însă, nu făcu invitația în numele lui personal, astfel că Felicity se hotărî să refuze categoric să meargă cu el.

– Mama ta e o dulce, ca întotdeauna, răspunse Felicity, dar în timpul în care ești plecat, stau cu tatăl meu... Oricum, transmite-i salutările mele.

Astfel trecu weekend după weekend, ca niște oaze în întunericul singurătății sale, până când Felicity începu să observe că atitudinea lui Curt se schimbase pe nesimțite. Sărutările îi deveniseră tot mai seci, iar nopțile lor de dragoste simple împreunări în care Curt părea doar că vrea să se descătușeze de tensiunea acumulată de-a lungul săptămânii. Era prezent fizic, alături de ea, dar... doar atât...

Totuși, ea începu să trăiască doar pentru weekendurile în care erau împreună.

În fiecare vineri seara îl aștepta la aeroport cu respirația întretăiată de emoție, până în momentul în care-l vedea.

Atunci, sângele i se punea din nou în mișcare, ca și cum el ar

fi fost un drog fără de care zilele ei se scurgeau în agonie.

Într-o vineri, însă, Curt nu mai apăru…

Îi trimise doar o telegramă prin care îi spunea că e foarte ocupat.

A doua zi dimineață, Felicity citi ziarele și se lămuri:

„ Nora Staffordly salvată de un avocat strălucit".

Trecuse astfel o lună și Curt nu mai venise acasă și nici nu-i mai dăduse niciun alt semn de viață… Îl așteptase zi de zi în zadar, dornică să-l îmbrățișeze, să-l sărute și să-și lipească pieptul în care inima-i bătea nebunește pentru el, de al lui.

Nu vorbise însă cu nimeni despre durerea ei. Îi era rușine că fusese părăsită.

Mândria o oprise și să-l sune sau să-i scrie.

Tatăl său plecă la vânătoare în Sussex cu niște prieteni, iar Felicity stătea mai mult închisă în casă, la Cherry Trees. Era totuși fericită că tatăl ei găsise forța să se întoarcă la prieteni și la distracțiile care-l bucuraseră altădată.

Colonelul era plecat deja de o săptămână când, într-o seară, apăru Curt.

Felicity era în grădină, când mașina lui, care oprise în fața porții, sparse, în mod surprinzător, liniștea. De după tufa de trandafiri, unde se aciuiase, Felicity îl privi cum intră grăbit în casă.

Atunci, puse jos coșul cu flori și-l urmă.

Henri ieși repede din bucătărie și Felicity îi găsi pe amândoi în hol.

– Bună, iubito, spuse Curt, cercetând-o cu ochi pătrunzători… Oaia rătăcită s-a întors…

Felicity îl privi din cap până-n picioare, calm, dar întrebător. Farmecul lui era același dintotdeauna, dar, în acel moment, n-o mai tulbură ca altădată:

– Bună, îi răspunse ea cu răceală. Deci, ai câștigat. Nora e probabil mulțumită.

– De ce nu mă îmbrățișezi? Vino în brațele mele, surâse el larg, după care o prinse de umeri și o sărută.

Un sărut ferm și apăsat. Buzele ei, însă, rămaseră închise și Curt se îndepărtă.

– Ai slăbit, spuse el. Nu te-ai hrănit normal?

Dacă s-a hrănit normal? Felicity ar fi vrut să râdă, dacă situația n-ar fi fost atât de tragică.

Cum poate cineva să mănânce când are atât de multă durere în suflet? Dar, probabil, el n-o va înțelege niciodată.

Curt îi puse un deget sub bărbie și o forță să-l privească.

Felicity se îndepărtă încet și se sili să zâmbească.

– Cât vei sta? întrebă ea, în timp ce Curt o prinse de braț și o conduse spre camera lor.

– Stai puțin, doamnă Moreau.

Abia am venit.

– Un alt weekend pentru ochii lumii? spuse Felicity când intrară în dormitor.

Curt o întoarse spre el și o cuprinse din nou în brațe, cu un gest care ar fi vrut parcă să spună că el era stăpânul și nu admitea

să fie luat la întrebări de o femeie.

– Mă voi întoarce la Paris doar pentru a-mi muta din nou biroul la Londra.

După asta, o strânse la piept și o sărută cu forța.

Felicity își impuse să reziste, să nu se mai topească în brațele lui, ca alte dăți.

– Ce s-a întâmplat? continuă el. Am venit acasă în culmea fericirii, pentru că am câștigat un caz îngrozitor de dificil… Draga mea, ce s-a întâmplat?

– Ești în culmea fericirii – cum ai spus tu – pentru că Nora e liberă?

– Normal, răspunse el, apăsând cuvântul. Haide, iubito, știu că nu-ți pasă de Nora, dar bucură-te pentru mine, că am rezolvat un caz atât de încurcat…

– Admiți deci că n-ai venit acasă pentru că a trebuit să stai cu ea? Nu mai vreau să te văd!… Du-te la ea!… Du-te la femeia cu care te-ai distrat până acum!

Eu nu te mai vreau. Te urăsc! strigă ea începând să plângă, după care alergă în vestiar și se închise acolo. Se așeză pe un scaun și încercă să se liniștească.

Curt bătu cu putere în ușă de câteva ori, după care se făcu liniște.

Urmară câteva minute în care nu se mai auzi nimic, apoi Curt strigă scrâșnit, printre dinți:

– Felicity, deschide ușa, dacă vrei să n-o sparg!…M-ai auzit?

Pe urmă se făcu din nou liniște.

Felicity își simți nervii întinși să-i plesnească, dar făcu un efort să-și regleze respirația și să se calmeze.

Curt o aștepta în dormitorul lor. Când Felicity apăru în sfârșit, bărbatul, care, până atunci stătuse pe un scaun de lângă ușă, se ridică în picioare.

Fața însă îi era complet imobilă, ca o mască.

– Cred că am dreptul să primesc o explicație cu privire la comportamentul tău aberant, spuse el, apăsând fiecare cuvânt în parte și prinzându-i brațele ca-ntr-un clește.

Felicity îi înfruntă privirea arogantă, de bărbat care reușise o carieră strălucită prin forțe proprii, dar nu putu să nu observe duioșia din spatele acestei priviri, pe care o cunoștea foarte bine din momentele lor de dragoste și care, știa cu precizie, întotdeauna îi va rămâne în inimă.

Apoi, îi răspunse răspicat:

– Cred că tu îmi datorezi o explicație… Asta, dacă mai contez în viața ta.

– Eu n-am nimic de explicat! tună el. Nora Staffordly a avut nevoie de mine, ca avocat… N-am făcut nicio diferență între ea și alți clienți…

– Întotdeauna sunt mai importanți clienții decât soția ta? întrebă Felicity, zbătându-se să se elibereze din strânsoarea lui.

Curt, însă, îi scutură umerii din toate puterile:

– Ești geloasă! îi strigă el…

De ani de zile ai despre Nora o imagine greșită și crezi că am cu ea o relație imorală…

O judeci fără să știi nimic despre ea și viața ei…A fost doar nenorocoasă… Teribil de nenorocoasă, Felicity.

– Chiar așa? întrebă ea cu ironie.

Ce trebuie să știu mai mult despre ea decât că mie, personal, mi-a adus foarte mult nenoroc? Mai întâi a fost cu Blain și pe urmă…

Felicity făcu o pauză, apoi continuă:

– Scuză-mă, ar fi trebuit să spun că mai întâi a fost cu tine, pentru că acesta e adevărul, apoi cu Blain…

Ochii lui o fulgerară periculos…

– Văd că îmi pierd degeaba timpul cu tine, încercând să-ți explic cum stau lucrurile. Cine te-a făcut să te schimbi așa, față de mine? David Colston?

– Asta-i bună! exclamă ea.

Acum dai vina pe David Colston! Oricum, el nu m-ar fi părăsit atât de repede pentru o altă femeie.

Curt făcu un gest ca și cum ar fi vrut s-o plesnească peste față, dar se opri și spuse doar, cu o mânie ținută cu greu în frâu:

– El nu-i capabil să aibă o soție, atunci cum ar putea să părăsească pe cineva pentru o altă femeie?

– Pe mine m-a cerut în căsătorie de nenumărate ori… Acum regret că n-am acceptat…

Urmă o tăcere în care Curt o privi lung în ochi, după care răspunse calm:

– Poate nu-i prea târziu, îi spuse el, apoi se întoarse brusc și ieși din cameră.

***

În seara aceea, Felicity își făcu bagajele, se urcă în mașina ei și plecă la Norton Towers.

Pe Curt nu-l mai văzuse…

A doua zi dimineață, însă, se duse din nou la Cherry Trees pentru a-și mai lua niște lucruri și pentru a-i spune lui Henri că de acum încolo va trata toate problemele legate de casă cu soțul ei, pentru că ea nu va mai locui în acea casă.

După ce se întoarse din nou la Norton Towers, Anna o privi cu reproș:

– Trebuie să fii nebună să părăsești un asemenea bărbat, îi spuse ea. Nu vei mai găsi unul ca el.

– Cine a spus că mă mai interesează vreunul? Îmi ajunge. Unul a fost prea destul!…

Felicity credea acum, într-adevăr, că orice femeie care iubea atât de mult un bărbat sfârșea, mai devreme sau mai târziu, în mizerie sufletească și disperare.

– Nu-mi mai vorbi despre el, Anna, adăugă ea. Nu mai vreau să-mi amintesc despre un asemenea om.

– Dar sunt sigură că te va căuta.

Ce să-i spun, atunci?

– Nu-ți face griji, e prea mândru, ca să mă mai caute, răspunse

Felicity, amintindu-și fața lui din momentul în care-i spusese că regretă că nu se căsătorise cu David Colston.

Fuseseră doar cuvinte spuse la mânie, desigur. Orice femeie părăsită de soț pentru altă femeie îndrugă vrute și nevrute, când se simte umilită și trădată.

Nu vroia însă să-i vorbească Annei despre motivele pentru care se despărțise de Curt, pentru că ea ar fi încercat s-o convingă că greșise.

În săptămânile care urmară, Felicity găsi în Norton Towers un refugiu, un loc liniștit în care se putea relaxa departe de problemele lumii din afară.

Henri se mută la Paris, pentru a fi mai aproape de Curt, iar Cherry Trees se închisese.

De altfel, Felicity aranjase cu Anna să n-o mai dea la telefon nimănui.

Curt încercase de nenumărate ori să ia legătura cu ea, însă Felicity nu mai acceptă nici să-l vadă, nici să-l audă.

După un timp, o căută totuși la Norton Towers…

Felicity era în grădină când îi auzi mașina și inima îi tresări cu putere în momentul în care, de după un copac, îl privi cum aleargă în casă.

Dragostea lor nu fusese totuși, una comună și o parte din sângele ei va tânji veșnic după el, își spuse Felicity cu lacrimi în ochi, pierzându-se apoi în iarba-naltă a lanului din apropiere, așteptând să-l audă plecând.

După mai bine de oră, Felicity auzi din nou motorul mașinii

lui și sufletul i se strânse de durere când realiză că se îndepărtase.

Spre seară, când lacrimile îi secaseră, tânăra femeie se întoarse încet spre casă.

Evită însă s-o vadă pe Anna și urcă direct în camera ei.

Capitolul 10

La câteva săptămâni de la această întâmplare, Felicity fu căutată de mama lui Curt.

Înainte cu câteva zile, doamna Moreau îi trimisese o scrisoare prin care își exprima regretul că Felicity se despărțise de fiul ei, precizând, în același timp, că nu va putea accepta nici în ruptul capului un asemenea final al relației lor.

La scurt timp de la această scrisoare, doamna Moreau sosi personal.

Felicity o primi cu amabilitatea cu care îți primești de obicei un prieten vechi și nicidecum în calitatea sa de noră, deși știa cărui fapt se datora această vizită.

Ca de obicei, doamna Moreau era extrem de elegantă și de volubilă și Felicity îi admiră alura zveltă pusă foarte bine în valoare de costumul liliachiu, la care asortase un șirag de perle. Pălăria gri, cu boruri mici, așezată cu eleganță peste părul tăiat

scurt, îi conferea un aer deosebit de atrăgător și Felicity își exprimă admirația printr-o serie de complimente, care fură primite cu un surâs fermecător.

Anna le aduse câte un ceai, după care le lăsă singure, în sufragerie.

Colonelul era plecat la Paris, pentru o întâlnire importantă, astfel că puteau vorbi liniștite.

Doamna Moreau trecu direct la subiect, acceptând grațioasă ceașca de ceai oferită de Anna.

– Am fost surprinsă când am văzut că nu ai venit la Paris, cu Curt. N-am pus prea multe întrebări, dar mi-am dat seama imediat că s-a întâmplat ceva între voi.

Felicity luă gânditoare o gură de ceai, după care spuse cu o voce tremurândă:

– Toată povestea dintre Curt și Nora Staffordly e deja cunoscută. Sunt de multă vreme împreună.

– Ah, deci asta era…

Felicity simți că i se usucă gura și continuă să soarbă din ceai cu înghițituri mici. Făcea eforturi să-și stăpânească nervozitatea, din respect pentru oaspetele ei. Despărțirea de Curt era prea dureroasă pentru ea, pentru a fi un subiect comod.

– Deci, știați. E normal. Lumea vorbește despre legătura lor, astfel că ar fi fost imposibil să nu ajungă și la urechile dumneavoastră.

– Îmi pare rău, începu doamna Moreau, după un efort vizibil. Ar fi trebuit să-ți vorbesc despre asta mai înainte, dar nu știu de

ce nu am putut. Poate din cauză că atunci când mi-ai expus situația fratelui tău, care a fost atât de răsfățat de mama ta, am simțit din tonul tău cât de mult ai dezaprobat această atitudine a ei… Nu puteam să-ți spun, după asta, că și eu am fost la fel…

Doamna Moreau puse ceșcuța de ceai pe masă și își șterse cu delicatețe buzele, cu un șervețel.

– Voi încerca să-ți explic, acum, continuă ea, cu un surâs trist… Eu am avut doi fii. Raoul, primul meu băiat, s-a născut prematur, astfel că n-a fost niciodată prea puternic. Curt a fost extrem de puternic și de plin de el încă de la o vârstă foarte fragedă. Cum eu eram mai preocupată de Raoul, Curt a devenit băiatul tatălui lui mai mult, încă de la început. Pe vremea aceea, Nora Staffordly era Nora Leigh. Era fiica unor vecini de-ai noștri, astfel că a crescut împreună cu cei doi fii ai mei. Deși Curt era mai mic decât Raoul, era mult mai matur decât acesta. Curt nu era preocupat de fete, dar a încurajat foarte mult prietenia lui Raoul cu Nora și a fost primul care i-a felicitat cu prilejul logodnei lor. Soțul meu a fost, de asemenea, foarte fericit de această legătură și de influența pozitivă pe care Nora o avea asupra lui Raoul, care după terminarea facultății nici măcar nu se gândise să-și ia vreun serviciu. Sub influența ei, Raoul s-a angajat însă la o firmă de publicitate și totul părea să decurgă cât se putea de bine.

Vocea începu să-i tremure și doamna Moreau mai luă o gură de ceai înainte de a continua:

– Raoul a fost ucis cu o noapte înaintea ceremoniei de căsătorie. Se întorcea acasă de la petrecerea burlacilor, când, pe

la jumătatea drumului, s-a izbit de un parapet.

Doamna Moreau se întrerupse încă o dată, pentru a-și șterge nasul și ochii înlăcrimați.

– Nora era însărcinată în câteva luni. Curt se oferi atunci s-o ia de soție, pentru siguranța copilului, dar Nora l-a refuzat și s-a măritat, în schimb, cu Clifford Staffordly. Asta se întâmpla în perioada în care soțul meu fusese acuzat, fără să fi fost de fapt cu nimic, vinovat, de fraudă fiscală. Copilul Norei a murit la puțin timp după naștere și de atunci Nora s-a schimbat total, devenind foarte mondenă. Căsătoria ei cu Clifford Staffordly a fost foarte nefericită, încă de la început. Curt n-a încetat niciodată să se simtă responsabil de nefericirea ei.

Felicity fu foarte impresionată de toată relatarea și când doamna Moreau se întrerupse din nou, spuse încet:

– Mulțumesc că mi-ați povestit toate acestea. Înțeleg, acum, de ce nu v-a fost ușor să-mi vorbiți despre aceste lucruri mai înainte. Îmi dau seama ce mult ați suferit că v-ați pierdut fiul și soțul, aproape în același timp. Din păcate, însă, ceea ce mi-ați spus mi-a întărit convingerea că între Nora și Curt e o legătură foarte strânsă. Curt a iubit-o întotdeauna.

Doamna Moreau făcu o grimasă de nemulțumire la auzul acestor vorbe, tipic franceză, dar Felicity înțelese că soacra sa era acolo la rugămintea lui Curt.

Totuși, tânăra femeie își mai dădu seama din cele relatate de doamna Moreau că, pentru Curt, ea avea mai mult un sentiment de datorie maternă, decât de iubire.

Exact cum fusese Elvira cu ea… Bietul Curt, își spuse Felicity, deși realiză că soțul ei era mult prea sigur de sine pentru a avea nevoie de mila sau de simpatia cuiva.

Felicity o invită pe doamna Moreau să mai rămână, dar aceasta refuză, sub pretextul că trebuia să mai facă niște cumpărături la Londra, înainte de a se întoarce la Paris.

Poate, impresionată de durerea din ochii albaștri și adânci ai lui Felicity, doamna Moreau luă mâna nurorii sale într-ale ei și-i spuse cu blândețe:

– Greșești în legătură cu Nora și Curt… Fiul meu se simte doar dator s-o ajute. Asta-i tot.

– Aș vrea tare mult să vă pot crede, replică Felicity.

În seara aceea, la cină, Felicity avu două subiecte foarte importante de discutat cu tatăl ei.

Primul era despre vizita doamnei Moreau.

– Înțeleg, deci, că a venit să încerce să te împace cu Curt, spuse colonelul, după ce Felicity îi povestise de-a fir-a-păr cele discutate cu mama lui Curt. Și, a reușit?

– Nu, tăticule,spuse Felicity…

– Știu că nu e problema mea, răspunse colonelul, privind-o lung în ochi. Nu vreau să mă amestec în viața ta, dar părerea mea este că te-ai căsătorit cu un bărbat foarte special… Cred că merită să încerci să nu-l judeci greșit, indiferent care sunt sentimentele tale pentru el. Și ai putea să-i dai măcar o șansă…

Felicity se ridică de pe scaunul ei și, apropiindu-se de tatăl său, se lăsă în genunchi lângă el.

– Nu pot, tăticule, nu pot să-i permit să se mai întoarcă la mine, deși sunt din nou însărcinată.

Colonelul se blocă un moment, ca și cum n-ar fi înțeles exact ce-i spusese fiica sa, apoi răspunse cu voce tremurătoare:

– Draga mea copilă… Sunt foarte fericit… Vezi, însă, că soțul tău are tot dreptul să știe acest lucru.

Felicity scutură din cap:

– Nu, nu vreau să-i spun. Și promite-mi că nu-i vei spune nici tu.

– Faci cum vrei tu, desigur, dar, mai devreme sau mai târziu, Curt tot va afla de existența copilului.

– Cum m-am decis să nu ies din casă în această perioadă, Curt va afla de copil abia după ce acesta se va fi născut, iar dacă voi avea puțin noroc, nici măcar după aceea. De altfel, cred că el va sta la Paris, până atunci. Nu cred că o va lăsa pe Nora singură.

***

În zilele și săptămânile care urmară, Felicity trecu printr-o gamă foarte variată de emoții și sentimente.

Curt îi lipsea din ce în ce mai mult, și nu numai fizic. Îi lipseau discuțiile cu el, îi lipsea spiritul lui strălucit.

Felicity își petrecea cea mai mare parte a timpului afară, făcând plimbări lungi, pentru a avea un somn liniștit noaptea.

Cum venise din nou vara, cei mai mulți dintre prietenii ei erau plecați în vacanță.

David Colston plecase cu mama sa în Malta, pentru o perioadă de șase luni, așa că Felicity stătea mai mult în compania tatălui ei.

Colonelul era extrem de atent cu ea, de când aflase că va fi bunic, căutând s-o bine dispună tot timpul.

Din când în când, totuși, veștile despre Curt ajungeau până la urechile ei.

Avocatul lucra acum atât la Londra cât și la Paris, și într-una din zile văzu chiar o fotografie a lui și a Norei, la recepția unui hotel din Paris.

Dintr-o altă revistă, află că fuseseră oaspeții unui duce din apropierea Parisului, vestit pentru vinurile pe care le producea.

Copilul lui Felicity veni pe lume într-o noapte splendidă și-i semăna atât de mult lui Curt, încât îi veni să plângă.

Colonelul era fericit, iar Anna îl privi cu mândrie.

– E un adevărat Curt Moreau, spuse ea, plângând și luându-l pe băiețel în brațe.

Și așa va rămâne, indiferent ce nume îi vei pune tu, continuă Anna.

Felicity se preocupă în următoarele zile să-și recapete forța și silueta. Totuși, nu-și neglija deloc copilul, cu care stătea toată ziua și toată noaptea.

Nici nu-i era prea dificil, de altfel, pentru că băiatul îi amintea foarte mult de Curt, astfel că nu se mai sătura privindu-l, deși, pe

de altă parte, sufletul îi era foarte împovărat din pricina faptului că tatăl copilului nu era lângă ei.

Curt continua să-i trimită în fiecare lună o sumă de bani, una foarte generoasă, dar Felicity nu se atinsese de ei.

Copilul împlinise deja o lună, când Anna veni în camera bebelușului, unde era Felicity, pentru a-i spune că are un vizitator.

– E aici, spuse ea, pe un ton dramatic.

– Cine e aici? întrebă Felicity, punându-și o mână pe inima care i se zbătea nebunește.

– Soțul tău veni calm răspunsul. Pot să-i spun că ești aici?

– Nu, nu!... replică Felicity și-i puse copilul încet în brațe. Cobor eu, acum. Rămâi aici, te rog, cu băiețelul.

Când ajunse la ușă, Felicity întrebă, frământându-și mâinile:

– Tata unde e?

– N-am nicio idee, răspunse Anna, surprinsă de întrebare. Sper că nu te temi de propriul tău soț, nu-i așa?

Felicity ieși în grabă pe ușă, supărată că Anna n-o ajutase în această situație și că tatăl ei nu era de găsit, exact acum, când avea mai mare nevoie de el.

Trebuia să-l înfrunte pe Curt de una singură.

Curt venise până aici, fără îndoială, pentru că auzise de nașterea fiului lui. Citise, desigur, anunțul din ,,The Times".

Cu picioare ca de lemn, Felicity coborî scările, rugându-se cerului să apară tatăl ei.

Nu se auzi, însă nicio mișcare, așa că Felicity își făcu cruce,

pentru a-și face curaj să intre în sufragerie, unde îl lăsase Anna pe neașteptatul vizitator.

Îl găsi uitându-se pe fereastră, cu spatele la ușă și ochii i se opriră pe umerii lui largi și pe capul pe care și-l ținea cu mândrie. Flămândă de această imagine, Felicity îi urmări apoi linia perfectă a gâtului, care constituise întotdeauna o parte însemnată a farmecului lui.

Încet, ca-ntr-un vis, Curt se întoarse spre ea și inima începu să-i bată ca și cum ar fi vrut să-i sară din piept și să-l îmbrățișeze.

– Bună, Felicity, spuse el, punându-și mâinile în buzunare și privind-o adânc în ochi. Nu înțeleg de ce mă privești cu ochii atât de mari, de parcă ți-ar fi frică să nu te mănânc… Urăște-mă, dacă vrei, dar nu te teme niciodată de mine. N-aș putea, niciodată, nici măcar să mișc un fir de păr din capul tău atât de îngeresc de frumos. Vrei să te așezi? întrebă el și-i arătă un scaun de lângă fereastră.

Felicity scutură din cap în semn că nu, după care-l întrebă la rândul ei cu o voce foarte înceată:

– De ce ai venit?

Curt își plimbă privirea peste fața ei, peste părul de aur minunat ondulat și peste conturul gâtului subțire, cu pielea albă și catifelată, după care ridică o sprânceană, uimit:

– Chiar nu știi de ce? Am citit anunțul din ziar. De asta sunt aici.

Felicity se clătină și sângele îi dispăru din față, astfel că se lăsă să cadă pe scaunul de lângă ea.

– Dulcea mea, spuse Curt apropiindu-se și prinzând-o de mâini… Ții chiar atât de mult la el?

– E viața mea, spuse Felicity sfârșită și nu-l voi da de lângă mine niciodată. E al meu…

Curt își îndreptă spatele, iar pe fața lui bronzată un mușchi tresări cu nervozitate.

O dorință acută de a-l avea săgetă tot corpul lui Felicity, amintindu-și momentele lor de dragoste și de tandrețe.

Era dragoste sau ură, pasiunea acesta care-i traversa trupul? se întrebă Felicity, uitându-se pierdută în ochii lui negri.

Curt o prinse de umeri și nervii ei vibrară de emoție și de plăcere. În următoarea clipă, însă, numai mândria o opri să nu verse un potop de lacrimi, când bărbatul îi strânse umerii cu putere și o scutură din toate încheieturile:

– Îți dai seama ce-ai spu? întrebă el, cu o privire atât de dură, ca și cum ar fi vrut s-o omoare. I-ai spus soțului tău că nu poți trăi fără alt bărbat…

Felicity se ridică brusc în picioare și-l întrebă uimită, nevenindu-i să-și creadă urechilor:

– Cum? Ce tot spui acolo? bâigui ea.

Curt continuă să aibă pe față o expresie îngrozitor de enervată, dar când vorbi tonul lui era tolerant și stăpânit. Ochii îi sclipiră cu ironie:

– David Colston. Cine altcineva? Pentru numele lui Dumnezeu, Felicity, spune-mi adevărul!… E și alt bărbat în viața ta? Unul despre care eu nu știu nimic? Câți bărbați ai avut până

acum?

Felicity îl plesni peste față cu atâta putere, încât sunetul gestului ei reverberă ca un ecou în toată încăperea.

Curt o privi lung și se retrase lângă fereastră.

– Îmi pare rău, spuse el, cu o voce joasă și profundă. E de neiertat ce-am spus, într-adevăr, pentru că știu sigur că nu ești acest gen de femeie. Mă tem că nu sunt în apele mele astăzi. Am venit pentru că am văzut anunțul lui de logodnă din ziar... Probabil de aceea ești atât de nervoasă...

– Ce anunț? David e logodit? Nu pot să cred...

Felicity începu să râdă, atât de amuzată și de bucuroasă în același timp, încât Curt se întoarse uimit spre ea.

– Interesant că nu l-am văzut... E o persoană pe care o cunoaștem? Cum o cheamă? Și când te gândești că mi-ai spus că David nu e capabil să-și găsească o soție.

– Vrei să spui că nu știi nimic?

– Bineînțeles că nu știu. Probabil e o fată pe care a întâlnit-o în Malta, unde a plecat în vacanță. Credeam că s-a dus cu mama lui acolo. Probabil că ea e puțin nemulțumită acum, pentru că-și adoră fiul.

Brusc, Felicity își aminti de fiul ei, care dormea în camera lui de la etaj și se întrebă cât de multe știe Curt despre el...

Zâmbetul îi dispăru de pe buze și în locul lui apăru o grimasă abia vizibilă, de îngrijorare.

– Da, nu e nevoie să mai spui nimic, răspunse Curt. Probabil suferi foarte mult că s-a logodit cu alta, acest Colston.

Suferea, într-adevăr, dar nu din cauzele la care se gândea el.

– Nu cred că trebuie să te preocupe pe tine ce simt eu, replică ea. Sunt sigură că nu te-ai gândit niciun moment la mine în ultimele șapte luni. De ce te-ar interesa, așa, dintr-o dată, ce e în sufletul meu?

– Din două motive, răspunse el: primul, pentru că ești soția mea.

Curt făcu o pauză pentru a o privi în ochi, după care adăugă:

– Al doilea motiv nu cred că are vreo importanță pentru tine.

– De unde știi?

Felicity începu să se plimbe încet prin cameră… Simți că momentele care vor urma vor fi cruciale pentru întreaga ei viață.

– Am venit pentru că te iubesc, spuse el, simplu și clar. Nu te-am mai căutat pentru că mi-ai spus că regreți că nu te-ai căsătorit cu David Colston. Ce bărbat cu mândrie te-ar mai fi căutat, când ai lăsat să se înțeleagă atât de clar că vrei pe altcineva?

Felicity înmărmuri, privindu-l în ochi cu atenție, apoi spuse atât de încet, încât Curt fu nevoit să-și apropie urechea de gura ei, pentru a o auzi:

– Nu e posibil că mi-ai spus că mă iubești… Cred că n-am auzit bine… Poți repeta, te rog?

– Te iubesc cu fiecare strop al sângelui meu, răspunse el și o cuprinse în brațe. N-am dorit nicio altă femeie, în viața mea, așa cum te-am dorit și te doresc pe tine.

Curt îi prinse apoi capul și-și lipi buzele de ale ei.

Felicity continuă să-l privească în ochi, tremurând de dorință și de fericire. Încercă să spună ceva, dar deschise doar buzele, fără a fi în stare însă să scoată nici măcar un sunet. Îi răspunse apoi sărutărilor lui cu aceeași pasiune și ardoare, plimbându-și mâinile flămânde peste spatele lui vânjos.

Peste câteva momente se retrase, totuși, simțindu-i atitudinea mândră de învingător:

– Cum… poți să spui că mă iubești când timp de șapte luni nu te-ai interesat de mine? M-ai părăsit pentru șapte luni, fără niciun cuvânt.

– Nu uita că mi-ai spus, deși indirect, că-l iubești pe Colston.

– Dacă aș fi intentat acțiunea de divorț? Ai fi fost de acord?

– Nu, pentru numele lui Dumnezeu, sigur că n-aș fi fost de acord. Ești soția mea și asta vei fi pentru totdeauna. Mă voi duce încă o dată la Paris pentru a rezolva niște lucruri urgente, apoi mă voi întoarce… Ai înțeles?

Felicity părea să nu înțeleagă…

– Vrei să spui că vei pleca, acum? Abia ai sosit. Nu poți pleca atât de repede… Te-ai întors după șapte luni doar ca să… pleci din nou? Ca cineva care a venit doar să cumpere ceva de care și-a adus aminte că-i lipsește? Cum naiba poți avea inima asta?

Felicity simți că se sufocă…

– Bine, continuă ea, ducându-și mâna la piept. Pleacă… Du-te din nou la Nora Staffordly… Nu mai am nevoie de tine. Să nu te mai întorci niciodată! spuse ea, cu lacrimile curgându-i în neștire pe obraji.

Curt îi sărută cu dulceață buzele și Felicity simți din nou dorința sfredelindu-i trupul, dar era hotărâtă să reziste. De astă dată, dacă va pleca, nu va mai fi de acord să-l vadă niciodată. Împreună sau despărțiți pentru totdeauna. Orice altă posibilitate era exclusă.

– Prostuța mea, nu mă întorc la nicio Noră Staffordly, am lucrat la Paris ca avocat în Curtea franceză. Într-o săptămână, însă, termin ce am început acolo și mă pot întoarce liniștit acasă, răspunse el, sărutându-i lacrimile, după care își privi ceasul.

– Trebuie să plec, adăugă Curt. Am o conferință la Londra. Nu vrei să mergi cu mine?

Felicity se gândi cât de mult i-ar fi plăcut să-i arate băiețelul, să i-l dea în brațe și să-i vadă privirile mândre de tată, dar își dădu seama că era prea grăbit să se întoarcă la munca lui, așa că îi spuse doar atât:

– Te voi aștepta aici. Te iubesc atât de mult, încât nu vreau să te împart nici măcar cu munca ta. E chiar atât de rău, asta? întrebă ea, cu ochii plini de iubire.

În zâmbetul lui apăru o tandrețe atât de mare și de specială, ca și cum ar fi fost o cu totul altă persoană. Îi luă apoi mâinile și i le sărută cu căldură.

Despărțirea lor părea că îl sensibilizase foarte mult și pe el. Părea să fi învățat și el că dragostea e cel mai important lucru din lume.

– Vrei să vin să stau aici, cu tine, la Norton Towers? întrebă el, cu duioșie în glas.

– Da, și vei vedea de ce vreau asta când te vei întoarce.

– Bine, răspunse el. Săptămâna asta, în care voi sta departe de tine, va fi cea mai lungă din viața mea.

***

Zece zile mai târziu, Curt ateriză pe aeroportul din Londra, după care, în cea mai mare viteză, se îndreptă spre Norton Towers, conducându-și mașina cu un zâmbet plin de bucurie și de nerăbdare.

Anna îl aștepta în hol, răspunzând imediat privirii sale întrebătoare:

– La etaj, a doua ușă pe dreapta, spuse ea, cu lacrimi de bucurie în ochi.

Curt urcă scările din două-n două și deschise ușa fără să mai bată.

Camera în care intră era scăldată în soare, cu pereții albi ca neaua și cu draperii de nailon.

Dar nu asta îl făcu să se oprească încremenit locului, ci modul în care-i surâse copilașul din brațele lui Felicity, care scoase un suspin de surpriză și de ușurare în momentul în care-l văzu. Un tablou la care Curt visase toată viața.

– Curt! spuse ea, bucuroasă, vino și salută-ți fiul… Nu-i așa că e o splendoare de băiat?

Mișcându-se cu greu, din cauza șocului, Curt se apropie și se uită cu ochii aproape ieșiți din orbite la copilașul din brațele soției lui.

– Da, e minunat… Dar… de ce nu mi-ai spus că avem un copil? o întrebă el și o sărută peste toată fața, cu o căldură infinită. Ar trebui să te pedepsesc pentru asta, dar te iert, pentru că e un cadou mult prea minunat. Am și eu un cadou pentru tine, la fel de important…

– Arogantule! îi spuse ea, zâmbind. Cred că am fost nebună că m-am îndrăgostit așa de tine, râse ea cu afecțiune.

– Ești o nebună delicioasă, scumpa mea, o sărută el din nou. Și foarte, foarte frumoasă. Maternitatea te-a făcut și mai adorabilă. Știi ce-mi doresc cel mai mult pe lume? Aș vrea să fiu cu tine pentru totdeauna de acum încolo… Să dormim împreună, să facem dragoste, să stăm cu copiii noștri, să râdem și să trăim fericiți. Dar mai întâi vreau să știu de ce ai fost supărată pe mine și de ce mi-ai spus că regreți că nu te-ai căsătorit cu David Colston. Știu că te-am neglijat în perioada în care am stat la Paris dar crede-mă că m-a costat foarte mult acest lucru. Abia când ne-am despărțit am realizat cu adevărat ce mult însemni pentru mine. După moartea tatălui meu, tot ce m-a interesat a fost să studiez, să muncesc și să devin cunoscut pentru rezultatele muncii mele și astfel să fac ca numele de Moreau să fie din nou respectat. După ce te-am întâlnit, m-am schimbat total. Ai adus în viața mea dragostea și tandrețea și m-ai făcut să mă simt o ființă umană completă, nu doar un robot programat doar să

muncească și iar să muncească. Nu voi uita niciodată cât de îndurerat am fost când mi-ai spus despre Colston. Eram în stare, în acel moment, să-l omor cu mâinile mele, dacă l-aș fi întâlnit. La fel m-am simțit și când am citit anunțul despre logodna lui cu o altă fată… Aș fi vrut să-l rănesc, așa cum îmi închipuiam că te-a rănit el pe tine.

Și, pentru că avocatul făcu o pauză, în care o privi cu nesfârșită tandrețe, Felicity consideră că era un moment potrivit să-i vorbească despre Nora.

– Am fost îngrozitor de geloasă, iubitule, i se confesă ea. Am crezut, într-adevăr, că între voi era ceva ce a început cu foarte mult timp în urmă.

– Și încă mai crezi asta, nu-i așa?

Felicity ezită un moment, apoi răspunse:

– Nu, nu, nu mai cred asta, răspunse Felicity hotărâtă să nu se mai gândească la ceea ce a fost și să se bucure de întoarcerea lui.

– Aș putea să-mi aduc valiza înăuntru? Am acolo ceva pentru tine.

Felicity îl așeză pe băiețel în pătuț și apoi se duse cu soțul ei în dormitor, unde ceruse să fie adus bagajul lui Curt.

După ce acesta primi valiza, o deschise încet și scoase de acolo un pachet.

– E pentru tine, iubito….

Felicity deschise pachetul și scoase de acolo un album din piele albă, pe care era scris cu litere aurii: ,,Copilul nostru"…

Felicity se uită spre Curt plină de uimire, dar el îi făcu semn

să-l deschidă.

Între paginile albumului, Felicity găsi o scrisoare, pe care o despături imediat și începu s-o citească foarte atent:

„Mulțumesc că i-ai permis soțului tău să fie lângă mine când am avut atâta nevoie de el. Aș vrea să păstrezi acest album și să-l folosești pentru fotografiile copilului vostru, atunci când veți avea unul. Inițial mi-a aparținut, dar eu mi-am pierdut copilul…Și pe tatăl lui… Când vei primi acest album, voi fi cu bărbatul pe care-l iubesc, așa cum tu vei fi cu bărbatul pe care-l iubești. Aș vrea să știi că soțul tău a fost îngrozitor de nefericit departe de tine. Te rog să mă ierți pentru tot disconfortul pe care l-am produs în viața ta și a familiei tale. Am fost foarte apropiată de Blain dar Raoul a fost singurul bărbat pe care l-am iubit în viața mea. Fii fericită. Nora Staffordly."

Felicity citi ultimele rânduri cu ochii plini de lacrimi. Curt îi luă apoi din mână albumul și o cuprinse în brațe.

– Nora a murit cu două zile în urmă, în Suedia. Albumul a fost trimis la clubul meu din Paris. L-am primit ieri.

– Oh, Curt! spuse Felicity și se aruncă la pieptul lui.

***

După ce făcură baie băiețelului și-l puseră în patul lui, Curt și Felicity cinară împreună cu colonelul.

Acesta era atât de fericit când află că fiica și soțul ei vor locui cu el o vreme, încât păru că întinerise brusc cu câțiva ani.

Curt era mai plin de viață ca niciodată iar Felicity era atât de frumoasă cum numai o femeie fericită poate fi.

După cină, Curt îi sugeră să facă o mică plimbare prin grădină, înainte de a merge la culcare.

O briză slabă de aer aducea dinspre câmpuri un miros suav de iarbă proaspătă.

Se așezară pe un trunchi de copac de lângă rondul de trandafiri înfloriți.

– Nu vreau să păstrezi darul de la Nora… Urăsc gândul că te-ai întristat, primindu-l.

– Oh, Curt, nu-i adevărat… Îmi place foarte mult, de-aceea am plâns, încercă Felicity să-l convingă.

– Bine. Atunci să vorbim despre el. Putem?

– Da…

– Nu ți-am vorbit niciodată despre fratele meu, Raoul. Mă bătea gândul s-o fac cândva, dar îți voi spune câteva lucruri acum. După moartea fratelui meu, Nora, ca logodnică a lui, a devenit într-un fel responsabilitatea mea. Am vrut să mă căsătoresc cu ea, dar m-a refuzat și s-a căsătorit cu Staffordly. Ar fi putut fi fericită cu el, dacă acesta ar fi fost puțin mai înțelegător.

După ce i-a murit și copilul, Nora a început să umble cu alți bărbați, toți cu tipologia lui Raoul, ca și cum ar fi căutat în toți acești oameni imaginea bărbatului pe care-l iubise atât de mult. Cu puțin timp înainte ca soțul ei să fie descoperit mort, Nora

aflase că are cancer. Îngrozită de durerile pe care urma să le aibă, își prepară o otravă pe care o puse într-un pahar cu alcool, pe care însă l-a lăsat pe masă pentru a se duce să vorbească la telefon.

Soțul ei se întorsese între timp de la club și, văzând paharul cu alcool, îl bău pe nerăsuflate. Ultimele luni, Nora le-a petrecut într-o clinică din Suedia.

– Oh, oh ce tragedie, spuse Felicity, mulțumită totuși că soțul ei nu avusese niciodată o legătură intimă cu Nora.

Astfel, Felicity și Curt rămaseră multă vreme pe buturuga dintre trandafiri, vorbind despre viitorul lor împreună.

– Apropo de Cherry Trees, spuse Curt, într-un târziu… Vrei să ne mai întoarcem acolo? I-am transmis lui Henri să mă caute aici… Dar numai tu hotărăști, iubito, deși presupun că tatăl tău nu se va mai putea obișnui fără tine, acum că ai venit din nou aici.

Nora începu să plângă:

– Iubitule, ce bine că vrei să rămânem aici… Casa va fi oricum a noastră într-o bună zi și tata e acum atât de singur…

Curt își lipi obrazul de părul ei, în timp ce Felicity clipi fericită peste trandafirii înfloriți…

Avea acum tot ce-și dorise vreodată… Casa pe care o adora, un bărbat pe care-l iubea, un copil care era viața ei… Și tatăl ei nu va mai fi singur …

Felicity se întoarse cu gratitudine spre Curt… Îi mângâie cu drag fiecare linie a feței.

Deodată, într-unul dintre copacii din apropiere se făcu auzit

un fâlfâit foarte ciudat…

– Ce-a fost asta? întrebă Felicity, îngrijorată.

– Probabil o mică pasăre care vroia să ne spună că e timpul să mergem în pat.

Buzele lui se întâlniră, apoi cu ale ei, într-un sărut lung și pasional.

– Haide!… Să mergem, spuse el…

Sfârșit